

Yêu Phải Nhỏ Lưu Manh

Contents

Yêu Phải Nhỏ Lưu Manh	2
1. Chương 1: Giới Thiệu	2
2. Chương 2: Học Bổng	3
3. Chương 3: Ngày Học Đầu Tiên	4
4. Chương 4: Khoảng Kí Ưc Đau Thương Của Gia Đình Thảo	5
5. Chương 5: Người Bạn Mới	8
6. Chương 6: Đụng Độ Hoàng Tử Bàng Trưởng Star	11
7. Chương 7: Việc Làm Mới	13
8. Chương 8: Bộ 3 Hoàng Tử Dọn Qua Kí Túc Xá	15
9. Chương 9: Rắc Rối Kí Túc Xá Với Hoàng Tử.	18
10. Chương 10: Ngược Đãi	20
11. Chương 11: Đi Bar	22
12. Chương 12: Bí Mật Của Bọn Hắc Và Thảo-hân	26
13. Chương 13: Trả Thù	28
14. Chương 14: Lễ Hội	30
15. Chương 15:	33
16. Chương 16: Được Bắt Cóc	34
17. Chương 17: Được Bắt Cóc (tt)	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19: Buổi Dã Ngoại	41
20. Chương 20: Bị Bệnh	44
21. Chương 21: Về Quê.	47
22. Chương 22: Về Quê (tt)	50
23. Chương 23: Bạn Hay Thù	53
24. Chương 24	57
25. Chương 25: Giám Đốc À! Sao Anh Tốt Đột Xuất Vây?.	61
26. Chương 26: Cám Ơn Đã Chăm Sóc Tôi!	67
27. Chương 27: “có Lẽ Tôi Thích Cô”	69
28. Chương 28: “tên Khốn Kiếp Trả Lại Nụ Hôn Đầu Cho Tôi”	72
29. Chương 29: Biết Được Sự Thật	74
30. Chương 30: Tai Nạn Bất Ngờ	77
31. Chương 31: Tai Nạn Bất Ngờ (tt)	81
32. Chương 32	86
33. Chương 33: Cuộc Chiến Sinh Tử (tập1)	88
34. Chương 34: Cuộc Chiến Sinh Tử (tập 2)	90
35. Chương 35: Cuộc Chiến Sinh Tử (tập 3)	92
36. Chương 36	95
37. Chương 37	98
38. Chương 38	100
39. Chương 39	103
40. Chương 40	105
41. Chương 41	108

42. Chương 42	112
43. Chương 43	115
44. Chương 44	117
45. Chương 45	120
46. Chương 46	125
47. Chương 47	128

Yêu Phải Nhỏ Lưu Mạnh

Giới thiệu

Thể loại : truyện Teen pha chút hài hước. Tác giả: Min_MoonTruyện giới thiệu về một cô gái nhà n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-nho-luu-manh>

1. Chương 1: Giới Thiệu

Nó - Nguyễn Hạ My (17t) , xinh xắn, ngây thơ vô số tội, hồn nhiên,,tốt bụng nhưng hơi bị lưu manh, và cũng hơi dữ. Biết võ. Đôi lúc tinh thần khình khình xúu..... Thông minh và học rất giỏi

Lý Thanh Thảo (16t), xinh xắn, thông minh, cá tính, tốt bụng. Giỏi võ.

Gia đình giàu có.

Lâm Khánh Hân (17t) xinh, thông minh giỏi võ.tính tình: tùy lúc.

Gia thế: gia đình có công ty lớn.... Em gái hần.

Hần - Lâm Khánh Huy 17t...đẹp trai là một hot boy chính hiệu. Giỏi võ

Lê Minh Hạo (17t) bạn thân hần và 2 ng trên..đẹp trai..giỏi võ.....

Gia thế: gia đình giàu có.

Ngô Thế Bảo (17) bạn 4 người trên từ nhỏ. Đẹp trai . Giỏi võ...gđ có chức có có quyền (giàu).

Đôi lúc chém lỡ tay hơi quá có gì mọi người bỏ qua và cho nhận xét

Có thể những chap đầu Moon viết hơi dở nhưng mong mọi người ủng hộ và cho ý kiến Moon nha.

Đây là lần đầu viết truyện chắc là không hay nhưng sẽ cố gắng.

2. Chương 2: Học Bổng

Hôm nay là ngày tổng kết năm học của trường nó

_Xuất học bổng năm nay dành cho học sinh được nhận vào trường Star(chém) là em..... Nguyễn Hạ My . Mời em lên nhận học bổng. *tiếng thầy HT trên bục vang lên*

Từ dưới đông học sinh, một cô gái mà mọi người gọi là hot girl của trường (là nó) bước lên nhận học bổng

_Đây là học bổng của em - HT trao học bổng

_Cảm ơn Thầy - nó nói

Và còn nhiều phần học bổng mà do nó đi thi học sinh giỏi cấp quốc gia và quốc tế nhận được (tg chém có quá hông nhĩ ^_^)

_Mẹ ơi, con được nhận học bổng vào trường Star nè mẹ - nó khoe với mẹ

_Con gái của mẹ giỏi lắm - mẹ vuốt tóc nó.

_Nhưng con sẽ ở đây học để còn chăm sóc mẹ lúc bệnh - nói ôm me

_ Thôi con cứ lo học mẹ ở đây có dì Liên với bé Mai chăm sóc mẹ được rồi.

_Nhưng mà....

_Không nhưng nhĩ gì hết - mẹ nó gắt

_Con phải lo học, học ở trường lớn sao này con mới có việc làm tốt để nuôi mẹ chứ - mẹ ôm no

_Dạ, con biết rồi

_Vậy để mẹ đi soạn đồ cho con, để vài bữa con còn đi nữa - mẹ nó vào nhà soạn đồ.

_Mai à, bà ở đây chăm sóc mẹ giúp tôi nha, ít bữa nữa tui phải đi rồi - nó buồn

_Ừ tui biết rồi, tui sẽ chăm sóc dì tốt bà đừng lo - Mai cũng buồn

_Đi lên đó , nhớ giữ gìn sức khỏe, thường xuyên gọi điện về cho tui tui nha - Tuấn nói (bạn thân từ nhỏ của nó với mai)

_Nhớ gọi về thường xuyên nha - Mai thêm

_Ừ, tui biết rồi. Tui sẽ nhớ 2 ng lắm á. - nó ôm Mai

_Nè, tui tặng bà - Mai đưa chiếc hộp đựng đầy ngôi sao cho nó..

_Cái này tui tặng My, Lầy nha - Tuấn cũng tặng quà nó

_Cám ơn 2 người nhiều nha - nó gượng cười trong khi nước mắt đang rơi.

.....

.....—...

_pát pai mẹ, con đi nha, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe.- ôm mẹ nó khóc

_Tạm biệt mọi người - nó bước lên xe vẫy tay chào.

Sau mấy tiếng đồng hồ mệt mỏi trên xe,nó cũng tới được ngôi trường Star.

_wow, đẹp wá! Hèn gì ai cũng muốn được học ở đây - nó khen rồi rảo bước vào trường.

Lên phòng HT nhận lớp và chìa khoá phòng. Nó về phòng nghỉ ngơi

Trường có kí túc xá cho học sinh ở xa

_Trời ơi, kí túc xá mà còn đẹp hơn nhà mình ở dưới quê nữa

Lên đến đây cũng đã gần chiều, do quá mệt mỏi nên nó ngủ thiếp đi sau khi tắm mà chẳng bỏ gì vào bụng
Sáng dậy “ọt, ọt” tiếng bụng nó gào thét.

_Ồi đói bụng quá đi - nó xoa bụng

Vào VSCN xong, nó thay đồ rồi đi ăn chút gì đó. Nó mua một chiếc xe đạp để tiện cho việc đi lại.

Hôm nay, nó quyết định đi tìm việc làm để có tiền ăn uống và gửi về cho mẹ.

_Trời ơi, từ sáng đến giờ chẳng có chỗ nào nhận hết. Chẳng lẽ mình phải ăn mì gói cả năm sao - nó than thân trách phận

Mệt mỏi nó mua thùng mì gói về, ăn một tô rồi tối nó tiếp tục xin việc

_Cô xin lỗi nhưng cô không nhận cháu được

_Dạ, cháu cảm ơn. - nó tiếp tục đi từ nơi này sang nơi khác.....

_Cháu được nhận làm việc ở đây - cô quản lí nói

_Cháu cảm ơn cô - nó rối rít cảm ơn, cười tươi

Nó được nhận làm phục vụ cho một nhà hàng 5* . Vì là nhà hàng lớn nên tiền lương khá ổn .1tuần làm 6 ngày tùy nó, mỗi ngày chỉ làm 7 tiếng. Ăn uống nhà hàng lo. Lương mỗi tháng lại được 3 triệu.

_Cuối cùng cũng có việc làm - nó vui vẻ đi về.

Mỗi ngày nó đi làm rồi về kí túc xá nghỉ ngơi.

3. Chương 3: Ngày Học Đầu Tiên

3 tuần sau, Nó bắt đầu đi học và học ở lớp 12A, lớp này dành cho những học sinh học giỏi, dù giàu hay nghèo vẫn được học ở đây

Sau khi điểm danh, nó bước vào tươi cười giới thiệu.

_Chào các bạn, mình tên Hạ My, mong các bạn giúp đỡ - nó tươi cười nói làm bọn con trai xém sịt máu mũi. (Trường nay k có mặc đồng phục). Bọn con gái ai cũng nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn.

(Ganh tỵ ấy mà)

_E ngồi ở đó - cô CN chỉ tay về phía bàn cạnh cửa, ở đó có một cô gái.

_Mình có thể ngồi ở đây k°? - nó bước lại bàn đó hỏi

Thảo ngược lên định nói k° nhưng vô thức cô lại gật đầu.

_Hi, chào mình tên Hạ My còn bạn. - nó nói

_Mình tên Thanh Thảo - nhỏ cười, nụ cười hiếm hoi từ trước tới giờ.

Vào giờ học, nó tập trung học bài, nghe thầy cô giảng bài.

“Reng! Reng”

Tiếng chuông báo giờ ra chơi. Nó vẫn ngồi chăm chú đọc sách

_Mình đi ăn - Thảo lên tiếng, đôi lúc có chút ầm áp

_Thôi mình không đi đâu - nó nói, móc trong túi ra 2 cái bánh

_Nè, bạn 1 cái, tôi 1 cái.

_Chị - bắt giặc nhỏ gọi

_Hả? Cậu gọi gì thế? - nó hỏi nhìn xung quanh, trong lớp chẳng còn ai cả.

_Tôi chỉ mới 16 tuổi. Nhỏ hơn cậu 1 tuổi - Thảo kể

_Vậy sao có thể vào học lớp 12 vậy?- nó ngây ngô hỏi.

_Vì học xong bên Anh rồi nên em làm hồ sơ giả vào đây học - nhỏ nói

_Em...em..hả?- nó lắp bắp.

_Chị. Cho em gọi chị nha, cho em làm em gái chị nha - nhỏ cảm thấy ấm áp khi ở bên nó

_Ừ. Em gái - tự nhiên có em gái nó lại thấy vui vui.

_Ăn bánh đi - nó nhai nhai bánh, nhỏ cũng ăn với nó.

Nó cũng kể về gđinh nó cho Thảo nghe. Thảo cũng kể về gia đình Thảo cho nó nghe. 2 hôm nay, nó và Thảo khi nào cũng kể bên nhau nói chuyện. Chỗ k° người nhỏ còn thường cười với nó.

Hôm nay nhỏ dọn từ nhà qua ở kí túc xá với nó nữa.

_Em bị chủ nhà đuổi nên k° có tiền thuê nhà, chị cho em ở với nha - Thảo hỏi.

_Ừ, sao lại k° có tiền thuê nhà - nó ngốc nghếch hỏi

_Tại ba em chưa có tiền gửi cho em - Thảo nói

_Ừ, vậy qua đây chị lo cho em. Tuy chị làm thêm hông có bao nhiêu tiền nhưng đủ lo cho mình, với có tiền gửi về nhà. - nó cười ngọt ngào

_Dạ, em cảm ơn chị - Thảo lại cười với nó.

_Á! Chị phải đi làm rồi, em ở đây nha chị đi đây - nó lật đật đạp xe đi làm

4. Chương 4: Khoảng Kí Ức Đau Thương Của Gia Đình Thảo

Cách đây 12 năm.

~ _Ba ơi mẹ ơi, con với chị đi chơi nha - 1 cô bé xinh xắn chạy ra hỏi

_Ừ đi nhớ về sớm nha - người phụ nữ bảo

_Dạ - cô bé đó nói

_2oi đi thôi - nhỏ kéo tay chị nó.

Hai chị em nhỏ dắt tay đi chơi..

_Em muốn ăn kem - nhỏ nũng nịu

_Qua đây 2 mua cho Mon nha - chị Mon nói (mon tên ở nhà của nhỏ do chị nhỏ đặt)

_Dạ

_Ngon hông ? Hỏi Mon

_Ngon lắm chị - nhỏ nói

_Mình rủ chị Ji, anh jen,jin, ken đi ra cánh đồng hoa chơi nha chị!...- nhỏ phùng má nói

_Ừ, mình đi rủ nhanh lên - chị kéo tay Mon

+++++

_Đây này, mau lại đi

_Tớ ở đây này

_Em ở đây nè chị ơi

.....

.....

_Haha....bắt được ken rồi . Lại đây bịt mắt nè - chị nhỏ la lớn

_Hihi...haha.....bla....bla

Những tiếng cười đùa của bọn nhỏ vang lên bên gốc đa mát rượi.

Và còn rất nhiều buổi vui chơi vui vẻ khác nữa...

_Mon, huhu...em..hu..có sao k° - chị nhỏ khóc hỏi

_Em k° sao 2 đừng khóc - nhỏ yếu ớt cười

_2 Nhất định phải cứu em -chị nhỏ kiên quyết.

Vài ngày sau..

_Thật sao, cảm ơn,cảm ơn - mẹ nhỏ nói đt

_Cứu được Mon rồi - mẹ nhỏ mừng rỡ

_Mẹ làm sao cứu được Mon hả mẹ ? - chị nhỏ hỏi mẹ

_Thôi mẹ đi đây, con lên ở với em đi - Mẹ nó bảo

_K° con muốn đi cứu e con - chị nhỏ nói

_Ừ thôi con đi với mẹ. Nhà cũng chỉ có quần gia Lan ko có ai trông con, mẹ cũng k an tâm - bà nhìn nó

_Cô Lan ơi

_Dạ, bà chủ gọi tôi - cô Lan hỏi

_Cô ở nhà lo cho Thảo, tôi và Ty đi công việc ở Bệnh Viện XX chút, chiều tôi về. - bà nói

Mẹ và Ty(tên ở nhà của chị Thảo) bắt taxi chạy ra đó. Đến nơi, bà bàn bạc, làm thủ tục ghép thận cho Mon bà nói

_Bác sĩ ông hãy gửi quả thận này lên T.Phổ gọi điện sdt này vào để ghép thận - bà nói khi làm xong hết thủ tục

_Được thưa bà -BS nói

_Cảm ơn

Thế rồi bà và Ty đi đến nhà người đã hiến quả thận để trả ơn.

Trên đường đi, xe bà đi gặp một tai nạn bất ngờ. Chiếc xe của bà và xe của ai đó đụng nhau.. Tai nạn thảm khốc xảy ra..

Khi nghe được tin Mon có quả thận thay ông vui lắm. Nhưng lúc Mon trong quá trình thay thận

“Reng, reng”

Chuông điện thoại ông reo lên

_Alô - ông vui vẻ

.....

“Cốp” đt ông rơi, ông ngất xỉu. Bác sĩ và y tá kịp thời thấy nên đưa ông vào phòng nằm bệnh

Thức dậy ông khóc . Ông k bao giờ khóc nhưng bây giờ ông đã khóc, ông thật sự rất đau. Ông đau còn hơn ai đâm vào tim ông vậy

Khoa phẫu thuật của Mon kết thúc thành công. Ông qua thăm Mon nhưng k dám khóc, ông gượng cười trò chuyện với nhỏ.

VÀI hôm sau nhỏ khoẻ hơn xít , nói chuyện được nhiều hơn

_Chà ơi, mẹ và chị đâu sao k vào thăm con vậy - nhỏ hỏi,

Nghe nhỏ hỏi lòng ông đành lại, vì nhỏ mới khỏi bệnh nên ông đành nói dối

_À, mẹ và chị con mấy hôm trước nghe tin có người hiến thận nên phải đi xem có phù hợp k? Ở tận Châu Âu nên mới lâu về. Hôm qua ba mới liên lạc được mẹ phải đi mua thuốc cho con, chắc 1 tuần nữa mẹ với chị mới về thăm con được - ông nói mắt đỏ hoe

_Sao mắt ba đỏ hoe z?- nhỏ hỏi

_Khi này ba đang nói thì bụi bay vào mắt ba- ba nhỏ dụi mắt

_Thôi con ở đây nghỉ ngơi, ba phải lo công việc, tối mai ba mới vào thăm con được.. - ba nhe xoa đầu nhỏ

_Dạ, con biết rồi

Ba nhỏ phải về để còn lo đám tang cho Ty và vợ ông. Ông đã xuống hiện trường xem thử. Một chiếc bị nổ tung có người phụ nữ và đứa con gái vóc dáng khá giống họ. Do bị nổ nên họ bị cháy ko thể thấy mặt nữa. Chiếc xe còn lại rơi xuống hồ, tài xế chết trên xe.

Ông thấy vậy quyết định đem họ hoả táng và chôn ở gần gốc đa trên mảnh đất của nhà. Lo đám tang ông đã rất mệt. Ông buồn hơn, tinh thần cũng k tốt.

10 ngày nữa trôi qua, nhỏ k có biến chứng sau khi ghép thận nên được đưa về nhà. Bây giờ nhỏ đã khoẻ hẳn.

_Vừa bước vào nhà nó hỏi dì Lan

_Dì ơi, mẹ với chị con đâu? - nhỏ hỏi

_À..d..ì.....cũng không...biế..t..- dì Lan lấp bắp.

_Thôi con lên phòng nghỉ đi - Dì Lan đánh lạc hướng

_Dạ - nhỏ lủi thủi lên phòng

Ngủ đến chiều,nhỏ giật mình tỉnh giấc đi xem quanh nhà xem mẹ và chị về chưa..

Nhỏ đi đến một nơi, đây là góc thờ cúng của biệt thự. Nhỏ mở cửa bước vào, cảnh tượng trước mắt làm nhỏ k tin vào mắt mình. Nhỏ vỗ đầu như sắp ngất xỉu, ba nhỏ kịp thời chạy vào đỡ nhỏ qua phòng nghỉ ngơi

_Ba, là thật sao? - nhỏ thức dậy rưng rưng hỏi ba nó

_Con mới hết bệnh, nghỉ ngơi đi - ba nói dỗ dành

_Ba trả lời con đi - nhỏ gào thét trong nước mắt

_Đó là sự thật.....bla....bla.....- ba nhỏ bắt đầu kể trong nước mắt. Lần đầu nhỏ thấy điều đó

_Mẹ, Chị 2 . Con không tin chị 2 con mất, con k tin, con không tin - nhỏ một mực không tin,oà khóc lớn hơn.

Từ đó về sau,căn nhà không còn tiếng cười của nhỏ. Nhỏ bắt đầu thay đổi bằng lạnh, k° cười và k° khóc. Từ khi mẹ và chị nhỏ mất. Nhỏ nhớ chị nhiều lắm. Nhớ những ngày gđ đi chơi vui vẻ nhưng nhỏ vẫn k°

cười ko khóc suốt 10 mấy năm nay.

5. Chương 5: Người Bạn Mới

Hôm qua do nó đi làm về muộn, lại phải thức học bài nên đã gần 7h mà nó vẫn ngủ hăng say.

_Chị à, dậy đi - nhỏ gọi hoài mà nó k có động tĩnh gì hết

“Reng! Reng”

Chuông đồng hồ reo, nó cầm cái đồng hồ định dơ lên đập mà hình như nghĩ gì đó nó để cái đồng hồ xuống.

*7h30’

Nó lồm cồm bò dậy quơ lấy cái đt xem giờ

_Á - tiếng nó la thất thanh

_Trễ giờ rồi , làm sao đây - nó phóng vào VSCN bằng tốc độ ánh sáng, thay đồ, nó chạy lên lớp cũng mất phải 10’.

_Cô, em xin lỗi vì tối qua em bận học bài nên mới đi học trễ - nó cúi đầu hối lỗi.

_Em về chỗ ngồi đi, lần sau không được tái phạm đó - cô nói

_Em cảm ơn cô - nó về chỗ.

_Sao em không gọi chị dậy làm chị trễ học mất rồi - nó hỏi nhỏ.

_Em có gọi mà chị nằm im chả lên tiếng, em gọi chị tới 10’ lặn đó - nhỏ mình oan cho mình.

_À, vậy tại chị ham ngủ rồi - nói rồi nó tiếp tục nghe giảng bài.

“Reng, reng” ra chơi

_ Chị à,mình xuống cantin ăn nha - nhỏ rủ

_ Chị ko đủ tiền mua những thứ đắt đỏ ở đó đâu - nó trề môi đáng yêu vô cùng.

_Em bao chị. Hôm nay chị lo cho em, hôm nay em trả - nhỏ nói

_Em k có tiền mà - mặt nó ngây thơ

_Ba vừa gửi cho em, thôi đi nha - nhỏ năn nỉ

_Ừm - nó nói vừa xong, thì bị nhỏ kéo xuống canteen.

Thảo đi lấy đồ ăn, nó ở đây ngắm xung quanh

_Canteen thôi, có cần phải lớn vậy không? - nó thầm nghĩ. Đang mê man ngắm hoa bên cạnh thì từ đâu có mấy con ả đi qua nó.

“ Rầm” - bọn đó đập bàn cái rầm làm nó giật mình xém té

_Các cậu tìm mình có gì k? - nó hỏi, mặt chớp chớp ngây thơ hết biết.

_Mày là học sinh mới đó chắc chưa biết luật ở đây rồi - con nhỏ nào lên tiếng

_Hả? Luật gì nhỏ? - nó hỏi vẻ mặt ngây thơ vô số tội

_Gọi người này là chị 2 - nhỏ đó chỉ Nhỏ Linh, mặt mải trét cả 1ki bột mì

_Còn nữa, làm ôxin cho bọn tao 2 tháng - nhỏ bên cạnh tiếp

_À, Ừm - nó nói

_Vậy thì đi lấy đồ ăn cho tụi tao, nhanh- Nhỏ Thuý nói

Nó cũng đi lấy đồ ăn

Bưng tô súp và chén tương ớt trên tay nó tung tăng đem lại cho 3 con ả. Đi gần tới ả Diễm định dơ chân cản cho nó té nhưng nó biết trước giả vờ vấp ngã

Tô súp văng tùm lum nhưng nhiều nhất là vào chân ả Diễm, người ả Linh và Thuý. Chén tương ớt trên tay rớt vào chân ả.

_A - ả la lớn

_A , mình xin lỗi, mình sơ ý quá - nó gập đầu hối lỗi nhưng miệng thì cười chúm chím.

BNó về chỗ nhìn 3 ả nó cười. Còn về phía 3hot girl dỏm tự phong đó thì tức nổ đom đóm.

Thảo vừa bưng đồ ăn về bàn liền hỏi nó..

_ Chị đi đâu vậy ?

_Đâu có đi đâu đâu - nó chớp chớp mắt

Cuối giờ. Học xong nó về phòng. Thay đồ rồi nó quyết định đi tham quan trường xú. Tham quan được một vòng. Nó nghe gì um sùm, tính tò mò lại nổi dậy. Nó phi vào lại xem..

Nó thấy có 2 người và 1 đám người khác chắc chuẩn bị đánh nhau.

Nhìn một hồi nó thấy ai sao giống như Thảo, thấy 2 bên định đánh nhau, nó ra tay ngăn cản.

_Dừng lại -nó la

_Sao mấy người dám ăn hiếp Thảo - nó chạy lại dang tay ra trước mặt Thảo và cô bạn nhỏ(khánh Hân)

_Tránh ra, đừng xía vào chuyện bọn tao - cái ả chị 2 lên tiếng.

_Chuyện có liên quan tới Thảo đều là chuyện của tôi - nó nói

Thảo đứng sau nó nghe những lời nói đó đột nhiên nước mắt lại rơi...

« « Quá khứ » »

_Huhu...huhu...- nhỏ khóc

_Ngoan nín, chị thương Mon nha - chị nhỏ dỗ dành

_Ai cho các người ăn hiếp Mon? - Ty chỉ mặt mấy tên con trai 6,7t trước mặt quát

_Chuyện của chúng tôi - tên kia khoanh tay trước ngực nói.

_Tôi k° cho mấy người ăn hiếp Mon , tránh ra - Ty nói .

Bọn đó k° những k° tránh mà còn bước đến định chọc Mon. Ty chạy lại trước mặt day tay che cho Mon rồi hất tay chúng ra.

Bọn kia thấy z tức lắm nên xông vào đánh Ty, với Mon. Ty ôm Mon vào lòng, bảo vệ cho Mon. Những vết thương do bọn kia đánh Ty đều nhận hết. Mon thấy chị mình bị đánh, mon không thể làm gì được, nước mắt Mon chảy ra.

Sau khi bọn kia đi, Ty đỡ Mon dậy về nhà.

_Mon ngoan đi, nín đi. Chị đâu có sao đâu - ngoài miệng thì Ty nói k sao, nhưng mới chưa được 5t mà bị đánh z k sao mới lạ.

Về nhà Ty phải nằm bệnh mấy ngày, nhỏ thì cứ khóc bù lu bù loa.

_Sao này em sẽ bảo vệ chị, k cho ai đánh chị nữa - nhỏ vừa khóc vừa nói.

_Ừ - chị nhỏ cười xoa đầu nhỏ.

^-^ Hiện tại ^-^

_Tránh ra, nếu không đừng trách - ả Thuý nói

_Hứ, ta k sợ mi đâu - nó nói

_Xông lên tụi bây - Diễm nói

Nghe vậy Thảo định ra đánh họ nhưng nó ngăn cản nhỏ.

_Để chị được rồi - nó nói chắc nịch

_Lâu rồi chưa có ai cho ta vận động tay chân,hôm nay thư giãn gân cốt mới được - nó nói, bóp tay răng rắc.

Bọn bên kia xông lên, nó đánh từng cú đánh mạnh và dứt khoát khiến bọn đó nhức nhối vô cùng.

10' sau nó đánh xong bước lại gần 3 ả, kề tai Linh nó thở thở

_Chị 2 , muốn thử không ạ? - nó nói làm Linh mặt mày tái mét.

-Biến đi hay muốn tiếp đất chap 2 nhỡ- nó quát

Phía Hân và Thảo.

_Chị My biết võ - Thảo bất ngờ

_Cũng khá giỏi - Hân cũng ngạc nhiên k kém.

Nó bắt đầu tiến về phía Thảo và Hân.

_Chị biết võ khi nào sao giỏi z? - nhỏ k° khỏi tò mò hỏi

_Khi chị 6t đã học võ tới giờ rồi. Tại ở quê nơi nơi dạy võ cũng k có thầy giỏi võ quốc gia hay quốc tế nên chị học k được giỏi. - nó nói

_À, giới thiệu với chị. Đây là Khánh Hân, chị Hân chơi với em từ nhỏ nên khá thân - nhỏ cười

Hân khá bất ngờ khi thấy nhỏ cười vì từ sau khi chị và mẹ nhỏ mất chưa bao giờ nhỏ cười với ai, ngay cả Hân cũng vậy

_Chào bạn, mình tên Hạ My, rất vui được làm quen - cười tươi

_Chào, rất vui được làm quen - Hân cũng cười, bắt tay nó.

_Á, chết rồi...sắp trễ giờ đi làm rồi..chị đi trước nha. Tôi đi trước nha - nó nói rồi phóng như bay lấy xe đạp đi làm.

_Sao em lại quen Hạ My - Hân trOnG đây hỏi Thảo

_Tại mấy hôm nay chị k đi học nên mới k° biết.... bla....bla.....- nhỏ hăng hái kể.

_Sao em lại cười với My, đây là lần đầu tiên chị thấy em cười sau khi- nói đến đây Hân ko nói nữa vì sợ Thảo buồn

_Khi nãy chị còn thấy em khóc nữa - Hân hỏi tiếp

_Em cũng k hiểu sao, em lại cười khi bên chị ấy. Em khóc khi chị ấy nói vậy và bảo vệ em nhưng em thật sự ấm áp khi bên chị ấy giống như bên....chị em vậy - nhỏ ngen ngào nói.

~~

6. Chương 6: Đụng Độ Hoàng Tử Bằng Trường Star

Đếm từng ngày, hôm nay được 1 tháng nó đi làm. Chiều hôm qua, nó được quản lí phát lương nên sáng sớm nó đã qua bưu điện gửi tiền và thư về cho mẹ.

Nó vừa gửi bưu điện xong thì vào trường chuẩn bị lên lớp

“Phịch, Phịch”

Nó lại va phải một anh nào đó, đẹp trai cực kì mà lạnh lùng cũng k kém (là hẳn chứ còn ai vô đây nữa chứ).

_Chết tiệt - nó chửi

_Ôi, cái mông của mình sắp nát bấy rồi - nó đứng dậy phui phui nói

Hắn cũng đứng dậy phui bụi

_Ôi , bộ đụng người ta k biết xin lỗi à, đứng trơ đó làm cái gì. BỘ thấy ta đẹp quá nên mới nhìn đắm đuối z hả?bla...bla.....- nó tiếp tục chửi khoảng 5' sau nó mới chịu ngưng.

_Còn k° đi định đứng đó cho ta chửi tiếp à - nó liếc hắn. Hắn cũng bước đi

“Phịch”

Tiếng động chói tai lại vang lên lần nữa nhưng lần này chỉ mình hắn té.

Lúc này nhân lúc hắn không để ý mà bước đi, nó lấy chân cản ngang làm hắn té.

Lúc hắn đứng dậy, quay lại định tìm nó tính sổ, ai ngờ quay lại chẳng thấy nó đâu, làm hắn tức tối vô cùng.

Nó bây giờ đã lên tới lớp, lại chỗ ngồi của mình, nó nhìn ra cửa sổ ngắm khung cảnh phía dưới sân. Nhắm mắt lại nó cảm nhận được k° khí lúc này thật sự rất thoải mái.

+++

Hắn vào tới lớp trong lòng bực bội, ám khí càng tăng cao hơn thường ngày. Ngồi xuống ghế hắn nhìn ra cửa sổ cho đỡ bực tức.

Nhìn ra cửa sổ thấy nó, thật sự bây giờ nó rất đẹp cứ như một thiên thần, mắt nó nhắm lại, tóc xoắn đuôi được thả, làn gió ngoài cửa sổ thổi vào tóc nó bay nhẹ nhẹ, càng tăng thêm nét quyến rũ.

Hắn nhìn ngắm đến lúc chợt nhớ nó là người lúc sáng làm hắn ngã, hàng lông mày nhíu lại. Hắn bước thẳng lên phòng Hội Trưởng.

“Reng, reng”

Cô giáo bước vào ...

_Cả lớp nghiêm - tiếng bạn lớp trưởng vang lên.

Cô đang dạy thì ở ngoài một người đẹp trai bước vào.....mấy cô mê trai ở lớp ai cũng trao cho người đó ánh mắt trái tim, bọn con trai thì ánh mắt ganh tỵ.

_Hội Trưởng cần gặp bạn Nguyễn Hạ My - Hạo nói (Hội Phó Hội HS)

Nó đang mê man đọc sách nghe ai gọi tên mình bắt giác hỏi lại.

_Hả? - nó ngơ ngác

_Hội trưởng cần gặp bạn Nguyễn Hạ My..- Hạo nói lại lần nữa rồi đi về.

_Chị quen Hội Trưởng sao? - nhỏ lo sợ hỏi

_Hội trưởng muốn gặp cậu không phải chuyện tốt lành gì đâu?,- nguy hiểm lắm - Hân lắc đầu ngao ngán

_Ái chà,. Thôi mình đi đây - nói rồi nó cũng ra khỏi lớp.

Thảo và Hân thấy lo cho nó cũng đi theo xem thế nào.

“Tạch”

Nó mở cửa hiên ngang bước vào. Lại sofa, nó ngồi xuống tự nhiên rót trà..

_Ái chà, cái tên Hội Trưởng này chả biết đi đâu, mắc bồn cô nương ta đây phải ngồi đợi - nó nói tay cầm bình trà rót rót

_Hội trưởng ở đây đúng là ki bo, nước mà cũng chả có một giọt để uống nữa là.... - nó để bình xuống.

Kệ sách đột nhiên chuyển động

_Á, động đất à- nó la

Mở ra một cánh cửa, một người con trai bước ra. Trên mình chỉ có mỗi chiếc khăn quàng ngang hông xuống.

_Á, Cái đồ biến thái, còn k mau mặc đồ dô, biến thái - nó la lớn quay định bịch mắt lại

_Mặc đồ xong chưa? - nó hỏi

_Rồi, cô có thể quay lại - hấn tay cài cúc áo.

Nó quay lại hỏi

_Anh là ai , làm gì ở đây? - nó hỏi

_Theo cô nghĩ tôi là ai- hấn hỏi lại nó.

Nó nhìn hấn chăm chăm làm hấn hơi bực mình lên tiếng.

_Làm gì mà nhìn tôi dữ vậy, bộ thích tôi rồi à - hấn nói

_Tại tui thấy anh giống cái tên k° có mắt hồi sáng dám đụng tôi mà còn vênh vênh k° xin lỗi - nó nói

_Tôi là cái tên đó đấy - hấn nhàn nhạt

Tự nhiên nó đứng bật dậy mở cửa

_Nếu cô bước ra khỏi đây thì sẽ hối hận - hấn lạnh lùng nói

_Tôi đây k sợ trời, không sợ đất mà sợ 1 hội trưởng như anh hâm dọa sao? Hứ - nó định bước thì lại lùi lại vì lời nói của hấn

_Đúng cô không sợ trời, không sợ đất nhưng lại rất sợ mẹ mình. À không,nói đúng hơn là cô rất thương mẹ nên mọi việc điều nghe theo bà - hấn nói

_Vậy thì sao?

_Nếu cô bước khỏi đây thì sẽ bị đuổi học ngay lập tức - hấn nhàn nhạt uống tách cafe nóng mà nói

Nó vì sợ mẹ buồn nên cũng bước vào với khuôn mặt vô cùng bực tức. Lúc buồn, nó thường thích ăn và uống nên vừa ngồi xuống, nó lấy chén trà trước mặt đưa vô miệng uống nhưng thật k may, trà k có nước vì khi nãy nó rót rồi k° úp ly lại nên nó tưởng là ly còn nước. Vì như vậy nó cảm thấy quê quê nên tăng hắng giọng cho đỡ quê chút

_*e hèm* Anh gọi tôi có gì không ? - nó hỏi.

Hấn thì tuy ngoài mặt vẫn lạnh lùng nhưng trong lòng thì cười hahả nên k nghe nó nói gì.

Nó đợi k thấy hấn trả lời nên lại bàn làm việc hấn,võ 1 cái ” rầm ” làm hấn giật mình xém té ghế.

_Cô làm gì vậy? - lấy lại bình tĩnh hấn lạnh lùng

_Tôi thấy có người ” tưng tưng ”

_Hả? Cô nói gì? - hấn nhíu mày hỏi

_À, Tôi nói tôi thấy anh “tơ tưởng ” gì chứ bộ - nó chu mỏ nói.

_Anh gọi tôi lên đây để làm gì? - nó hỏi

_Nè, cô đi đến địa chỉ này xin việc - hấn đưa nó danh thiếp.
_Tôi đang làm tốt, tại sao phải đi xin việc chứ - nói cãi.
_Vậy thôi để tôi gọi cho mẹ cô vậy - hấn móc đt hù dọa.
_Làm sao anh có số gọi mẹ tôi chứ,xí - nó nói
_01662567*** - hấn đọc số
_Sao anh..biế..t...số...mẹ...t..ôi...- nó lắp bắp hỏi.
_Cô đi hay để tôi gọi báo cô bị đổi học - hấn quay màn hình đt về phía nó.
_Đi thì đi - nó ngúng nguẩy đi ra cửa
“Rầm”. Nó đóng cửa mà cái cửa muốn gãy luôn.
(Thiệt là khổ thân cho cái cửa).

7. Chương 7: Việc Làm Mới

“Reng! Reng”

_Về thôi - nó kéo tay Thảo với Hân.
_À, khi nãy cậu đi lên đó có sao k° z? - Hân hỏi
_Tớ có bị mất miếng da nào đâu, bình thường mà - nó nhún vai
_Bình thường - Thảo và Hân đồng thanh, ngạc nhiên.
_Chẳng lẽ vào đó là phải bị lấy tiết canh à - nó ngây thơ hỏi
_Chỉ sợ không lấy cái đó mà lấy cái khác mới ghê? - Thảo nói
_Hấn bị biến thái hả? - nó tò mò
_Không phải như bà nghĩ đâu, mất cái khác là mạng ấy - Hân nói
_Mạng hả? Sao ghê z ? Ồi giời, mình động trúng ổ kiến lửa à - nó nói.

Về phòng, nó thay đồ ra lấy xe đạp đi làm. Quên mất cả việc lúc sáng.

“Két”

Xe nó thắng gấp.

_Tên nào mà ngu như heo vậy. Tự tử mà ra đứng trước đầu xe ta sao mà chết được chứ - nó bỏ lơ cái miệng xong rồi ngược lên nhìn.

_Á, Hội trưởng Lâm,chào - nó cười cười

_Cô đi đâu vậy?- hấn lạnh lùng

_À,đi làm chứ đi đâu - mắt long lanh

_Không nhớ bây giờ đi đâu à?’

_Hả? Đi đâu ,- nó ngây thơ vô số tội. Hấn thấy nó vậy thì tức xém ối máu.

_Hừ - hấn hừ một cái, vài vạch đen xuất hiện trên trán bắt đầu xuất hiện.

_A, nhớ rồi. Anh bảo tôi đi xin việc chứ gì ? - nó gác chống xe.

_Ừ, đi thôi - hấn kéo nó lên xe hấn.

_Ôi, còn xe tôi lỡ để đó bị ai ăn cắp rồi sao - nó nói.

_Ai mà ngu đến nỗi ăn cắp xe cô để về tốn tiền sửa à - hấn nói.

_Khoan đã - nó gỡ tay hấn đi lại chiếc xe.

“Xe hư, ăn cướp dừng lấy mắc công tốn tiền đi sửa mà hông ai mua. Thân gửi mấy anh ăn cướp”

Nó viết rồi dán lên. Làm hấn đứng đó ngu ngơ ngác nhìn nó.

_Haha...- hấn nhìn rồi ôm bụng cười ngoặt ngoẹo làm nhỏ què 1 cục to chà bá luôn, mà không nhận ra nụ cười đầy của hấn bây giờ thật rất rất đẹp.

Nó bực dọc bước lên xe, đi ngang hấn, nó thấy nụ cười đó thật chướng mắt, liền quát. _Bị điên ha gì mà cười hoài vậy cha .

_Tôi k bao giờ nhận người con khinh như cô đâu - hấn cũng k vừa đáp trả.

_Xí, tôi cũng đéo thèm cha như anh , vừa xấu vừa chảnh - nó k vừa đáp lại hấn

Hấn lại lạnh lùng k nói, bắt đầu lái xe..

Kết

_Xuống xe - lạnh lùng.

_Chưa đến chỗ mà. Anh nói chở tôi đi xin việc mà giờ bỏ tôi ở đây - nó cần nhằn nhưng cũng bước xuống xe.

_Tưởng đâu anh tốt bụng ai ngờ.....- nó kéo dài

_Ngờ gì? - hấn hỏi

_Ai ngờ Anh là Hoàng Tử Băng Kì Bo của trường Star..- nó lè lưỡi rồi chạy đi.

_Wow, chi nhánh tập đoàn nhà họ Lâm lớn quá trời - nó mắt chữ A,mồm chữ O nhìn công ty.

Đang mơ màng suy nghĩ, bác bảo vệ qua chỗ nó hỏi:

_ Cháu tìm ai?

_Cháu đi xin việc ạ - nó lễ phép.

_Ừ z cháu vô đi - bác bảo vệ nói

_Dạ- nó bước vào.

_Chị cho em hỏi,phòng tổng giám đốc đâu vậy.chị - nó cười

_Em lên lầu 8, quẹo phải đi khoảng một đoạn đến phòng có bản tổng giám đốc. Vậy là tới - chị ân cần chỉ dẫn

_Cám ơn chị - nó tung tăng đi tiếp.

_____++=>

_Trời ơi, sợ người ta không biết ha gì mà ghi chữ tổng giám đốc còn to hơn mình nữa,,xí - nó cầu nhàu

“Cốc! Cốc! Cốc!”

_Vào đi - giọng nói lạnh lẽo ở trong vọng ra.

“Tạch”

Nó mở cửa bước vào thấy TGD vẫn còn chăm chú làm việc. Nó tự nhiên đi lại sofa gần đó ngồi. Rót trà nhâm nhi từng tách. Đến lúc tổng giám đốc lại, nó vẫn chăm chú uống trà k hay biết gì hết.

__*e hèm* - tgd tăng hăng

__Không thấy người ta đang uống trà sao mà làm phiền hoài vậy - nó quát k thêm ngược lên.

(Moon» ôi,bótay.com với chị này luôn).

__Cô đến đây làm gì z - hần ngồi xuống.

Bây giờ nó mới ý thức được việc mình tới đây xin việc, lại nghe giọng nói này sao quen quen nên mới ngược lên nhìn thử.

__Ừa, Hội Trưởng Lâm. Sao anh lại ở đây? - nó ngây thơ.

__Tôi làm Tổng Giám Đốc ở đây - hần nhàn nhạt nói.

__Làm tổng giám đốc thôi mà có gì to tát đâu. Hả, cái gì, tổng giám đốc...thư kí tổng giám đốc...- nó nói k nên lời.

__Cô được nhận vào làm việc - hần nói

__Khoan, anh phải làm một hợp đồng làm việc mới được , nhờ anh bắt tôi làm quá sức thì sao - nó nói

__Ừ,được thôi,** hần nói 5' sau đưa nó bản hợp đồng.**

__Thời gian tối đa làm việc của cô là 7h tối . Không có việc làm thêm ở nhà để cho cô có thời gian học bài - hần nói.

__Ôi, nhưng mà tôi k° làm chuyện phạm pháp đâu - nó nói

__Lương một tháng bao nhiêu, ít k làm đâu nha - nó nói

__1000USD được k? - hần nói

__Hả? Cám ơn anh nha - mắt nó bây giờ chỉ hiện lên tiền tiền thôi.

__Ngày mai cô bắt đầu đi làm - hần đưa nó thẻ gì đó

__Cái gì z? - nó nhìn ngấm cái đó rồi hỏi.

__Có thẻ này, cô có thể ăn các nhà hàng mà do nhà họ Lâm đầu tư hoặc những thứ khác nữa - hần gõ máy tính nói nó.

__À, cám ơn nha. Tôi về rủ

Thảo với Hân đi ăn cùng - nó đi về .

Nó về nhà đem cất xe rủ thảo với Hân đi ăn rồi về nó ngủ.

TẠI SAO MỚI GẶP MÀ TÁC GIẢ đã cho hần giúp đỡ nó nhiều như vậy là có lý do.

Thứ nhất vì hần biết chuyện của nó với Thảo và Hân, thứ 2 xem như giúp đỡ cho Bạn của “em mình” cũng là đều tốt.

Có người nhờ đây mà không biết là ai thôi?

8. Chương 8: Bộ 3 Hoàng Tử Dọn Qua Kí Túc Xá

Chiều rồi, hôm nay nó được hần cho về nghỉ sớm. Bầu trời bây giờ thật đẹp, ra sau khu viên trường nó ngấm hoàng hôn. Bỗng nó nhớ về quê và Mẹ.

__Alô - nó gọi cho mẹ

_Mẹ khoẻ k mẹ? Con nhớ mẹ quá

.....

_Con học tốt lắm mẹ, cuộc sống ổn định

.....

.....

_Dạ, vậy mẹ giữ gìn sức khoẻ, khi nào rảnh con sẽ về - nó nói rồi cúp máy.

Đi vào phòng.

_Cậu đi đâu này giờ thế - Hân hỏi (Hân qua đây ở cũng được gần 3 hôm rồi;)

_Tui đi ngắm hoàng hôn - nó nói.

_2 chị ơi, có chuyện gì sao ngoài kia um sumè quá kìa- Thảo nói.

_Vậy mình cũng ra xem thử - nó nói

_Ừ, đi - Hân kéo tay 2 đứa.

_Chuyện có vậy thôi mà la ầm ì thế kia - nó nhún vai

_Tôi vô nha

_Thôi bà dô trước đi - Hân đẩy nó.

3 bọn hấn đi lại, xách đồ linh kình thấy tội hết biết.

_Ôi, 3 người đi đâu mà xách đồ nhiều thế - Hân hỏi

_Bọn tui qua đây bảo vệ cho 2 người - Minh Hạo nói.

_2 Người qua đây ở mà k nói tui tui biết - Thế Bảo thêm.

_Đi- hấn nói (kiệm lời ghê)

Vậy rồi bọn họ cùng vào trong. Bọn hấn ở phòng đối diện với bọn nó.

3 bọn hấn qua phòng nó chơi..bây giờ cả 6 người đang tụ tập đánh bài ăn búng..(ghê chưa).

_Sao mấy người qua đây ở vậy? - nó hỏi, mắt,tay đều chăm chú vào bài.

_Tại 2 người này nè, có nhà cao cửa rộng không ở tự nhiên qua đây ở nên tui phải qua bảo vệ chứ - Minh Hạo bô lô cái miệng mà k để ý sắc mặt ai đó đang tối dần.

_Áá. - tiếng m.Hạo lại vang lên lần này là do bị Hân đạp chân , nhéo nên mới la.

_Hả? Nhà cao, cửa rộng là sao? - nó hỏi Hân. Với Thảo

_À, không phải đâu chị, tại bên nhà trọ ở bên,em chị Hân với 2 anh này thường nói đùa vậy mà nên quen chứ hông có gì hết. Thiệt mà - nhỏ nhanh nhẹn biện minh, đôi mắt long lanh làm nó siu lòng.

_Ừ,Thảo nói đúng đó - Hân thêm.

_Ừ tôi biết rồi , chơi tiếp đi - nó nói

Còn Hân với Thảo thì liếc Minh Hạo như nói “Người chết chắc”. Hạo thì gập đầu hời hợt...

_A, thắng rồi. Đưa mặt đây tui búng , nhanh lên - nó nói. .

Nó búng mọi người xong lại hỏi.

_Mà khoan đã, tại sao anh có nhà , có cửa k ở qua đây làm gì? - nó chỉ hấn.

_Tôi thích , - hấn nói.

_Xí, cái đồ chảnh như con cá cảnh - nó mắng xéo.

Chơi rồi cũng tối, nó đi ngủ. Bọn hần thì về phòng. Hân với Thảo nhân lúc nó ngủ đi qua bên.

_Cho ông chết nè - vừa đánh Hân vừa chửi Hạo.

_Đúng là cái miệng hại cái thân,,hix,,hix - Hạo than thở

_Biết vậy sao còn nhiều chuyện. Đúng là cái tính ông 8 k° bỏ mà - Hân nhéo thêm cái nữa.

_Chuyện gia thế em với chị Hân mấy anh đừng nói cho Hạ Mỹ biết nha - Thảo nói.

_Tại sao - hần hỏi có vẻ quan tâm

_Thì k muốn là k muốn thôi - nhỏ trở lại về lạnh lùng trước đó

,

Hần tuy thấy có chuyện bất thường nhưng cũng k hỏi thêm.

.....

Sáng sớm nó đã thức dậy gọi Hân với Thảo.

_Dậy đi, 8h rồi kìa - nó sạo.

_Hả? 8 h hả? - Hân dậy ngơ ngác

_Mới có 6-30' mà - Thảo ngáp ngáp dài dài nói.

_Dậy ăn sáng còn đi học nữa - nó kéo 2 người

_Ừ....Hai người lồm cồm bò dậy vào VSCN, thay đồ rồi đi ăn sáng với nó.

Căntin

_Mấy chị ăn gì, em đi lấy - Thảo hỏi

_Gì cũng được - no

,

_Chị sao cũng được - Hân.

Nhỏ đi lấy đồ ăn.

_Hân nè, sao tui thấy ở đây ngày nào mấy nhỏ đó cũng có chuyện để 8 vậy, chả thấy gì to lớn như chuyện quốc gia đại sự mà làm rần rần - nó lắc đầu.

_Ừ, mà họ 8 chuyện gì vậy? - nó hỏi.

_Hais.....vậy mà nói người ta 8, mà tui thấy bà tồ mò chẳng kém- Hân nói, nó gãi đầu cười hìhì.

_Mấy người đó bàn tán về vụ 3 Hoàng tử dọn qua kí túc xá đó.

_Trời , z có gì đâu mà bàn tán nhiều thế - nó nói

_Đồ ăn đến rồi -Thảo lại đưa đồ ăn cho 2 người.

3 người xúm xích ăn rồi lên lớp

9. Chương 9: Rắc Rối Kí Túc Xá Với Hoàng Tử.

Ở phòng nó

_Được rồi, hôm nay bốn cô nương ta sẽ dạy hội trưởng ki bo nhà người một bài học- nó suy nghĩ rồi cười nham hiểm cực kì.

Hôm nay, Hàn, Thảo về nhà, nói ngày mai đến lớp luôn k^o về ngủ

7h tối.

_Á, gián, chuột đâu mà nhiều vậy? - tiếng la bên đó vang lên..

Nghe thấy trong lòng nó vui rộn ràng nhưng tỏ vẻ quan tâm qua bên đó hỏi thăm.

_Mấy anh bị gì mà la giông khùng quá vậy hả? - nó hỏi lại còn chưởi xéo.

_Cô bị khùng thì có - hấn quát lại.

_Vậy thôi tôi đi về.

_Thôi đừng về mà bạn My xinh đẹp -Hạo lên tiếng nịnh hót.

_Có gì không? - nó vênh vênh nhìn thấy chướng mắt.

_Bạn My dễ thương ra gọi Bác bảo vệ dô giùm tui đi, ha - Thế Bảo cũng lên tiếng.

_Mấy bạn có biết bây giờ tối rồi không.- nó nói _Với lại bây giờ là tháng cô hồn, cái đó cái đó nhiều lắm, tôi k dám đi đâu - nó giả bộ sợ sệt.

_Cái đó cái đó là gì vậy? - Thế Bảo thắc mắc

_A- làm gì đánh tui- Thế Bảo la

_Ngu nên tui mới đánh, cái đó cái đó là.... ma đó ba - Hạo giả ma.

_Hả, có ma hả? - hoảng hốt.

_Bạn My dễ thương đi kêu bác bảo vệ giùm đi mà - Hạo lại năn nỉ.

_Có người k^o nhờ tui, tui đi rồi lại nói tui nhiều chuyện rồi sao - nó liếc sang hấn.

_Huy, mầy nhờ My đi- Hạo qua nói nhỏ hấn _Hay mầy muôn ngủ với bọn côn trùng ,chuột, gián này.

_Ừ,- hấn cộc lốc

_Cô gọi bác bảo vệ giúp tôi - hấn nói lạnh lùng

_K^o - nó nói

_Tại sao? - hấn

_K^o có thành ý - nó khoanh tay trước ngực nói

_Được rồi, muốn thành ý thì thành ý - hấn nhún nhó.

_Bạn My à, có thể gọi Bác bảo vệ giúp tôi k^o vậy? - hấn giả bộ cười, nụ cười méo xệch.

Nó thấy vậy, trong lòng cũng vui vẻ phần nào. Nó hắng giọng:

_Như vậy còn tạm chấp nhận được - nói rồi nó cũng đi.

" haha..mấy tên này ngốc phếch...mình bỏ vào nên mới có chứ lấy đâu ra chứ, công nhận mình ác thiệt. Thôi kệ, trả được thù là vui rồi" nó tung tăng vừa đi vừa nghĩ vừa cười.

Phòng bọn hấn được dọn dẹp xong. Thế Bảo ngốc đầu qua cửa'.

_Cảm ơn nha - Bảo nói.

_K^o có gì, chuyện nhỏ mà - nó cười " chuyện vui còn dài mà..haha" nó nghĩ thế đấy

~~Ma

~~12h đêm....

Gió nhẹ nhẹ, tiếng khóc thút thít của ai len lỏi vào tai hắn.

_Ai mà nửa đêm còn khóc vậy - hắn la, ra ngoài mở cửa chẳng thấy ai. Hắn hơi sợ sợ nhưng cố lấy bình tĩnh đi vào...

Gió nhẹ nhẹ len qua cửa sổ _Hic..hix..hic...hắn lại nghe tiếng khóc đó....

Mở cửa ra xem vẫn k thấy ai. Bất giác hắn nhớ đến lời nó nói “Bây giờ là tháng cô hồn nên cái đó cái đo nhiều lắm”. Bất giác hắn run

_Trả mạng lại cho ta - tiếng nói như tiếng ma hú.

_2 thằng bây dậy nhanh lên, cháy nhà, cháy nhà - hắn gọi

_Hả? Cháy ở đâu, sao k° đi dập lửa - M.Hạo tươt tươt

_Cháy cái đầu 2 người á - hắn đánh mỗi người một cái.

_Trả mạng lại cho ta - tiếng hú lại vang lên.

_Tối rồi mà mở đĩa ma chi vậy? - Thế Bảo ngáp ngáp dài hỏi.

_Tao có mở đâu, mà điên à- hắn nói

_Hả, mà hông mở vậy tiếng nói hồi nãy ở đâu - Hạo, Bảo bắt đầu sợ .

_Tao ko biết - hắn nói

_Có ma kìa, đó kìa - Hạo chỉ ra cửa sổ.

_Đâu, tao có thấy gì đâu, mà chưa tỉnh ngủ à- Bảo đánh Hạo.

_Rõ ràng là tôi thấy có cái bóng trắng bay qua mà - Hạo biện minh.

_Đó kìa, đó.....đ.ó.....thiệt mà có ma...- Hạo lấp bắp chỉ

_Đâu có gì đâu - hắn nói.

_2 Người qua ngồi với tôi rồi thấy...- Hạo nói.

_Ta là ma đây, trả mạng lại cho ta - tiếng hú và con ma bên cửa sổ xuất hiện.

Bọn hắn trong đây sợ xém xỉu. Bây giờ không ai dám ngủ nữa hết.

_Tao sợ quá mà ơ lờ nó bắt tao sao - Hạo nói.

_Mấy bà 8, mấy con ma thích bắt lắm. Còn tao nếu tao bị bắt thật là một sự mất mát lớn cho tổ quốc, một người đẹp trai, thanh lịch, hào hoa, như tao mà bị bắt chắc sẽ làm suy sụp tinh thần toàn dân trường Star mất. Tao sẽ cảm thấy mình thật có lỗi..- Thế Bảo làm cả đoạn văn khen ngợi mình đưa lên tới mây xanh.

Còn hắn thì bây giờ đứng cửa sổ nhìn qua phòng đối diện, cũng gần 4 giờ mà 3 người chưa ai ngủ được' .
Còn sợ muốn chết thức trắng đêm.

Sáng sớm, nó thức dậy vsen rồi đi ăn sáng. Ra đến cửa nó đụng mặt với 3 Hoàng Tử trường Star.

_Haha...haha....haha....- nó ôm bụng cười.

_Cười đủ chưa - hắn quê quá nên quát.

_Chưa - nó trả lời tỉnh bơ làm hắn tức nổ đom đóm.

_3 Người hôm nay thay đổi một à, định trang điểm phong cách gấu trúc à, hay định nuôi cả vườn gấu luôn...- nó cười mặt mày rạng rỡ chẳng có chút quăng thâm nào ở mắt.

Bọn hắn quê quá nên k° thêm trả lời nó, đi không ngoái lại. Nó thì vui cười hahả...

Đi đến cắntin, vừa đi nó vừa nghĩ ” Hehe,ta có tài năng diễn xuất và trang điểm gớm. Làm ma nhát có xúu mà bọn hắnnghủ không được luôn, nhát gan phếch. ”

Lên lớp

_Hân, Thảo lên rồi hả? - nó vẫy tay.

_Chị ơi, sao 3 hoàng tử như con ma vậy - Thảo hỏi

_Chị có biết gì đâu- mới sáng đã thấy vậy rồi - nó nhún vai, vẻ k° quan tâm.

_Thôi kệ 3 con gấu trúc đó đi..- nó nói rồi tiếp tục tám chuyện với Hân và Thảo

10. Chương 10: Ngược Đãi

++tiết hoá++

Choang , choang. Nó hết làm rơi rồi lại làm vỡ ống thí nghiệm....

_Trời ơi hay wá, haha...30' làm được một thí nghiệm.

Quay qua hắnn _Ôi, hông làm gì cầm giữm đi - nói rồi ko đợi hắnn trả lời nó nhét vào tay hắnn.

Nó bước lại tú lấy ống thí nghiệm.

“Bùm”

Nghe tiếng động nó quay lại._Haha...haha....haha.....- nó cười trên sự đau khổ của hắnn.

_Anh làm gì haha.... mà mặt mại như ...haha.. ông táo thế haha....- nó vừa nói vừa cười.

_Tại cô đấy, đưa tôi cái ống thí nghiệm, tôi chỉ lắc nhẹ mà ra thế này. Cô còn ở đó cười được nữa- hắnn tức xì khói.

_Tôi nhớ tôi làm đúng mà - nó tay chống cằm suy nghĩ

_A! Nhớ rồi, khi nầy 2 cái bình để hoá chất gần nhau nên tui lấy lộn - nó cúi đầu hối lỗi nhưng vẫn k° ngừng cười.

Công ty

_Thư kí, lấy tôi ly càfê- hắnn gọi.

_Dạ- nó nói nhưng trong lòng k ngừng chưởi hắnn.

“Tạch.”

-nó mở cửa đem càfê cho hắnn

_Cà phê của tổng giám đốc - nó đưa cafe cho hắnn, mặt mại nhắnnhó.

Nó đi ra bàn làm việc

_Cô đi đâu đấy - hắnn hỏi

_Thì tôi đi làm việc,, vậy mà cũng hỏi, ngốc như con cóc. ,,- lúc chưởi nó nói nhỏ lại.

_Hắt..xì.....hắt..xì , - hắnnhắt xì liên tục.

_Cô chưởi lên tôi à - hắnn nói

_ừm - nó nói.

_Hả? - hắnnhú mảy

_ý tôi nói là tôi hông có chưởi mà - nó chớp chớp mắt nhìn dễ thương hết biết. Hấn nhìn nó cảm giác có chút gì đó là lạ bất giác gật đầu.

_Mà giám đốc gọi tôi lại có gì k°? - nó hỏi.

Hấn nghe nó hỏi mới tỉnh ra, tăng háng giọng.

_*e hèm* cô cầm về làm nhanh cho tôi- hấn đưa nó sắp tài liệu.

_Yes, sếp - nó chào kiểu quân đội nhưng mặt chủ ị bước ra ngoài, đóng cửa cái “rầm”, muốn rớt kính luôn.

Bàn làm việc nó đối diện với phòng hấn. Nó lại bàn ngồi xuống tức tối.

Quay qua cửa phòng làm việc hấn.

_Xí, định trả thù tôi à, bắt tui làm việc k° ngớt, uống nước gì mà uống hoài k sợ bể bụng à, con người vừa xấu mà còn chảnh, khùng khùng mà giả danh trí thức, cao hơn tui có xiu bài đặt chảnh à, khi nào tôi kéo chân, kéo ra dài hơn anh luôn.....bla.....bla.....- nó ngồi chu chu cái mỏ chưởi hấn chứ có biết ở nơi nào đó có người đang nhìn mình.

Vì phòng hấn gắn kính cao cấp nên chỉ trong nhìn thấy bên ngoài, chứ phía ngoài k nhìn thấy bên trong được.

_Cô ta chưởi mình hay sao mà mình cứ hắt...xì ...miết... . Chắc z rồi đang chu mỏ ra chưởi kìa - hấn nhìn ra phía nó nói rồi cười. (làm mất hình tượng bằng giá quá).

Nó làm xong tài liệu, mệt quá nên ngủ gật ở bàn luôn. Hấn trong phòng đợi lâu quá k thấy nó vào đưa tài liệu cho mình nên ra ngoài xem thử.

_Đi làm hay đi ngủ thế này - hấn nói nhỏ.

_Nhìn kĩ thì cô ta cũng xinh đó,lúc ngủ cứ tựa thiên thần “hấn thăm nghĩ”. Nghĩ rồi hấn lắc đầu , tự cốc đầu mình một cái rồi nói

_Huy à, mây bị điên à - nói nhỏ.

“Cốc! Cốc! Cốc”

Hấn gõ lên bàn nó, nó vẫn ngủ hăng say mơ mộng tùm lum, trong giấc mộng nó thấy “hấn làm ôxin cho nó, bị nó ngược đãi quá trời” nên bây giờ vừa ngủ lại vừa cười. Hấn gọi mà nó vẫn k° chịu dậy.

Tức tối hấn lấy tay khều nó, thấy có người khều nó quát

_Để im cho người ta ngủ, có biết phá giấc ngủ người khác là vô duyên lắm k° - nó nói nhưng vẫn tiếp tục ngủ.

Hấn khều nó lần nữa nhưng lần này hấn không bị chưởi.

_Im coi- vừa nói nó vừa dơ tay lên dằm.

Thật k° mai do k° để ý nên hấn bị đánh vào mắt trái. Hấn bắt đầu tức giận, những vạch đen trên trán cũng bắt đầu xuất hiện. Còn nó vẫn đang ngủ ngon lành mà không biết tai hoạ sắp đến.

“Rầm”

Hấn đập bàn quát lớn.

_Dậy ngay cho tôi

Nó nghe tiếng nói chói tai mà muốn lũng màn nhĩ nên cũng từ từ ngồi dậy.

Ngước mặt lên _A, Tổng giám đốc, anh bị sao mà mắt đen thui vậy - nó hỏi trong sự ngây thơ.

_Hừ, cô đánh tôi đó - hấn hầm hừ nói.

_Vậy à - mắt ngây thơ.

_Cô dô phòng làm việc cho tôi - hấn lạnh giọng.

_Dô thì dô, làm gì ghê vậy - nó chun mũi nói.

_Ngồi đi

_Dạ tôi k dám thưa tổng giám đốc.

_Sợ tôi ăn thịt cô sao? - hấn hỏi.

_Đương nhiên rồi, xí - nó không vừa đáp lại.

_Làm cho tôi sắp tài liệu này, nhanh - hấn đưa nó tài liệu.

_Trời ơi, sao làm hoài vậy. Định ngược đãi cho tôi chết à, cái đồ cục bằng bắc cực nhà ngươi - nó nói nhỏ nhưng cũng khiến hấn nghe được...Vừa nói vừa đi ra bàn làm việc.

_Đúng là ông bà ta nói đúng, thà chọc giận quân tử chứ đừng chọc tiểu nhân và đàn bà - nó nói.

_Mà hấn là tiểu nhân hay đàn bà nhỉ? - nó ngẫm nghĩ

_____”_____

_____+++++++_____

P/s» mọi người ai đọc qua cho mình xin chút ý kiến nha.....hay, dở hay tạm được mọi người cứ nhận xét....

11. Chương 11: Đi Bar

Hôm Nay, tối thứ 7, nó mới đi làm về khoảng 7h.

_My à, dô đây, nhanh lên - Hấn kéo tay nó.

_Gì vậy? - nó hỏi

_Nay em với chị Hấn dẫn chị đi chỗ này xả stress, dạo này em thấy chị căng thẳng lắm đó, nào là học thêm trường đào tạo vệ sĩ siêu siêu đỉnh, nào là đi làm thêm, còn học nữa - nhỏ nói

trường đào tạo vệ sĩ - có thể gọi là đào tạo cả một sắc thủ ấy, dạy võ và sử dụng tất cả vũ khí, trở thành hacker giỏi, mọi thứ khác về thể giới ngầm, cái này do Thảo, Hấn đăng kí bắt buộc nó đi học, chứ nó cũng chẳng biết gì hết

_Thôi, chị mệt lắm - nó mệt mỏi nói.

_Ngày mai, chị k° phải đi học, đi làm. Nay đi chơi một bữa cho biết , nha - nhỏ năn nỉ

_Ừ,thảo nó nói đúng đó, mầy mà k° đi, nó buồn tội nghiệp - Hấn cũng nói.

_Ừ, - nó mệt mỏi.

_Mầy mặc bộ này nha - Hấn hỏi.

_Bộ đồ thấy gớm, tao k° mặc đâu - nó lè lưỡi.

_Vậy chị mặc bộ này nha Thảo đưa.

_Thôi

_Vậy giờ mày muốn mặc cái gì? - Hân này giờ lựa đồ cho nó mệt quá nên hỏi.

_Tao mặc gì cũng được, nhưng đi chơi ban đêm k° mặc đầm, k° mặc ba cái đồ hở hang, cụt ngắn đó đâu . Mặc cái nào dễ đánh lộn mà hợp thời trang á. - nó nói

_Ừ - Hân nói.

_Nè, bộ này đúng tiêu chuẩn của mày luôn đó - Hân đưa nó, 1cái quần short jeans màu xanh biển và áo thun đen hình hoa hồng bên trong, khoác ngoài là cái áo sơ mi denim.

_Ừ, tao đi thay đồ đây - nó vào thay đồ.

5' sau bước ra , bây giờ nhìn nó thật phong cách, đôi chân dài trắng nõn, tóc uốn xoắn được thả tự nhiên

_Lại đây, mang đôi boots này nữa - Hân gọi.

_Wow, đẹp wá - Thảo khen

_Chị lựa là phải đẹp rồi - Hân đất ý.

_Em khen chị My đẹp mà - Thảo nói.

_Nhỏ này sao làm chị quê vậy - Hân nói Thảo.

_Đi hông - nó xen vào.

_Đi chứ - Hân, Thảo đồng thanh nói.

Ra xe, hôm nay nhỏ và Hân chở nó bằng mô tô. Thảo chở nó, còn Hân đi một mình.

“Két”

Xe dừng lại ở một quán bar lớn khủng khiếp đối với nó.

_Devil Black - nó đọc tên bar đó.

_Trời ơi, nghe tên cái quán bar này là muốn xỉu rồi , chắc thằng chủ quán này k° phải dạng vừa đâu - nó lắc đầu nguây nguậy.

Thấy nó tự nhiên lắc đầu Thảo hỏi _Chị có sao k°?

_À, chị đâu có sao hihi - nó cười.

Nó với Thảo và Hân bước vào với bao ánh mắt thèm thuồng, mê mẩn, xém nhập viện của bọn háo sắc và những ánh mắt ganh tỵ của mấy ả, mắt xanh, môi đỏ, mặt trét cả kí phấn. Hân dẫn nó lại bàn ngồi.

_Chị dùng gì ? - anh phục vụ hỏi.

_Như cũ - Thảo nói.

. Thảo rót 3 ly whisky

_Nè, hai chị uống đi - nhỏ đưa nó với Hân.

_Uống cái này sẽ say đó , tui không uống đâu.- nó nhăn mặt.

_Uống thử đi, say có em đưa về - Thảo nói. Nó cũng nhấp môi thử .

_Đi vào phòng vip , có chút chuyện - Hân kề tai nói nhỏ với Thảo.

_Chị ơi, em với Chị Hân đi đây xíu nha. Chị ở đó đừng đi đâu nha - Nhỏ kề sát tai nó nói, vì ở đây nhạc lớn quá, nói k nghe được.

_Ừ, chị biết rồi.

Hai người đi. Nó ở đó một mình, nó nhìn khắp quán bar. Đôi mắt đột nhiên dừng lại, chân mày nhíu lại.

_A, tên tổng giám đốc kibo kia mà....nó nói.

”Sao lại ôm ấp hôn hít một tên con trai nhỉ?”

HẢ? Chẳng lẽ hắn bị “gay” sao. Nhỡ làm việc với hắn mình bị lây bệnh rồi sao. Từ mê trai đẹp thành mê gái đẹp là nguy to. Sau này phải cách xa hắn 5m mới được ”~~ nó suy nghĩ. Đang suy nghĩ miên man, thì một tên lại. __Anh ngồi đây được k°?

_Không - nó bức mình

_Mình làm quen nha - giả bộ nai tơ.

_Không - nó bức dọc.

_Anh dẫn em đi chơi nha - tên đó mặt dày.

_Chơi cái đầu mày chứ chơi - nó tức giận thực sự, đứng dậy quát lớn.

_Vậy giờ cô muốn sao, thứ nhất đi chơi, hoặc thứ 2» đi gặp diêm vương. - tên đó đập đồ la lớn.

Thấy vậy quản lí định ra ngăn cản nhưng hắn chặn lại. Nãy giờ hắn ngồi trong đó, thấy hết mọi chuyện chỉ xem nó ứng phó sao thôi.

_Anh k° ngăn cản, lỡ cô gái xinh đẹp, dễ thương đó bị gì thì tội - Minh nói (em họ hắn, người khi nãy nó thấy hắn ôm hôn)

_Em im, lo xem đi - hắn nói.

Khi tên đó đập đồ, nhạc đều tắt, mọi người xúm lại chỗ nó tạo thành một vòng tròn, chỗ nó đứng là trọng tâm vòng tròn đó. Đèn cũng được mở đèn sáng.

_*e hèm* vậy giờ mày muốn sao. Thứ 1 biến, thứ 2: uống trà với bác diêm vương - nó lạnh lùng cái này học được ở lớp đào tạo vệ sĩ ấy.

Tên đó cứ ngỡ nó chân yếu tay mềm nên chẳng sợ.

_Tôi hỏi cô trước mà - tên đó nói

_Tôi chọn.....cái thứ 3 - nó ngây thơ.

_MN, láo thật, đừng tưởng mày đẹp tao k° dám đánh nha - tên đó nóng.

_Bớt giận, bớt giận - nó giả bộ sợ sệt...làm tên đó bớt nóng.

Nó nói thêm __Nếu k° bị bệnh gan bây giờ.- nó giễu cợt.

_Hừ, tên đó gầm gừ rồi bắt đầu dơ tay định tấn nó

“Rắc, Rắc”

_AAAAAAAAAAAA - tiếng la thất thanh của gã ta khi tay bị nó bẻ gãy.

_Cô dám - tên đó nói trong đau đớn.

_Làm rồi mà còn hỏi dám hay k° , nhảm - nó chọc tức.

_Tụi bây lên đánh con nhó đó cho tao

_Dạ, đại ca- bọn đàn em đồng thanh.

_Á, tui sợ quá à - nó giả bộ sợ sệt

_Lên cả đám cho dễ đánh nha cưng - nó lại giễu cợt. Cả đám xông lên.

“Bốp, bốp, bình, phịch,.....v.v”.....hàng loạt tiếng động vang lên. Nó đánh rất nhanh gọn, từng cú đều khá mạnh, nó đập tên này xoay người rồi đá vào bụng tên kia. .Còn cả trò mèo vờn chuột. Mà mèo là nó vậy chắc mấy tên chuột kia phải vào viện chắc luôn.

Nó tiến lại gần cái tên đại ca kia hơn..... thấy nó lại, hắn sợ sệt lùi ra sau.

Thằng phía sau nó định dùng dao đâm lên nó...

__Má nó -nó chửi, quay người lại nó đá tên ranh đó, con dao trên tay tên đó bay lên, nó chụp lấy, ngồi xuống, nhóc đó rung sợ.

__Mày định trốn à - nó nói tên đại ca.

__Em đâu có trốn đâu chị - tên đ/c quay lại chỗ cũ.

__Ơi, nhóc con, mấy bao nhiêu tuổi - nó hỏi tên khi này.

__Dạ, em 20 tuổi ạ - tên đó run sợ nói.

__Cái đồ con nít con nôi, mới có chừng đó tuổi mà học đòi đánh lộn, đâm lén nữa hả - con dao nó quơ quơ trước tên đó.

__Dạ, sau này em hông dám nữa - tên đó sợ sệt.

__Nhóc, mấy biết tao nhiêu tuổi hông mà kêu chị ...ngọt sớt vậy..- nó nói

__Dạ, k biết

__Đồ ngu - nó đánh tên đó.

__Tao 17 tuổi, nhóc thấy ai lớn tuổi hơn. Í nói tao già ha gì mà kêu chị vậy, hả - nó nói.

__Vậy giờ em muốn gì, nói đi - tên đó đổi cách xưng hô khi bị nó đánh.

__Em cái con khỉ khô - nó đánh thêm cái nữa.

__Vậy chị tha cho em đi - tên đó van xin lại lục.

__Ơi, mấy tin tao đánh mấy chết hông? Định lại cho tao tổn thọ à - nó dơ tay tính đánh.

__Dạ, em xin lỗi , em k dám - tên đó

__Tụi bây đừng để tao gặp một lần nữa, nếu k gặp bác diêm vương thật thì khổ - nó nhếch môi....

Bọn đó chạy hết.,bỏ lại một mình cái thằng đại ca đó. Quay qua tên đó.

__Mấy tên gì? - nó trừng mắt.

__Dạ, Long - hấn run run.

__Đi chơi k° mấy - nó hỏi nhẹ nhàng

__Dạ , em k dám nữa đâu

__Tao hỏi mấy đi k? - nó quát.

__Dạ, đi đâu chị - Long nói nhưng đỡ sợ hơn.

__Khách sạn, hơn cả 5* - nó nói.

__Dạ ,đi - Long lại lên cơn háo sắc.

__“Bốp” Tật xấu k bỏ - nó đánh rồi chửi .

__Nhưng mà chị sẽ dẫn cứng đi 1 nơi mà tuyệt hơn cả khách sạn năm sao luôn, ngàn sao lận đấy. Mỗi đêm đều được ngắm - nó nhéo mặt Long.

__Vậy là đi đâu vậy chị - Long hỏi.

__Đỉnh núi everest của dãy Hymalya.- nó nói

__Chi vậy - Long hỏi ngây thơ.

__Ngủ đông - nó cười

__Ngủ đông? - Long nghi hoặc.

__Ừ, trên đó mát lắm, xuống dưới chắc chắn thoải mái cũng không kém.

Ở dưới nhiều gái đẹp lắm. - nó vờ suy nghĩ.

_Xuống dưới là đâu vậy - Long hỏi.

_Ở bác diêm vương á - nó ngây thơ nói.

_Hả? Chị..chị...tha cho ..em đi..mà....em.. khôn..g...dám tái phạm đâu.....xin...chị đó - Long lắp bắp van xin nó.

_Chắc không? - nó hỏi lại.

_Chắc, chắc mà. Nếu em còn dám tái phạm thì chị làm gì em cũng được - Long nói chắc nịch.

_Được rồi, những gì cậu nói hôm nay sẽ là bằng chứng trước tòa..... lỡ như cậu còn có lần sau tôi giết cậu sẽ k phải ở tù..hiểu chưa? - nó nói,đưa cái điện thoại vừa mới ghi âm xong mở lại cho Long nghe. (Bệnh phim hành động). ^ _ ^

_Dạ, em biết rồi...- Long nói rồi bước đi.

_Ôi, đi đâu vậy - nó hỏi.

Nghe tiếng nó Long run cả người, đứng còn k vững lên tiếng. _Chị..hử.a..tha cho em rồi ma

_Trả tiền rượu, đập phá đồ đạc, tiền rượu của tôi luôn, nghe chưa cưng. Đứng dậy đi một hơi, định uống quych à...- nó lớn giọng

_Dạ, mà chị ơi, người ta nói ăn quych chứ có ai nói uống quych đâu ạ - Long lễ phép thưa khuyết điểm của nó.

_Chưa nghe thì bây giờ nghe, dô đây uống rượu chứ ăn rượu à. Ngu mà còn cãi lí - nó nói

~Phiá hấn và Minh

_Đánh hay quá ha anh? - Minh nói

_..... im lặng

” không ngờ con vịt đó lại biết võ” hấn suy nghĩ.

_Vừa đẹp vừa giỏi võ lại hài hước nữa, em thích rồi đó nha - Minh cười tự nói tự nghe.

_Haha....đi đánh lộn mà như tòa án hay luật sư vậy á, “bằng chứng trước tòa đồ”...- Minh cười, mà k phải riêng Minh ở đó ai cũng cười, cả hấn lạnh lùng vậy mà còn cười.

“Đúng là, con vịt này, đi đánh lộn kiểu này nên đi diễn hài tốt hơn” hấn nghĩ.

_Anh 2, em nói chuyện mà 2 k trả lời, làm em nhảm có một mình. Hồi nãy giờ ai cũng tưởng em khùng - Minh bực dọc.

_Thì người ta nói đúng mà - hấn ghẹo Minh.

12. Chương 12: Bí Mật Của Bọn Hấn Và Thảo-hân

Xử lí xong, nó vào lại bàn, nhâm nhi ly rượu. Còn bọn hấn vừa nghe tin báo có việc nên vào phòng vip họp rồi.

Nó ở ngoài đây đợi Hân, Thảo từ nãy giờ chắc khoảng hơn nửa tiếng mà không thấy ai ra hết trơn, nên nó hơi lo.

Nó đi khắp bar tìm họ mà cũng không thấy gì nên đành ra bàn đợi.

Phía Hân-Thảo

_Có chuyện gì - Hân lạnh lùng

_Thưa bang chủ, bang M-A (tên viết tắt, chứ cái này , mình chả biết đặt sao) khiêu chiến ạ. - lin nói (cận vệ của Hân,Thảo)

_Ư ̣ Hân nói

_Đúng là không biết tự lượng sức, động vào Angel Black chỉ có chết thôi - Thảo nói lạnh lùng.

*Thảo: tên trong thế giới đêm là Jenly. Nhị bang chủ bang Angel Black.

Hân: tên trong thế giới đêm là Jenny. Bang chủ bang Angel Black.***

_Thưa bang chủ, z chúng ta sẽ làm sao ạ...- Lin nói.

_Chấp nhận thách đấu - Hân nói.

Hai người ngồi nhâm nhi vài ly rượu rồi wa phòng vip dành cho các bang chủ của 2 bang::«Angel của Hân và Thảo» - «Devil của bọn hân»

_Hân : tên trong thế giới đêm:Royi

_Thế Bảo» »» Ryken

_Minh Hạo»»»»Reyon

3 người đều là bang chủ bang Devil.

_____.....©

,

6 người bàn bạc rôm rả chuyện của bang...mất gần 40'. (Có cả Minh, minh là cận vệ của 3 ng họ)

_Á, chết rồi. nãy giờ em quên chị My ngồi ngoài đó một mình rồi. Giờ không biết chị có sao không? - Thảo quỳnh lên.

_Em yên tâm, con vịt đó giờ k có sao đâu, chỉ sợ cái bar mình tốn tiền xây lại thôi - hân nói nhẹ nhàng với Thảo.

_Thôi,em ra gọi chị ấy dô đây chơi nha - nhỏ đi ra phía nó.

Trong đây hân bị mọi người bắt kể lại mọi chuyện ra sao. Hân bắt đầu kể lại mọi chuyện nhưng đa phần do Minh dành kể.

” Tách”

Cửa mở, nó bước dô, vì có uống xúu rượu nên bây giờ mặt nó hơi ửng hồng, mọi người chăm chú nhìn nó vì hôm nay nó thật sự khác với mọi khi, xinh hơn, cá tính hơn, và...vân..vân.. ..

_Woa, em gái lại ngồi đây này - Minh lên tiếng.

_Ôi mày muốn bị đo ván à - Hạo lên tiếng.

_Đo ván vì người đẹp tao chấp nhận hi sinh - Minh nói.

_Sầm xí, im hết coi, làm gì nhoi nhoi vậy, bộ chưa thấy con gái đánh lộn bao giờ à - nó quát, đi lại ngồi giữa Hân và Thảo.

_Bạn uống với mình một ly nha - Minh nói.

_Ừm- nói rồi nó uống cạn hết ly.

_Uống đi , dô - nó nói

“Tạch” cửa mở

Dạ, thưa 5 vị bang chủ, ngày mai, lúc 10h, phía sau bar chúng ta có bãi đất trống, bọn chúng đòi đánh ở đó...- Lin nói.

_Cô ra ngoài đi - hân nói khi thấy mặt nó ngơ ngác.

_Tôi sủa rồi à, ai vừa mới nói gì, à đúng rồi, bang chủ gì gì á - nói nói.

__Tại chị xin nên nằm mơ thôi mà - Thảo nói

_Ừ, chắc vậy rồi,,

_Thôi dô dô - nó nói...

.....☺☺☺

Thế rồi 7 người cùng nhau uống rượu, hò hét, ca hát nhảy nhót um sùm...phòng cách âm nên ngoài không nghe được.

Mới 9h30' mà nó đã say nhèm. Hân với Thảo để nó nằm lên cái sofa bên kia để nó ngủ...

_Hôm nay vui quá - Hân nói.

_Ừm - cả bọn đồng thanh.

_Bọn M-A chúng ta xử lí sao ? Giết hay k°? - Thảo hỏi.

_Giết đi - hân lạnh lùng..

_Ừ, đúng đó, bọn nó chỉ biết ức hiếp kẻ yếu, còn buôn bán ma túy hại người nên giết - Hạo ông 8 lên tiếng.

_Vậy quyết định vậy đi - Thảo nói.

Rồi cả bọn bàn tán chuyện bang rồi chuyện này chuyện kia ,, đủ thứ chuyện trên đời...ăn uống no say tới khuya , chắc khoảng 11h, cả bọn kéo nhau về.

Chap này hơi dở, mọi người thông cảm nha.

13. Chương 13: Trả Thù

Dưới bóng cây giữa mát dịu vào buổi sáng tinh mơ (6h30') , có một cô gái tóc được buộc cao, mặc áo thun quần jean đơn giản ngồi đọc sách.

Nó đọc sách mà cứ lơ lên, để xuống, lúc úp mặt, lúc để trên đầu. Ai nhìn vào cũng tưởng nó tưng tưng.

Đột ngột nó thấy một người đi ngang nó, như nhớ man mác chuyện gì nó gọi ..

_Ôi, tóc nâu đỏ, lại đây biểu coi -nó nói (lưu manh trời dậy....haiz..z).

_Hả? - người đó quay lại nói (người này tên Đạt).

_Tôi kêu bạn đó - nó nói.

_À,ừm, cậu gọi mình có gì không? - Đạt đi lại nó.

_Ngồi xuống đi - nó nói.

.....im lặng.

_Ôi - nó gọi, k° thấy Đạt trả lời nó giật giật tay áo cậu.

Đạt ngẩng nó, bất giác bị giật áo nên tỉnh lại hỏi.

_À, cậu kêu mình có gì k°? - Đạt hỏi.

_Biết đường đến thư viện k°? Dẫn tui đi giùm - nó nói .

_Biết! Bạn đi theo mình - Đạt nói nở nụ cười.

Trên đường đi, nó nhìn Đạt và nhớ rằng.....

.....4 ngày trước.....

_Nó đang tung tăng trong nhà sách qua từng gian hàng nó lựa sách...

.....Rầm.....

Chuyện gì đang xảy ra, ồh, nó đang hôn một đồng sách....

_What? Động đất bao nhiêu độ lít te mà sập tiệm sách vậy ? - nó la oai oái.

_Xin lỗi mình không cố ý - ng. Đó nói (Đạt)

Lấy lại bình tĩnh nói nói.

._Bạn tóc nâu đỏ đỡ tui dậy giùm được hông, sao làm tui té rồi đứng nhìn là sao?

_Tôi xin lỗi - Đạt nói đỡ nó dậy..

Đứng dậy, nó đi ra khỏi cửa hàng vừa đi vừa nhảm. “Để ta cho người đo ván xem thử có sao k°?” Nó nghĩ
”....

_____quay lại_____

_Cậu có sao không? - Đạt hỏi....

_____nó vẫn đang suy nghĩ.

_Tới nơi rồi -Đạt la lớn.

_Hả? Tới rồi à - , nó hỏi.

_Ừ - Đạt nói.

_Dô chọn sách đi - nó nói.

Nó tung tăng đi chọn sách, nhớ ra suy nghĩ của mình, nó quyết định xử Đạt luôn

.....tèn ten..

.....Rầm...

Lại cảnh tượng 4 ngày trước tái hiện nhưng lần này người hôn sách, là Đạt..

Nó chạy wa, chỗ Đạt té.

_Ôi, bạn có sao k? Mình vô ý quá - nó mỉm cười

_Ừ, k° sao - Đạt nói.

_Để tui đỡ bạn dậy - nó dơ tay đỡ Đạt...

.....Rầm.....

Đạt được tiếp đất chap 2, đo ván đã..haha...

_Ôh, tại bao tay tui bị trơn quá đỡ bạn dậy k được rồi, tự đứng dậy đi nha - nó cười rồi bỏ đi.

Đạt một mình ngơ ngác..“rõ ràng là cố ý, bao tay còn để dầu bóng nữa” Đạt nghĩ... . Đứng dậy, Đạt dùng
“Mĩ nam kê” nhờ cô thư kí dọn giùm đồng sách . (Người ta là hót boy thứ 4 của trường sau 3 Hoàng tử đó).
Rồi chạy tức tốc ra ngoài tìm nó....

_Ôi...hộc..hộc...đội tui với - Đạt gọi với theo nó..Còn nó thì cứ đi k dừng lại.

_Hộc..hộc.....hộchộc.....- Đạt chạy tới trước mặt nó, thố dốc..

_Haiz..z....bạn cố ý phải k? - Đạt hỏi

_Cố ý chuyện gì? - nó ngây thơ vô số tội.

_Thì chuyện trên thư viện - Đạt nói.

_Ừ, đó. Thì sao, làm được gì nhau nào - nój vênh vênh nói..

Nghe nó nói, Đạt tức giận từng bước lại gần nó, ép sát nó vào tường..

_Oi, định làm gì tui vậy - nó có chút lo sợ.

Từ xa, có một người nhìn thấy cảnh đó, có chút bực mình mà k biết tại sao.

_Rồi cô sẽ biết - Đạt nói, nhìn mặt gian vô cùng.

_Tránh ra, bố người ta ê ồm (ê sồm) - nó đang nói thì Đạt bịt miệng nó lại.

_Tôi đùa thôi , cô làm gì la um sùm vậy - Đạt nói bỏ nó ra...

_Hứ, anh không nhận ra tôi à, người mà anh cho hôn cả tấn sách ở cửa hàng sách đó - nó tức giận.

_Ờ, thì ra là vậy - Đạt nói.

_Đương nhiên tui phải cho anh biết cảm giác tương tự thôi mà - nó nhoẻn miệng cười

_Không nghe câu, quân tử trả thù mười năm chưa muộn à - nó nói.

_Nhưng có điều hơi tiết - nó nói về mặt tiết nướ.

_Tiết gì? - Đạt hỏi.

_Chỉ mới 4 ngày là trả thù xong rồi, tui k phải quân tử rồi.- nó nói.

_Vậy cô là tiểu nhân à - Đạt hỏi.

_Tiểu nhân cái đầu người á. Ta k phải tiểu nhân mà là đàn bà nghe chưa. - nó nói. _ Bộ chưa nghe câu “thà chọc quân tử, chứ đừng chọc tiểu nhân và đàn bà sao”...

_Ừ, thôi pai nha....- Đạt nói.

_Hẹn ngày tái ngộ - nó vẫy tay cười cười rồi lên phòng học...

14. Chương 14: Lễ Hội

_Sao hôm nay, mấy con ả hot girl bột mì k có kiểm chuyện mình nữa ha ? - nó 8 chuyện với Thảo, HÂN.

(Hot girl bột mì là nó đặt cho 3 ả Linh,Thuý,Diễm).

_Chắc bị hù cho sợ rồi - Hân nói.

_Ừ, nhát gan mà đòi làm đại tỉ của trường này....mơ mộng ảo huyền...- Thảo thêm vô...

.....“Renf, reng, reng”.....

Tiếng chuông báo giờ dō học.

Cô chủ nhiệm vào lớp thông báo một tin động trời.

_Tuần sau , trường sẽ tổ chức một lễ hội. Lễ hội có rất nhiều phần..từng phần có những phần quà nhất định và về mặt tinh thần rất lớn...nếu các em có hứng thì hãy tham gia...

Nếu muốn biết thêm về cuộc thi, các em hãy xuống bảng thông báo tìm hiểu thêm - bà cô đồng dạy tuyên bố.

Cô ra ngoài, cả lớp bàn tán sôi nổi..

_Wow, tôi cũng muốn thi. 2 người cũng thi nha - nó nói.

_Ừ, yeh, quyết chiến quyết thắng - cả 3 đồng thanh...

Lớp bắt đầu vào học. Bây giờ là tiết của ông thầy đầu hói...

_Nghiêm - tiếng bạn lớp trưởng vang lên. Cả lớp ngồi xuống, ông thầy đồng dạy giảng bài...

_Đang hí hoáy viết, ông thầy trên tay có cái gì mềm mềm nên xem thử..Trời ơi, con sâu to dùng mập ú...

Ông thầy hết hồn, lại bàn, lấy cuốn sổ đầu bài xem thử....

_Aaaaa, rần. - vừa nói xong ông ngất xỉu luôn...

Tất cả cái này là do nó làm hết. Nó lén bỏ con rắn giả vào bên trong học bàn để sổ đầu bài và cái con sâu vào hộp phần.

Hết buổi học, nó xuống xem thông báo về thể lệ cuộc thi. Trong đó, có 3 phần khiến cho nó hứng thú. Văn nghệ, võ thuật và thiết kế...nó đăng kí cả 3 phần đó. Đặt biệt món quà về văn nghệ làm nó khó mà bỏ qua được... . Phần thưởng cho người thắng cuộc là: vé đi xem ca nhạc của Khởi My, và được làm thành viên của FC Khởi My... những gì liên quan đến khởi my đều được đi xem miễn phí...và những chương trình có mặt Khởi My sẽ có vé mời...có mặt trong tất cả cuộc họp mặt fan của Khởi My.

_Wow, chị MyMy em đến đây - nó la lên.

_Cố lên để được gặp thần tượng nha - Hân , Thảo động viên nó...

_Ừm, cố lên - nó nói

_Yeh - cả 3 đặt tay lên nhau yeh lớn.

...Một tuần sau, hôm nay thứ bảy, cuộc thi bắt đầu. Nó một tuần qua cũng tập vọt khá mệt mỏi.

_Đầu tiên chúng ta sẽ thi phần văn nghệ, mời các em đăng kí chuẩn bị...- tiếng người dẫn chương trình vang lên.

_Mình đi thay đồ - nó kéo 2 người họ.

Hôm nay ,nó xuất hiện với một bộ đầm thật đẹp, váy xòe, cổ áo vuông, tay ngắn nhưng được làm phồng tinh xảo... . Nhìn nó bây giờ chẳng khác công chúa là mấy, nó thả tóc , k trang điểm nhưng nó vẫn đẹp như một thiên thần.

_____từng người lên hát và múa hoặc đánh đàn gì đó.....cuối cùng cũng tới lượt nó

_Mời em Nguyễn Hạ My lên trình diễn tiết mục của mình...- tiếng MC đồng dạy.

Nó bước lên với bao ánh mắt hâm mộ và ganh ghét.

_Hôm nay tôi xin hát bài Mẹ yêu ơi của Ca sĩ Khởi My trình bày...xin cảm ơn....- nói rồi nó lại cây đàn bắt đầu đàn và hát.

Mẹ là vòng tay áp ôm con qua những ngày đông.

Mẹ là dòng sông, để con tắm mát trưa hè.

Mẹ là râm tre che bóng con đi học về.

Mẹ là bờ đê, để con vui với cánh diều.

Mẹ là bậc thang, để con bước lên đỉnh cao.

Mẹ là ánh sao, để con ước ao bao điều.

Mẹ làm thật nhiều, chỉ mong con yêu thành công.

Mẹ chỉ ước mong cho mai sau con sẽ nên người.

Đk»

Mẹ yêu ơi! Con yêu mẹ nhiều.

Mẹ luôn là phật sống của đời con.

Mẹ cho con tình yêu cao quý.

Mẹ là lí trí của đời con.

Mẹ yêu ơi! Con yêu mẹ nhiều.

Những tháng ngày lam lũ vì con.

Đạo làm con, con luôn thấu hiểu.

Con yêu mẹ, nhiều lắm mẹ ơi.

.....

....tiếng đàn vu vơ và tiếng hát ngọt ngào trong trẻo,, tạo nên một bài hát không thể nao không khiến người khác cảm động vì nó rất hay. Nó kết thúc bài hát bằng những tràn pho tay nhiệt liệt nhất...

....Đến chiều, nó cũng thi hết tất cả...mỗi cái nó đều mang giải và những phần quà đó về....

Đi xem ca nhạc.

_Đi xem ca nhạc thôi - nó kéo Hân, Thảo và chỗ mỗ và rủ bọn hân

_Đi xem ca nhạc k?

_Đi chứ, có người mời k tốn tiền là phải đi - Bảo nói...

Rồi cả bọn cùng đi bộ đến rạp chiếu phim với 3 ánh mắt ghen ghét, căm thù của bọn hót girl bột mì. Ba ả thấy 3Hoàng tử qua đó ở nên cũng qua theo.

_Vào rạp chiếu phim, bọn nó được vào hàng ghế đầu, ghế vip ấy vì phần quà văn nghệ là vậy mà...

_Chị My dễ thương quá, hát hay quá , nhảy đẹp quá - vừa nhai bắp rang nó vừa khen...

Sau khi chị My trình diễn hết phần của mình, nó cũng đứng dậy chạy đi..

_Ôi, vệt đi đâu vậy - hân hỏi.

_Kệ tui - rồi nó tiếp tục chạy.

Vào bên trong sân khấu nó gặp chị K.My

_Chị My có thể cho em xin chữ kí và chụp ảnh không..

_Được chứ - chị My nói rồi cười.

_Vậy chị đi đây với em nha - ánh mắt tha thiết.

_Ừ , em xinh quá - chị lại cười.

Hân với Thảo và bọn hân lại đi cùng nó. Nó rủ chị My đi một nơi đẹp ơ là đẹp để chụp ảnh làm kỷ niệm. Đây là máy ảnh của Thảo. Chụp cả với Thảo , Hân và bọn hân. Cả 7 người cùng chụp. Cuối cùng hôm nay nó chụp cả trên 100 tấm.

_Đi mua kem ăn đi - nó nói..

_Ngum, ngum , ngon hông chị My - nó cười tươi hỏi.

_Ngon...ngum..- chị cười nói

(Khúc này là moon ảo tưởng).

.....

Mọi người nói chuyện vui vẻ. Hôm nay là ngày mà nó vui lắm lắm luôn

15. Chương 15:

Sáng sớm tinh mơ “ồ í oo...ó..o...”

Nó ngáp ngán ngáp dài thức dậy. Nó kêu 2 con heo ham ngủ dậy rồi đi vsn. Lên lớp học, nó tập trung cao độ vào học không phá phách nữa... Sau giờ học, nó lê xác về phòng.

_Ồi, tao đi làm đây - nó nói.

_Ừ, đi đi - Hân nói.

Nó dẫn chiếc xe đạp tòn ten ra cổng.

_Muốn đi kè không? - hân giả bộ lạnh lùng.

_Không cần -nó nói rồi chạy đi.

“Vịt con này bị gì vậy ya, thường ngày rủ đi chung mừng lắm mà vì khỏi phải đạp xe..haiz.z...đúng là hại não” hân nghĩ rồi chạy đi.

Đến công ty, nó lê người lên lầu. Mệt mỏi,nó ngực xuống bàn vờ ngủ.

Không phải bị bệnh mà là do suy nghĩ quá nhiều về chuyện trong bar...hôm đó do say quá, nó nằm mơ màng như ngủ nhưng nó lại nghe những chuyện thật quá lạ kì..làm cho nó suy nghĩ đến muốn mất ngủ luôn.

_Ồi, Heo đến giờ làm việc - hân đi ngang bàn làm việc kêu nó.

_Um sumè quá, để tui nghỉ chút -đột nhiên nó nhớ chuyện hân ôm hôn Minh, da gà da ốc gì cũng nổi lên hết. Hân thấy cứ tưởng nó bệnh nên lại gần xem thử.

_Ồi, đừng đụng vào tôi - nó lùi lại

_Cô đứng im đi - Hân nói bước lại nó.

_Tên chết bầm! Tránh xa ta 5mét! - nó quát lớn.

_Cô bị điên à - hân nói rồi vào phòng làm việc bực tức.

_Điên cái đầu anh đó, nếu tui k tránh xa anh mới là bị điên - nó nói nhỏ.

_Haiz.....cũng tội, đẹp trai “ngiêng nước bể bờ” vậy mà bị gay - nó nói về tiết nuôi và thông cảm.

Rồi tiếp tục nó làm việc. Cả buổi làm hôm nay, nó không lại gần hân nữa mét, lúc nào cũng “cách xa 5m” hết. Nó làm vậy, làm hân bực mình vô cùng, nhìn người ta như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chap này hơi ngắn, thông cảm nha

16. Chương 16: Được Bắt Cóc

Nó đi học về, vào phòng tắm rửa xong.

_Miu miu ngoan nha ở nhà, tao đi làm á - nó nói chuyện với con mèo của nó. Con mèo xinh xắn, lông màu đen, mắt màu xanh, vàng...múm mím nhỏ nhắn nhìn rất chi là dễ thương.

Nói rồi nó xoa xoa con mèo, ra lấy xe đạp chạy đi.....~lướt nha.~.~.....

2h...

_Chả biết cô ta đi đâu rồi, sao k° đến làm việc. Hôm nay, cô ta tránh xa mình, nay định trốn luôn à - hần nhảm.

Bốc đt hần gọi cho nó.

Tút..tút...tút..tút..

Những tiếng tút cứ vang liên tục, làm hần có chút bực mình cũng có chút lo lắng không yên...Hần lại gọi cho Thảo với Hân.

_My có ở nhà k°? - hần hỏi.

_My chị ấy đi làm từ trưa rồi, anh nói gì vậy - nhỏ hỏi.

_Nhưng anh k° thấy cô ta ở công ty - hần nói.

_Sao kì vậy, vậy thôi em đi tìm chị my đây, bye anh - nói rồi ngỏ tắt cái rụp, mặc cho ai kia muốn hỏi thêm.

_Chị Hân ơi, chị My k° có đi làm, có khi nào chị ấy đi chơi đâu k°? - nhỏ lo lắng hỏi Hân.

_Theo chị thấy, My nó k có mà bỏ bê công việc hay là học tập để đi chơi đâu- Hân nói.

_Vậy chị ấy đi đâu - nhỏ hỏi.

_Thôi 2 chị em mình đi tìm khắp thành phố xem sao - Hân nói với Thảo, cũng bắt đầu lo lắng.

Sau khi nhỏ cúp đt hần cũng tức tốc đi tìm nó.

_Nếu mà cô dám bỏ công việc đi chơi thì cô chết chắc - hần vừa chạy xe tìm nó vừa lầm bầm.

Cửa hàng kem nơi nó thường đến nhất, 5 người gặp nhau ở đó, có cả Hạo và Bảo.

_Mấy người có thấy My đâu k°? - hần hỏi.

_Không - cả bọn đồng thanh.

_Còn anh - nhỏ hỏi hần.

Hần lắc đầu não nề. Cả bọn kéo nhau vào quán kem để suy nghĩ.

_Vậy là sao, nếu cô ấy k° có đây thì đi đâu - hần nói.

_Chả lẽ bà My bị bắt cóc - Hạo lên tiếng.

_“Bốp” Hạo vừa bị Bảo đánh một cái._Ngu, nhà bà My nghèo vậy, ai mà khùng đi bắt cóc bả chứ - Bảo nói.

_Đúng rồi - Thảo nói

_Không phải bắt cóc tống tiền mà là để trả thù - Hân thêm vào, ánh mắt căm ghét.

_Vậy chẳng lẽ.....

.....☒☒☒☒☒☒€...€.....lướt wa thôi.....

Nó mơ màng tỉnh dậy cảm thấy đầu mình đau ê ẩm, xung quanh chỉ một màu đen như mực, bao quanh là 4 bức tường với những hình vẽ ma quái. Nó cố gấn ngồi dậy khỏi một nơi rất là ẩm mốc, lạnh lẽo, nền gạch chỉ toàn các bụi.

__A, sao bị trói rồi - nó la nhỏ.

Nó bắt đầu tháo dây, những thao tác nhẹ nhàng mà thuần thục chẳng chút tiếng động nào. Tèn tèn chỉ mới có 5' nó đã tháo dây xong.

__Haiz...z thật là thoải mái.- nó vươn vai hít thở.....Lốp cốp..Lốp cốp....

Tiếng bước chân ngày càng lại gần. Nó bắt đầu tạo hiện trường giả như đang bị trói.

“Tách” ,, ,, cửa mở 3 cô gái bước vào, chẳng ai khác ngoài ba a”hot girl bột mì” của nó. Linh, Thuý và Diễm.

__Tại sao 3 người bắt tôi vào đây, tôi có thù gì với mấy người - nó nói.

__Làm sao mà mầy k có thù với bọn tao được chứ - Linh nói.

__Thù gì, sao tui không nhớ vậy - nó ngây thơ.

__Lúc trước mầy dám hù dọa bọn tao - Diễm nói.

__Mầy và 2 con ả kia còn cướp cả danh công chúa trường Star với bọn tao - Thuý thêm

__Và điều quan trọng nhất là mầy dám cướp anh ấy của tao - Linh nói (ả này mê hấn như điều đồ).

__Xí, của cô thì là của cô sao tui cướp được chứ. Ờ mà anh ấy của cô tui cũng chẳng biết là ai thì cướp cái nỗi gì - nó nói, ánh mắt ngây thơ.

.....“Bốp”.....á, nó vừa mới bị ả Linh đánh trên khuôn mặt xinh đẹp bây giờ của nó còn in 5 ngón tay của ả..

__Mầy còn dám nói. Mầy cướp anh Huy của tao - ả quát lớn.

__Má ê nổ nhà- nó nói nhỏ...__Tôi nói cô biết cái tên đó có cho tôi cũng chẳng thêm - nó ngược mặt lên bảo..

“Cô lấy hấn cho bị lấy bệnh gay luôn đi.. về cho cô bị les cho rồi , xí. Tôi đâu có ngu” nó thảm nghĩ.

__Linh, đừng nói nhiều với cái con này nữa. Ra tay hành hạ nó đi là vừa - Thuý bảo.

Thuý Nói rồi, Diễm cầm cây roi da trên tay, quát qua quát lại...vèo vèo.... tay Diễm cầm cây roi dơ lên quát với tốc lực rất là mạnh.

__Á, - nó la thất thanh.

__Ta chụp được cây roi rồi..haha..- nó cười tay giật cây roi da về phía nó, làm Diễm xém té ngã.

__Sao cô mở dây được - Thuý hỏi.

__Tại sao roi da mà mầy có thể chụp được chứ - Diễm quát, tay đau đốn vì nó rút roi nên bị chảy máu.

__Sao hỏi nhiều quá vậy..

__Tự nhiên bắt tôi vào đây làm gì, mẹ tôi không có tiền chuột đâu - nó nói.

__Cô nghĩ chúng tôi cần những đồng tiền lẻ tẻ đó à - Linh nói.

__Vậy chứ để làm gì? - nó tiếp tục hỏi.

“Bằng.....Phịch”

Hai tiếng động vang lên sau khi nó hỏi vài giây.

__Áááááááááááááááá - tiếng nó la thất thanh vì nó vừa mới bị bắn trúng cánh tay..và..cũng là lần đầu tiên bị bắn...nên nó cảm thấy rất đau..

__Để hành hạ cô đến chết - Linh nói vẻ mặt căm thù nó.

__Vậy thì tôi cũng sẽ kéo cô chết cùng. Tôi đau một thì cô đau mười - nó gằn giọng lạnh lùng vô cùng.

__Hahahaha...haha..- 3 ả cùng cười lớn..

__Tao sẽ không để mầy có cơ hội đâu - ả Linh nói, tay cầm súng chia về phía nó. Ngón tay bắt đầu để lên cò chuẩn bị bóp.

_Dừng lại - tiếng ai đó ngoài cánh cửa vang lên. Nó thì mừng vô cùng vì trong giây phút sinh tử vậy mà lại có người đến thật kịp thời....

..... Tách.....

_Long đại ca - 3 ả đồng thanh.

_Sư phụ người có sao không? - Long chạy lại đỡ nó ngồi dậy.

Long: người bị nó đánh trong bar, ở chương “đi bar” á. Từ hôm đó, Long về suy nghĩ nhiều rất nhiều và cuối cùng, Long quyết định bái nó làm sư phụ. Nghĩ là làm vài hôm sau, Long đến trường tìm nó, bái sư học đạo..Nhưng hả lại gần nó là bị đánh bầm dập, mới nói chưa được gì thì bị chườm tắt bếp luôn. Nhưng Long vẫn kiên trì ngày nào cũng bám theo nó không buông. Nhưng thật tội nghiệp kết quả hần nhận được chỉ la con số 0”. Và hôm nay, do giang hồ đồn thổi, nó bị mất tích nên Long mới tìm khắp nơi và thấy nó.... Nói chung Long cũng có tiếng tăm trong giới xã hội đen nên nhiều người biết đến...”*

_Nếu các cô dám xông vào Mỹ, thì chuẩn bị chờ chết đi...- Long quát.

_Dạ, tụi em không dám - Thuý và Diễm nói giọng hơi rung.

Linh đi lại phía Long , uốn éo..._ Anh đi ngủ nha...

Vừa dứt câu“Phịch”...Long ngã xuống đất do bị ả chụp thuốc mê.

_Haiz..z...vậy là xong - ả phủ tay...

_Vậy giờ chẳng còn ai ngăn cản tao giết mày nữa...- Linh nói tay bóp mặt nó. Nó lát tay hất tay ả ta ra.

_Tay ngươi dơ quá đừng động vào ta - nó ngừng gọi Long dậy nói với ả.

_Vậy thì ta cho ngươi chết - ả tiếp tục lấy súng chĩa vào nó.

.....Rầm.....

Cánh cửa lần này không phải bị mở mà là bị đập nát bét..

Ba ả quay ra, khuôn mặt cũng có phần sợ sệt.

_Anh Huy/Hạo/Bảo - 3 ả đồng thanh.

_Anh đi đâu vậy - Linh hỏi, mắt nhìn HUY.

_Nếu các cô không thả người ra thì đừng trách tôi độc ác - hần nói, không chút cảm xúc, mắt nhìn nó tay bị bắn chảy máu mà lòng có chút đau xót.

.....2 ả Thuý và Diễm có chút lo sợ nên cũng xin lỗi nó và hần tha thứ .

_Hai tụi bây nhát gan vậy sao, biến đi để tao tự làm được rồi. ,- Linh tức giận quát. Hai người kia cũng đi về nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng như z, nhà của cả 3 ả đều bị hần làm cho phá sản, bị đuổi khỏi trường Star. Nhưng hần cũng không đến nổi tệ, còn để cho nhà 3 ả một công việc sống đoàng hoàng.

_Nếu cô k đi thì đừng trách tôi...-Hần nói lạnh lùng.

_Nếu nó không chết thì tôi sẽ không đi đâu - ả nói

_Vậy cô phải chết thay tôi rồi, xôi nha - nó nói...

.....pằng.....

Tiếng súng chói tai lại vang lên...

——-,===== _ = _ =

Nếu muốn biết ai là người bị bắn và ai là người bắn phát súng đó thì mọi người đón đọc chap sau nha.

17. Chương 17: Được Bắt Cóc (tt)

.....pằng.....

Tiếng súng lại vang lên. Cây súng trên tay nó đang cầm vẫn còn hơi khói.

.....Đúng vậy, nó đã bắn, phát súng từ cánh tay bị thương của nó bắn ra. Nó đã rất cố gắng gượng dậy để lấy được cây súng của Long và chính xác, nó đã bắn Linh, nó nhắm vào cánh tay phải cũng như ả đã bắn vào cánh tay phải của nó. “Bộp” cây súng rơi xuống đất, sau khi bắn xong, tay nó đã rất đau, không thể nào gượng được nữa.

_Mày dám bắn tao - Linh nói trong đau đớn.

_Tao đã làm rồi, mày không cần hỏi nữa. - nó nói cũng hơi đau.

_Tao đã nói mày “được bắt cóc” tao, đúng là sự sui sẻ lớn nhất của mày. ,- nó cười khinh bỉ.

_Lại lấy lại cây súng nó đi - nó nói với Hạo.

Hạo đi lấy đưa cho nó.

_Cho chị mượn con dao - nó quay qua Thảo.

_Dạ - Thảo nói rồi đưa dao cho nó.

.....Nó từng bước lại gần ả hơn. _Tao đã nói là sẽ cho mày đau gấp mười lần tao mà, mày nhớ k? - nó hỏi ả.

_Mày muốn gì? - Linh run sợ...

_Tao chỉ vẽ tranh bột mì thôi - nó nói, lấy dao rạch 2 đường lên mặt ả.

_Áááááááááááá- Linh la thất thanh.

_Hân cho tao mượn bao tay - nó nói.

_Nè - Hân đưa bao tay cho nó.

.....Bốp..Bốp..bốp..bốp...

4 cái tác liên tục như trời giáng vào khuôn mặt đã bị 2 vết thương máu me của ả Linh.

_Cô có thể gọi người tới dẫn cô đi chữa bệnh - nó nói. _Chắc là 2 phát súng đủ rồi ha, hay cần thêm nữa - nó nói, mặt nhăn nhó.

_Tôi xin cô đó, tha cho tui đi - ả Linh lại lục van xin nó.

_Đi bệnh viện - hân trở về vẻ lạnh lùng...

_Đưa Long theo luôn - nó nói Bảo và Hạo.

_Ukm - Bảo nói.

Nó đi xe với Hân và Thảo đến bệnh viện. Hân cầm lái , nó và Nhỏ ngồi ghế sau. Do mất máu khá nhiều nên nó ngất xỉu trên vai nhỏ. Sau vài phút xe dừng trước bệnh viện nhà của bama ca 5 người họ hùng tiền xây dựng.

_Bác sĩ, cấp cứu.....- tiếng hô hoán gọi bác sĩ của 5 người vang lên.

Tích tắc...Tích tắc.....đồng hồ nhích từng giây nặng trĩu. Không biết là vậy hay do mình quá sốt ruột nên cảm nhận thế. Bây giờ ai cũng lo lắng cho nó, đứng ngồi không yên...bác sĩ ra khỏi phòng phẫu thuật.

_Bác sĩ, chị con có sao không? - nhỏ hỏi.

_Tôi đã cố gắng hết sức nhưng xin lỗi tiểu thư...bác sĩ đang nói thì Hân cắt ngang.

_Tại sao như vậy được, ông làm việc cái kiểu gì vậy hả - Hân quát.

_Để bác sĩ nói hết đi - Hân nói, ông bác sĩ khề nhìn hân mừng rỡ.

_Dạ, thưa tiểu thư, có thể là cánh tay phải của cô ấy phải một tuần sau mới có thể cử động bình thường - bác sĩ nói.

_Thật sao, vậy giờ tôi có thể vào thăm.- nhỏ nói.

_Được chứ...bác sĩ cười cười.

.....Cả bọn đi qua phòng hồi sức đặc biệt của bệnh viện (vì cả bọn sắp xếp dzậy mà). Nó vẫn nằm mê man chưa tỉnh, mọi người một việc, người thì về nhà, người thì mua đồ ăn,...vân..vân.....chỉ còn hần một mình trong đó canh chừng nó thôi.

_Haiz..zcũng mai là cô bị bắt cóc nếu không thì cô chết chắc - hần ở không ngồi nhảm.

.....Ngồi mãi mà chưa thấy ai vào, hần đi lấy nước ấm, lau mặt với tay cho nó.3 tiếng sau,nó tỉnh lại., cử động, mơ màng mở mắt...

_Chị có sao k? - nhỏ hỏi.

_Mấy khoẻ chưa? - Hần hỏi ...

.....vâ.vân....

Nó từ từ mở mắt.

_A, đau quá- tiếng nói đầu tiên của nó.

_Mây/Chị có sao không? - Hần với nhỏ đồng thanh.

_Không sao mới lạ, tôi bị thiếu ôxi, sắp ngạt thở rồi - nó nói nhỏnghe nó nói vậy, cả bọn tản ra cho nó thoải mái hít thở mùi thuốc khử trùng bệnh viện.

_Ác..xì...má ơi, sao mùi thuốc hôi quá vậy. Kêu sịt nước hoa đi cho nó thơm - nó bịn mũi nói.

_Mẹ ơi con lại mẹ mẹ nghĩ sao mà sịt nước hoa ở bệnh viện vậy - Hạo nói.

Xí,,- nó bắt đầu ngồi dậy.

_Á, sao tay tui không cử động được vậy - nó nói, mặt buồn .

_Bác sĩ nói khoảng một tuần sau, vết thương và xương hồi phục thì chị sẽ hoạt động bình thường - nhỏ nói.

_Thiệt không? - nó hỏi, mắt nhìn tất cả mọi người, mọi người hiểu ý nên cũng gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

_A, sư phụ người có sao k? - Long chạy vào ôm nó hỏi.

_Không có...khụ..khụ.sao . Chỉ sắp chết thôi..- nó ho.

_Sao chị lại chết, chị chết rồi ai để em bá sư học đạo..huhu..- Long ôm nó chặt hơn rồi khóc.

_Má thằng này, lâu rồi không bị tao đánh nên mày mới ngu vậy hả - nó chửi lấy chân đạp Long một phát....“Rầm”....Long vừa tiếp đất một cách êm dịu nhất mà có thể muốn sập cả cái bệnh viện luôn...tội nghiệp hết sức.....Long bò lồm cồm bò dậy, lại ngồi kể nó.

_Mây tin chị đánh mày hông? - nó dơ tay lên.

_Aaaaaa - nó la. vì thuận tay phải nên khi dơ tay phải tay bị thương nên la vậy đó.

_Chị có sao k? - Long hỏi nó.

_Tại mày đó thằng quý - nó la nhưng vẫn còn đau.

_Em xin lỗi mà - Long hối lỗi.

_Hứ, tao không thèm nhận mày làm đệ tử đâu - nó nói.

_Haiz..z...tao không biết lúc gần xỉu ai đòi sống đòi chết dẫn Long đi bệnh viện. Cứ nói xin lỗi tại mình người ta mới bị vậy...- Hần nói.

_Tao...ta...o..- nó cứng họng.

_Tao nói đúng quá chứ gì - Hân nói.

_âý da, ui da - nó la.

_Mây / Chị bị sao vậy? -Nhỏ/Hân đồng thanh.

_Đau quá à, tại mây đo - nó chỉ Hân...“Hehe, đã bị ta dụ rồi.” Nó nghĩ.

_Cho tao xin lỗi mà.- Hân nói.

_Tránh ra đi - nó vờ giận.

_Cho tao xin lỗi nha, nha, tha lỗi cho tao nha. ,- Hân năn nỉ nó.

.....nó chả thèm trả lời.

_Đi mà, mây thương tao lắm mà...Đi, tha lỗi tao đi, tao đi mua kem cho mây nha, mua 100 bít bánh trắng trộn luôn...- Hân nói.

_100 bít bánh trắng, thiệt hôn? - nó quay lại hỏi mắt chữ O mồm chữ A...

_Hahaha...‘haha...’ha...’hahaha....’- mọi người cùng cười, ngay cả hân cũng cười...

“Má ơi, sao mà cười đẹp dữ vậy. Tuy bình thường cũng đẹp nhưng cười thì còn đẹp hơn. Ấy chết cha, bị mê gay rồi. Đúng là thật nguy hiểm . Làm mình bị rối loạn tiền đình quá. Có khi nào mình bị bệnh đó truyền nhiễm rồi k°?....” nó thầm nghĩ rồi tự lắc đầu.

_Cô bị sao vậy? - hân lo lắng hỏi...

_Không có gì - nó nói rồi cười hìhì...

Quay qua Hân _Đi mua bánh trắng trộn cho tao mây.

.....The End chap 17.....

18. Chương 18

Nay cũng đã 1 tuần nó nằm bệnh viện, cơ thể cũng khoẻ hẳn, tay bắt đầu cử động lại bình thường.

Do mọi người bận học nên đến chiều mới vào thăm nó. Hân và Thảo thì có khi ngủ lại với nó, có khi lại về nhà mình ngủ... . Cũng mai là nó có một thằng đàn em tốt, mỗi buổi sáng đều qua cho nó sai vặt với nói chuyện phiếm.

_Gọt trái cây đi - nó nằm chơi game bằng điện thoại Long.

_Dạ - Long ngoan ngoan gọt trái cây.

_Xong rồi chị ăn đi - Long nói.

_K° thấy tao đang bận à - nó nói.

_Vậy em dứt chị ăn nha. Ngoan há miệng ra ừm nè - Long dứt nó như em bé.

_Ôi, có rửa tay chưa vậy - nó hỏi.

_Chưa - Long trả lời tỉnh bơ.

Nó đang nhai thì ôm họng ới hết...

_Cái thằng này, nay tao quỳnh mây nổi rồi đó nha - nó dọa.

_Dạ, em biết lỗi rồi em k dám - Long hối lỗi.

_Hừ, nó ngồi xuống rồi nói..._Cái điện thoại mình đâu rồi ...

_Chắc là bị mấy con nhỏ đó vứt rồi - Long nói..

_Mà khi nào chị đồng ý làm sư phụ em vậy

_Vậy lương một tháng bao nhiêu ? - nó hỏi.

_Tiền lời của một cái bar. Khoảng vài trăm triệu...- Long nói.

_Vài trăm triệu, thiệt hả - nó cười rặng rờ....

_Chị đồng ý đi - Long nói

_Ừ, có ngu mới k° đồng ý - nó cười....

_Mà ta biết dạy người cái gì? - nó hỏi

_Cái gì cũng được - Long nói.

_Dạy chửi lộn thì còn được, chứ cái khác chắc hỏng được - nó lắc đầu.

_Vậy cũng được, em hâm mộ tài chửi lộn của chị lắm á - Long nín.

_Ý nói ta hung dữ à - nó phồng má.

_Em đâu dám - Long nói.

_Biết vậy là tốt - nó cười.

“Cái con vịt này, với ai cũng cười nói được hết à, nhìn phát bực. Ồ, mà liên quan gì mà mình phải bực chứ. Chắc bị lây bệnh khìn khìn của cô ta rồi” hấn đứng ngoài cửa phòng bệnh nó rồi thầm nghĩ.

.....Tách.....

Hấn bước vào, nó thì cười cười nói nói với Long, chẳng biết hấn ở cạnh lúc nào.

_Cô khoẻ rồi à? - hấn hỏi.

_Ừ,nó chỉ ư một cái. Như nhớ cái gì đó, nó quay lại hỏi.

_Hội trưởng Lâm “kibo” à, cho tôi hỏi anh có thấy cái điện thoại tôi đâu không? - nó hỏi,

_Không...Tôi có mua cho cô cái điện thoại mới rồi...- hấn đưa cái điện thoại cho nó.

_OMG, iphone6 luôn. Bị bắn có phát mà lời cả cái iphone cũng không bị lỗi mấy .haha...- nó cười

_Nhưng cô phải làm việc trả nợ đó nha - hấn thêm vào. Nụ cười trên môi nó cũng tắt hấn.

_Tại anh tui mới bị bắn,vậy mà có cái điện thoại cũng kibo với tui là sao, đúng là tổng giám đốc kibo, hội trưởng kibo , hót boy ác quỷ. Sao này, anh bị bắn tôi sẽ không đi thăm anh đâu...hì- nó nói một tràng

_Ừ, vậy cũng được.- hấn lạnh lùng.

_Được cái con khỉ - nó chửi...

..... Tạch.....

Cửa mở lần này là bốn người còn lại.

_Chị - nhỏ chạy lại ôm nó.

_Em với chị Hân làm xong thủ tục xuất viện rồi, giờ mình đi về - nhỏ nói.

_Ôi, tóc nâu đỏ, đi đâu vậy? - nó ngạc nhiên.

_Đi thăm cậu đó - Đạt nói.

_Mà tui có tên đằng hoàng sao mà cô cứ gọi là tóc nâu đỏ hoài vậy.- Đạt thêm.

_Ừa Đạt, ông đi đâu vậy - Bảo hỏi.

_Bộ ông quen bà chẳng này hả?- Hạo hỏi thêm.
_Tôi đi thăm My, nghe nói bạn đó nằm viện nên thăm vậy mà - Đạt nói.
_Cảm ơn nha, mà thăm bệnh sao chả mua cái gì hết là sao - nó hỏi.
_Nè - Đạt đưa nó bịch trái cây.
_Cảm ơn nha, giờ tui tui về nè, anh về không? - nó hỏi.
_Về chứ - Đạt cùng về với cả bọn.

.....

_Đúng là bệnh viện như nhà giam, về nhà thật tốt haha...- nó leo lên giường.
_Ừ, thôi bà nghĩ đi,, tui đi đây xúu..- Hân nói.
....._Miu Miu chạy lại xà vào lòng nó.
_Miu Miu ngoan ngủ đi nha - nó xoa xoa con mèo rồi đi ngủ....
_____sao mà càng ngày mình viết càng tẻ ấy nhỉ_____

19. Chương 19: Buổi Dã Ngoại

_Hôm nay là thứ mấy nhỉ - Hân hỏi.
_Chủ Nhật - nó trả lời.
_Vậy mình đi dã ngoại đi - nhỏ nói.
_Ừ, được đó. Vậy chị đi thay đồ nha - nó phóng nhanh vào nhà tắm.
_Yeh, - cả 2 đồng thanh.
_Qua nói 3 ông kia đi - Hân nói..
_Hân, Thảo ơi đi thôi - nó bước ra với quần jean dài được mài rách, áo thun và khoác cái áo khoác tay dài lửng ở ngoài, tóc được vuốt cao, mang giày thể thao.
_Đi nhưng mà địa điểm tôi chọn. Nhớ mang đồ đủ nha - nó nói thêm.
_Ừ, chỉ đường đi - Hạo nói.
Cả 6 ra xe chạy vèo vèo đến một đồi cỏ và hoa rất đẹp, có nhiều cây cổ thụ. Tất cả đem đồ xuống xe, đi lại cây cổ thụ to nhất, có bóng mát nhiều nhất. Đem đồ để đó.
_Chia cặp nhau đi chơi nha. - Hân nói._Tôi với Hạo nha. Thảo với Bảo. Huy và My..ok.
_Ừ - cả đám đồng thanh.
Tại một nơi đẹp như vậy thì 3 cặp này sẽ làm gì nhỉ..
Hân_Hạo
_Hôm nay bình minh đẹp quá - ông tám Hạo sến sến.
_Ừ - Hân nói
_Thôi đi dạo đi, xúu nắng bây giờ - Hân cười nói.
_Ừ ...
Cặp này chán phết..

Thảo với Bảo thì chỉ nói chuyện ngoài hành tinh không à, hết kể chuyện ma tới kể chuyện trinh thám.....v.v....2 người này nghiện phim gớm...và..Truyện gớm.

.....Tới Huy và My nè.....

_Ơi , đừng trù lương tháng này của tui nha...- nó nói, níu tay hấn nài nỉ.

_Không - hấn lạnh lùng nhưng không hất tay nó ra.

_Vậy thì thôi, cái đầu heo, xí - nó trở mặt..hấn vẫn lạnh lùng bước đi.

“Nếu không nhượng bộ, ta sẽ cho ngươi chết chắc. Hừ, giàu thế mà có cái điện thoại cũng keo kiệt” - nó liếc hấn thâm chửu rủa..

Lại đến một gốc cây cổ thụ.

_Anh ngồi đây nghỉ xít nha. Tôi đi đây xít - nó đẩy hấn ngồi xuống gốc cây rồi chạy đi.

Ra khoảng vài chục mét.

_Haha...tui sẽ cho anh hưởng thụ cuộc sống đẹp đẽ này - nó cười, tay lấy sỏi đá chọi vào tán cây....

....vù..vù...vù.....vù...vù...

Hấn đang ngồi hít thở không khí trong lành, ong từ đâu bay vù vù đến hôn hấn liên tục.

_Á, ong ..hấn vừa chạy vừa la....

_Á, má ơi chết bà, chọc trúng tổ ong Ấn Độ rồi , kì này nó hôn cho chết...huhu... . Đúng là gây ông đập lưng ông.. huhu...- nó cũng chạy túi bụi vừa chạy vừa la....

Hai cặp kia đang tản bộ , nghe tiếng nó la ong ong cũng chạy túi bụi theo nó.

Cuối cùng, mỗi cặp một chiếc xe phóng lên ở trống luôn.

..._Hai..z.... má ơi, thoát nạn rồi...- nó thở phào..hấn cũng vậy.

_1’2....3’..4..5. Có 5 vết hà, yeh - nó la.

_Cô bị điên à, Ong đánh mà vui vậy à - hấn quát.

_Anh bị bao nhiêu vết...- nó hỏi.

_2 mươi mấy à...- hấn nói như không có gì..

“Đau thấy bà mà bày đặt” nó nghĩ rồi trề môi.

_Thôi mình đi về, ở đây một hồi nó đánh má nhận hông ra giờ - nó la lớn để 4 người kia nghe được.

“Két” xe dừng ở nhà hấn.

_Má ơi, nhà bự dữ vậy - nó mắt chữ O, mồm chữ A nhìn biệt thự hấn.

_Dô - hấn ngẩn gọng.

_Lại kibo chữ nữa rồi. Đúng là bệnh nghề nghiệp - nó nói nhỏ.

_Chào các thiếu gia và tiểu thư, mọi người mới đến chơi...-.. quản gia nhà hấn hỏi.

_Hả? Ai là thiếu gia, ai là tiểu thư. Đâu đâu sao tui không nhìn thấy vậy - nó ngó tìm xung quanh.

_Ở đây, tất cả khách đều được gọi vậy - hấn giải thích.

_Ừm, tôi muốn uống nước,- nó nói.

_Ra ngoài sân đi - hấn nói lạnh lùng.

Cả 6 người ra ngoài. Hấn để đủ các loại trái cây, nước uống và cả rượu tây nữa.

_Hay giờ mình chơi trò chơi nhà - Hạo đưa ra ý kiến.

_Ừ, mà chơi trò gì? - nó hỏi, mặt hớn hở.

_Chơi trò quay vòng quay trúng ai người đó trả lời. câu hỏi của người quay trúng mình đưa ra. Nhưng để chắc người đó trả lời thật lòng thì mỗi lần trả lời phải uống một ly rượu..ok - Bảo nói.

_Ok - cả bọn đồng thanh.

.....

Ní xoay hoài mà không trúng hần. Nhưng cũng hỏi được ba cái tàu lau gì gì đâu. Đa số là nó bị quay trúng nhiều, uống cũng nhiều sắp sủi rồi.

Quay trúng Hạo nó hỏi.

_Tình yêu là cái quái gì vậy? - nó ngây thơ hỏi.

Cả bọn té ghế cái “rầm” .

_Sao không trả lời - nó bực bội.

_Tình yêu là tình yêu á - Hạo trả lời.

_Ai không biết vậy, sao nói chuyện què đốn quá vậy . Thôi quay tiếp..- nó nói, chán nản

Tới lượt hần. Bây giờ hần mới quay trúng nó.

_Ước mơ của cô là gì? - hần hỏi.

_Ước mơ của tui ..ợ..ợ...à là có một công ty thiết kế thời trang nổi tiếng nhất thế giới.....

Và cầu mong cho thằng nào yêu tui chết hết...

Sau câu nói thứ 2 của nó làm cả bọn té ghế cái rầm.

_Tại sao? - hần hỏi.

_Tại tui không tin tưởng đàn ông. Đàn ông là đồ tồi nên người ta nói mấy thằng bị “gay” mà còn đẹp trai thì còn tồi hơn...- nó nói trong men rượu..“mà chắc ghĩ sao nói vậy thiệt á..”...

_Giờ tới tui quay tiếp nha - nó nói.

....cách..cách...cách.....

_Yeh, trúng tên đại kibo rồi ...haha...- nó la toán lên.

_Tôi hỏi anh, anh có bị gay không? - nó hỏi

.....Má ơi, mọi người tiếp đất chap 3, hần vẫn ngồi đó mặt đờ đờ sát khí.

_Không - hần lạnh lùng.

_Không mới lạ - nó ợ muốn ới.. nói ..

_Cô không tin thì hỏi chi - mặt xuất hiện vài vạch đen, bước lại phía nó ..

_Ôi, làm gì đó - nó đập hần một phát mà chưa đập được đã say , ngủ mất tiu rồi .

Thấy vậy hần cũng lên phòng, nó được Hân với Thảo đưa lên phòng Hân ngủ. 2 người kia cũng lên phòng khách ngủ luôn..

Ai từng lướt qua cho Moon xin ý kiến ạ....

20. Chương 20: Bị Bệnh

Sáng sớm.

_Tiểu thư, tới giờ đi học rồi - quản gia lên gọi Hân.

_Học cái quái gì đang ngủ mà làm phiền hoài bực mình quá - nó la.

_Đã 7h30 rồi, hôm nay là thứ 2 các tiểu thư không đi học sao - quản gia nói.

_Hả? 7h30' hả? Chết rồi - nó tung mền dậy..

_Dậy đi, trễ học rồi - nó kêu 2 con nhỏ.

Cả 3 thay đồ rồi xuống lầu mà thấy thiếu thiếu một người nên nó lên gọi thử.

_4 người đi học trước đi, Huy bị bệnh rồi.

Do bị ong đánh nhiều quá - nó nói.

_Vậy mầy ở đây chăm sóc Huy nha - Hân nói.

_ừ - vì nó thấy mình cũng có lỗi nên mới chăm sóc hần chứ chả phải tốt lành gì đâu..

_Thôi đi đi, nhớ chép bài giùm tôi nha - nó dặn.

Họ đi xong hết, nó bắt đầu lấy nước ấm, khăn lau lên phòng hần.

.....tách.....

Nó tự nhiên mở cửa bước vào.

_Sao anh nóng dữ vậy - nó hỏi, tay sờ trán hần.

_không sao - hần lạnh lùng, chắc còn giận vụ hôm qua đây ^__^.

_Để tôi lau cho anh - nó lấy khăn thấm nước ấm lau trán và tay cho hần.

_Anh bị sốt rồi không nên đắp mền đâu, lấy mền ra. Tôi đi tắt máy điều hòa đây..- nó lấy mền ra rồi đi tắt máy điều hòa. Hần vẫn nằm im đó.

_Anh ở đây nghỉ nha, tui đi nấu cháo - nói rồi nó phi thẳng xuống bếp nấu cháo

_Bác sĩ, anh ấy bị gì vậy? - nó hỏi bác sĩ từ trên phòng hần xuống.

_Bị ong đánh quá nhiều nên có xú độc của ong và gây sốt thôi. Em cho anh ta uống thuốc này sẽ hết bệnh - anh bác sĩ nói, đưa thuốc cho nó.

_Có cháo rồi anh ăn đi rồi uống thuốc - sau 15' nó lên phòng bưng tô cháo cho hần.

_Tôi không ăn - hần lạnh lùng.

_Anh ăn đi để còn uống thuốc - nó nhỏ nhẹ.,đặt tô cháo xuống.

_Không - hần vẫn giữ thái độ đó.

_Ê, tôi nhịn anh nhiều lắm rồi đó nha, giờ tôi hỏi anh ăn không, không ăn thì nhịn đói đi, bực mình. Khỏi uống thuốc luôn, muốn chết thì chết luôn đi. Sáng tôi phải nghỉ học chăm sóc anh vì tôi cảm thấy mình có chút lỗi, anh đừng nghĩ tôi có lỗi là tôi nhịn anh nha. Anh bệnh thì kệ anh chứ, tôi đéo phải người làm nhà anh nên không sợ anh đâu. Anh mà còn lắm chuyện một hồi nữa, anh tin tôi đánh anh nhập viện luôn không....ừ -nó thở dốc...

“Chăm sóc bệnh nhân mà đòi đánh nhập viện như này thôi chắc không có tốt hơn” hần nghĩ nhưng không nói ra...đang giận mừ.

_lầm tôi chửi một muốn chết, thiệt bực mình mà -nó nói, ra sofa bưng tô cháo ăn luôn.

_ woa, ngon quá - nó ăn ngon lành...

...ọt..ọt.....bụng hần biểu tình..

_Ê có muốn ăn không? - nó chỉ tô cháo hỏi.

_không đói.....ọt...ọt..- hần nói, nhưng cái bụng nó không đồng ý và biểu tình ầm ĩ.

_Cái bụng kêu thế cơ mà -nó nói, miệng ăn cháo.

_Bác quản gia ơi, đem cho con tô cháo - nó gọi.

...5' sau tại phòng hần có một tô cháo do nó nấu thơm nức mũi

_Ăn không? Không ăn tui ăn nữa à - nó kéo tô cháo về phía mình.

_Ôi, cô kia, cháo của tôi mà - hần xuống giường, giành lại tô cháo rồi ăn.

...“Sao ngon dữ vậy”...- hần nghĩ.

_Nè, uống thuốc đi- nó đưa thuốc với nước cho hần. Hần uống xong nó nói thêm _Để tui dọn dẹp cái đã, anh nghỉ đi.... nó bưng đồ.

^_^ Wait... You made my heartache

I'm afraid

I don't need to hear

Leaving me

Please!

Để em alone alone... no

Để em alone alone... yeah

Alone alone alone uh no oh oh

Em mất một hai giây

Để cố tính ra

Anh đang ở đây

Anh vừa nói chia tay... Em ngay sau đó

Chúng ta đi hai đường

Đôi khi trong anh đâu hay em đang mong anh sẽ chia tay

Thắc mắc làm chi nữa?

Nhớ đến lúc xưa

Và anh đã nhận ra chưa?

Anh không giữ lời hứa với em

Anh hứa với em rằng sẽ không bao giờ...

Để em alone alone

Mình em alone alone

Người đã để em cô đơn mặc cho em giận hờn

Để em alone alone

..... =_ =

Điện thoại nó reo bài hát alone .

_Alô - nó bắt máy.

_Đạt nè - đầu dây bên kia nói.

_Ừm , sao ông biết số tui vậy - nó hỏi.

_Muốn thì có thôi - Đạt tự cao.

_Ừ, gọi chị có gì hông cưng - nó ghẹo.

_Chiều đi ăn kem nha - Đạt hỏi.

_Ừ, mà khoan ai bao - nó hỏi lại.

_Tôi bao - Đạt nói.

_Ăn miễn phí có ngu mới hông đi ...haha..- nó nói..

_Thôi nha..bye - nó nói.

_Ừ, bye..- Đạt nói.

_Suốt ngày nói chuyện hoài, không dọn đi - hấn bực mình quát nó.

_Từ từ tui làm, làm gì la tui, hứ - nó cãi lại rồi bưng đồ xuống bếp.

.....

Do được nó tận tình chăm sóc nên hấn cũng khoẻ nhiều lắm. Trưa rồi, 4 người kia mới đi học về cũng qua đây luôn. Hấn xuống lầu để cùng chơi với cả bọn..

_Khoẻ rồi há thằng quỷ - Hạo nói.

_Nhìn là biết rồi, hỏi chi nó không trả lời đâu - Bảo thêm.

_Đúng đó, hấn kibo lắm, nói chuyện mà còn sợ hao nước bọt nữa - nó chỏ mỏ vào 8.

_Mà sao khi nãy giờ anh không nói gì hết vậy - nhỏ hỏi.

_Chắc là giận chuyện hôm qua rồi - Hân nói.

_Chuyện hôm qua là chuyện gì vậy - nó hỏi.

_Hả? - cả bọn đồng thanh _Hông nhớ gì hết hả? - Hân hỏi.

_Nhớ gì, kể tui mới nhớ chứ - nó ngây thơ vô số tội nói.

_Vậy để tui tui kể cho nghe - Hân nói.

Thế là mỗi người kể một phần đến hết...

_Thiệt vậy hả? - nó ngây ngô.

_ừ - mọi người gật đầu...hấn nhìn nó tức tối mà nó không biết.

_Sao mà giống những gì tôi nghĩ quá vậy trời , - nó nói.

_Cô nói vậy là sao? - hấn hỏi.

_Thì tôi đi bar gặp anh ôm hôn thằng nào đó nên tui nghĩ chắc anh bị gay nên mới ế đó - nó nói.

_Trời ơi, đó là Minh, em họ anh đó - Hân nói.

_Vậy à, hìhì , nó gãi đầu cười cười.

Reng,,reng điện thoại nó reo bài alone.

_Ấy chết, thôi mọi người ở đây , tôi đi công chuyện trước nha - nó nói rồi chạy đi. Đi ăn kem miễn phí với Đạt ấy nha.

” Đi chơi chứ công việc gì chứ” hấn nghĩ rồi bực bội lên phòng. Cả 4 ở dưới phòng lắc đầu khó hiểu với thái độ của hấn.

21. Chương 21: Về Quê.

Trong lớp

Cô giáo Chủ Nhiệm bước vào. _Do sắp đến lễ nên nhà trường sẽ cho các học viên nghỉ 3 ngày. Bắt đầu ngày mai các em sẽ được nghỉ, 3 ngày sau tất cả đi học bình thường. - cô thông báo.

_Wow, được nghỉ lễ

_3 ngày lận đó

_Tụi mình đi chơi nha

_.....vân...vân.....

Cả lớp bàn tán xôn xao, cô thấy vậy cũng lặng lẽ ra ngoài. Nhỏ ngồi kế bên cũng hỏi nó.

_Chị mai nghỉ lễ , chị đi chơi không? - nhỏ khều nó.

_Không, chị về quê thăm mẹ. Lên đây học lâu rồi mà chưa về quê..- nó nói.

_Vậy em với chị Hân đi nữa nha chị. Từ đó giờ em chưa xuống quê nữa - nhỏ nói, nhìn nó mắt long lanh.

_Ừm - nó gật đầu, cười nhẹ.

ngày hôm sau, 6h sáng.

_Chuẩn bị xong hết chưa? - nó kiểm đồ hỏi 2 nhỏ.

_Rồi, giờ đi thôi - Hân mang balô.

_Lên đường nào - nhỏ hí hửng.

_Ừm . Đi thôi - nó cũng đi.

Hôm nay 3 người đều mặc quần jeans, áo thun hết. Nó thì tóc cột cao, nhỏ và Hân thì thả tóc tự nhiên. Cả 3 mang giày cao gót, nó mang màu đen cao 4phân, Nhỏ thì màu xanh, cao 7phân, Hân mang màu trắng cao 7phân. Cả 3 ra khỏi phòng đóng cửa. Đang chuẩn bị đi thì nó nghe văng vẳng bên phòng kia nói gì đó nên quay lại.

_Nói gì vậy? - nó hỏi.

_Đợi tụi tui - Hạo lên tiếng trả lời.

_Mấy người đi đâu mà kêu tui tui đợi.

_Đi về quê - Bảo nói.

_Quê ai? - nó thắc mắc.

_Cô - hấn nói cụt ngắn.

_Anh có cô dưới quê hả? - nó hơi ngạc nhiên.

_Ý tôi nói là cô đó - hấn chỉ nó

Suy nghĩ một hồi nó cũng hiểu ra.._Tôi có mời anh à - nó ngây thơ.

_Không - hấn nhàn nhạt.

_Vậy sao đi - nó nói.

_Đi hay không là chuyện của tôi, sao cô hỏi nhiều quá vậy - hấn bắt đầu câu.

_xí - nó trẻ môi rồi bỏ đi một mạch ra đón xe buýt.

.....

.....Cả 6 người ra đón xe buýt. Đây cũng là lần đầu 5 người họ đi xe nên cũng không quen lắm.

_Đi xong lần này, suốt đời ta nguyện không đi xe buýt - Hạo nói.

_Có vậy cũng la. Hồi còn nhiều cái hấp dẫn hơn vậy nữa - môi nó cong lên tạo thành nụ cười ma mị.

_Trời ơi, còn cái gì nữa - Bảo lau mồ hôi nói.

_Đi nhanh lên, ở đó nói hoài - nó hỏi.

_ Phải qua đồ này mới về nhà tui được - nó chỉ dắt Thảo lên đồ.

_Đưa tay đây, tui kéo lên nè - nó lần lượt dẫn từng người.

Đồ bắt đầu chạy, cả bọn 5 người ai cũng háo hức vì đồ giờ chưa được đi đồ. Chỉ có nó, môi cong lên tạo nụ cười nhẹ nhưng nhanh chóng biến mất...Nó đang suy nghĩ đấy.

Đồ chạy ra khoảng 2/10 con sông, sóng từng cơn đánh vào đồ, gió thổi lên thật mạnh. Bây giờ là nước ròng nên sóng lại càng nhiều hơn. Sóng cứ tranh nhau hăng hái xô nước vào đồ làm cho đồ nhấp nhô trên nước, mọi người cũng phải lắc lư theo từng đợt sóng.

_Sao sóng nhiều quá vậy - Hạo la um sùm, tay vịn thành đồ.

_Sắp lật rồi - nhỏ la.

_Sao ghê quá vậy - Hân cũng sợ.

_Chóng mặt quá đi - bảo thêm vào

.....

Cả 4 người vừa la lối vừa vịn thành đồ chứ không là té mất.

_Bộ cô không sợ sao - hấn giờ mới hỏi.

_Có gì mà sợ chứ. Qua đồ cũng giống như đi trong cuộc đời vậy mà. Lúc thì sóng gió ầm ĩ, lúc thì yên ắng lạ thường. Đôi lúc cơn sóng lại nhẹ êm ái. Nhiều lúc các cơn sóng ập vào làm đồ muốn lật nhưng sao nó lại không lật vì nó có sự kiên cố, nó lớn cũng như chúng ta có lúc sẽ gặp nhiều khó khăn, trở ngại sẽ có người ngã ngửa nhưng cũng sẽ có người vượt qua và đứng lên được vì họ có gia đình có người cho họ niềm tin. Nếu có niềm tin và hi vọng rất lớn thì chúng ta sẽ vượt qua. Sợ hãi nó sẽ chẳng có ích lợi gì chỉ có thể đối mặt mới vượt qua được khó khăn...- nó nói tràn đầy cảm xúc như nó đã trải qua rất nhiều chuyện trên đời vậy.

_Không ngờ cô cũng có thể nói ra những đạo lý to lớn như vậy - hấn nói.

_Nếu anh là tôi thì anh cũng sẽ hiểu được những điều đó - nó nói...môi cười rạng rỡ chứ không giống 4 người kia mặt mày nhợt nhạt, còn hơi sợ nữa chứ. Còn hấn vẫn như vậy, lạnh lùng coi như không có gì, bình thản ngắm sông ngắm nước.

_Trời ơi, mừng quá tới bờ rồi - Hạo than thở.

_Đi về - nó nói.

_Đi bộ hả? - Hân hỏi.

_Ừ, sẵn tập thể dục vậy mà..hihi - nó cười còn bốn người kia thì muốn cười không được mà khóc cũng không xong.

10' sau Thảo hỏi _Tối chưa chị?

_Chưa, phải đi 10' nữa mới tối - nó vừa nhai kẹo sin gum vừa trả lời.

_Hả? Chắc em/tao/tui xỉ quá - cả bọn đồng thanh trừ hấn.

_Hừ, sao mà lảm lời thế, đòi ăn đòn à - nó dừng lại dơ nắm tay lên dọa.

_Biết vậy,, em không cho chị đi học võ - nhỏ nói.

_Để bây giờ mày giỏi võ hơn tao với nó, mày cứ ăn hiếp bọn tao hoài - Hân thêm vào, nước mắt lưng lưng (chị này diễn giỏi gớm).

_Chiêu này của mày cũ xì tao không mắc lừa đâu nha, hứ - nó nói rồi đi một mạch.

_Ôi, sao mày ác quá vậy. Thường thường tao nhớ hiệu quả lắm mà - Hân nói với theo.

_Thì bây giờ hết hiệu quả rồi...ple...ple...- nó quay lại lè lưỡi trêu Hân. Hấn đang đi bắt giắc tìm đập mạnh khi thấy biểu hiện đáng yêu của nó, dừng lại đôi chút hấn lấy lại phong độ tiếp tục đi.

_Tới nhà rồi,,tên ten - nó rít lên.

_Dô đi - nó mở cửa đi vào.

_Mẹ ơi - nó gọi, mẹ nó bước ra nó chạy vào ôm mẹ âu yếm.

_Mẹ nhớ mẹ quá à - nó nhõng nhẽo. Bọn nó thấy nó vậy cũng hơi mắc cười nhưng ngạc nhiên nhiều hơn. Một con người không chịu thua ai, không khuất phục trước ai, lưu manh như vậy mà lại như chú cún con ngoan ngoãn trước mặt mẹ mình. Ngay cả hấn cũng phải đôi chút ngạc nhiên dù biết rằng nó rất thương mẹ nhưng đâu nghĩ trẻ con đến vậy đâu.

_Con gái ngoan của mẹ, con học giỏi không? - Mẹ xoa đầu nó hỏi.

_Đương nhiên là giỏi rồi chỉ thua có tên đó thôi - nó chỉ hấn mặt ỉu xiu.

_À, đây là bạn con hả? - Mẹ nó giờ mới để ý đến bọn họ.

_Dạ, bạn học của con trên thành phố á . Mấy người đó đòi xuống đây chơi nên con dẫn xuống. Mẹ sắp xếp chỗ ngủ cho họ giùm con nha. - nó cười híp mắt.

_ừ - mẹ nó cười hiền

_chắc tụi con đói rồi, để bác đi nấu đồ ăn cái - mẹ nó nói rồi vào trong sắp phòng và nấu ăn.

_3 đứa mình một phòng - nó nói với nhỏ và Hân.._3 người chung phòng nha..

_Ừ - cả 3 đồng thanh.

Nó, Hân và Thảo vào phòng cất đồ, tắm rửa rồi cùng ra phụ với mẹ nó nấu ăn. Nó thì trong bếp nấu đồ ăn, Hân cũng ở đó phụ nó chút ít việc vặt (chứ Hân có biết nấu đâu).

Ngoài sân, nhỏ và Dì Hoa (tên mẹ nó) vừa nhặt rau vừa trò chuyện vui vẻ có vẻ rất hợp ý

_Con là bạn như thế nào với con My nhà bác vậy? - Dì Hoa hỏi.

_Con là em gái kết nghĩa với chị My đó bác - nhỏ cười tươi.

_Vậy mà nó không kể cho bác nghe gì hết .

_Ba mẹ con làm nghề gì? - Dì Hoa hỏi tiếp.

_Dạ, ba con làm kinh doanh nhỏ, còn mẹ con...mất....rồi..- nhỏ nói mắt đượm buồn.

_Bác xin lỗi vì đã nhắc tới chuyện buồn của con - Dì Hoa cảm thấy hơi có lỗi.

_Không sao đâu dì - nhỏ nở nụ cười trên môi.

_Nói thật dì thật giống mẹ con. Dì rất đẹp lại dịu dàng, giỏi giang giống như mẹ con của mười mấy năm trước - nhỏ trầm giọng.

_Vậy con cứ gọi bác là mẹ đi, xem ta như người mẹ thứ 2 của con. Bác cũng quý con lắm, nếu có thêm đứa con gái như con nữa thì bác rất vui - Dì Hoa cười hiền.

_Thật sao, con có thể gọi bác là mẹ

_Ừ - Dì Hoa gật đầu, cười ầm áp.

_Mẹ. - Nhỏ ôm Dì gọi mẹ trong sự hạnh phúc, nước mắt nhỏ lại rơi. Nhỏ cũng chẳng biết tại sao lại như vậy nhưng nhỏ lại không thể nào cầm được nước mắt.

_Nín đi. Khóc xấu lắm đó - Dì lau nước mắt cho nhỏ.

_Dạ, con khóc vì con rất hạnh phúc mẹ à - nhỏ nở nụ cười hồn nhiên.

.....

Vậy rồi 2 người nói chuyện vui vẻ, cười nói hạnh phúc.

_Mấy ông xuống bưng đồ ăn lên đi, làm xong rồi nà - tiếng nó từ trong bếp vọng ra. Nó tháo tạp rùi đi ra cửa.

_Đi đâu vậy không ăn cơm à,- Hân hỏi.

_Đi đây nè - nó chỉ qua nhà kế bên. Bây giờ cũng qua tới bên nhà đó rồi.

_Dì Liên ơi, Mai ơi! - nó gọi.

_A, My, mầy về hồi nào vậy? - Mai thấy nó thì vui mừng chạy lại ôm nó.

_Tao mới về, nhớ mầy quá trời - nó cũng ôm Mai.

_Mà Dì Liên đâu rồi? - nó ngó tùm lum.

_Mẹ tao trong nhà á . Đô nhà chơi - Mai kéo nó.

_Mầy không nói tao cũng dô - nó chạy thẳng vô nhà.

_Dì Liên - nó chạy lại ôm cổ dì Liên.

_Ủa My còn về khi nào, sau này dì thấy con ốm quá dzậy. Con khoẻ hông? - Dì Liên vừa hỏi vừa xoa người nó xem xét.

_Con mới về, con khoẻ mà - nó cười.

_Dì với Mai qua con ăn cơm - nó nói không đợi 2 người phản ứng nó kéo đi luôn.

22. Chương 22: Về Quê (tt)

_Ai vậy My? - Mai hỏi nó.

_Bạn tui trên thành phố á - nó nói.

_Đây là Hân, Thảo, Huy, Bảo, Hạo - nó giới thiệu từng người với Mai.

_Còn đây là Mai, bạn thân từ nhỏ của tui đó - nó cười.

_Thôi để một hồi làm quen sao, giờ mình ăn cơm đi - Mẹ nó nói .

_Yes, madam - nó chào quân đội rồi ngồi xuống bàn.

_Mời mẹ, mời Dì Liên, mọi người ăn cơm - nó lễ phép.

_Bọn hân và Mai cũng mời mọi người ăn cơm rồi mới cầm đĩa lên ăn. Nó ngồi kế mẹ với dì Liên của nó.

_Nè, con ăn đi - Mẹ nó gấp đồ ăn cho nó.

_Con ăn của dì này - dì Liên cũng gấp cho nó.

_Con cảm ơn mẹ, cảm ơn dì Liên..

_Con ăn đi Thảo - mẹ nó gấp thức ăn cho Thảo và những người khác.

_Nè mọi...người....ă..n....đi...- nó vừa ăn vừa nói, hai bên má nó phồng lên vì đầy đồ ăn bên trong nhìn nó bây giờ ai cũng phải phì cười.

_Ăn hết đi rồi nói, nhìn kìa mặt dính cơm tùm lum - dì Liên mắng yêu nó.

Nó gật đầu cười trừ. Bữa cơm hôm đó đầy những tiếng cười nói ríu rít, vui vẻ và tràn ngập hạnh phúc.

Ăn xong cả bọn dọn dẹp rồi ra sân có bóng ngửa mát ngồi trò chuyện.

_Mấy đi thăm tụi nó hông. Chắc tụi nó biết tin mấy về sẽ vui lắm đây - Mai quay qua nó hỏi.

_Chưa biết nữa -, nó suy nghĩ.

_Vậy thôi để tao báo tụi nó, hot girl trường mình về. Tất cả sẽ tự động tập hợp ở đây thôi - Mai nói.

_Chị Mỹ là hot girl của trường ở đây hả chị Mai? - nhỏ hỏi Mai.

_Ừ. Trường chị học, nó vừa là học sinh xuất sắc vừa đẹp nhất trường nên được phong làm hot girl đấy. Nói thật, con trai trong trường đa số đều bị say nắng nó. Trường có 250 hs nam là hết 240 người say nắng nó. Con gái thì 60% quý nó, còn lại thì ganh ghét đố kỵ. Ở trường nó thường giúp mọi người, những con mà giàu lại còn chảnh đều bị nó xử đẹp hết. Nhờ vậy mới có lượng fan nữ lớn vậy đó. Nó có hẳn một fan club hẳn hoi đấy..... - Mai hăng say kể lại quá trình nổi tiếng của con bạn mình.

_Ồ, quá dư! - Hân cảm thán.

_Tao mà - nó tự cao.

_Chiều mượn giùm tao 2 chiếc xuống nha - nó nói Mai.

_Ừ, tao biết rồi.

_Vậy chiều mình đi chèo xuống hả chị - Nhỏ hỏi.

_woa! Được đi chèo xuống. Hồi đó giờ chỉ thấy trên ti vi mà giờ được tự chèo vui quá - Hạo cười híp mắt.

_Không có dễ đâu nha - nó dọa.

Chèo xuống

~ _Tôi mượn xong rồi giờ đi chèo xuống thôi - Mai chạy qua báo.

_Ừ, đi thôi - nó đi.

_Giờ mình chia ra 2 nhóm nha. Mai dạy Hân và Thảo. Tôi đi với mấy ông này...ok không.?- nó hỏi ý

_Ừ, giờ mình xuống xuống - Mai nói.

..... Lớp cốp, rầm rầm.....

Xuống thôi mà nghe muốn bể cái xuống luôn..

_Á, nó nghiêng kìa - Thảo la í ới.

_Em ngồi yên thì nó sẽ không lắc - Mai nói.

Nhỏ cũng ngồi xuống , xuống cũng hết lắc lư.

_Mấy người ngồi đằng hoàng nha - nó xuống xuống.

_Mỹ, bà nặng lắm đó mới xuống xuống mà tui muốn té xuống nước luôn - Bảo nói.

_Bảo, ông nói một câu nữa đi, tui cho cá sấu nó mần thịt ông giờ , - nó nói, mặt nghiêm túc làm cho Bảo tưởng thật.

_Ủn ừn - tiếng nó chèo xuống làm mặt nước nổi lên những bong bóng nước lăn tăn theo xuống nó.

_Hay giờ tui mình hát ca cổ đi nha - Hạo đưa ý kiến.

_Ừ, được đó - mọi người đều đồng ý.

_Để tui hát trước - nó vừa chèo vừa giơ tay phát biểu.

_Tôi hát bài...à chuyện tình anh bán chiếu. Nhưng mà lời của tui nha.

_Ừ, hát nhanh đi - cả bọn hồi nó.

Nó tăng hăng giọng rồi bắt đầu hát.

Nghe chiếu cà mau đã cắm sào trên dòng sông ngã, sao 7 cô gái năm xưa vẫn chưa thấy ra chào.

Giọng hát ngọt ngào vang lên nhưng lần này ai cũng cười khúc khích..

_Thấy tui sửa lời bài hát hay hông? - nó hỏi.

_Hay - nhỏ vừa cười vừa nói.

_Nè, dầm nè, mấy ông tập chèo đi - nó đưa dầm cho bọn hần.

Bây giờ hần chèo, chả biết hần chèo kiểu gì mà cái xuồng nó xoay có một vòng tròn làm cả bọn chóng mặt muốn chết. Hần với Thảo thì chèo cũng tạm ổn rồi.

_OMG, sao trái đất xoay nhanh quá vậy - nó ôm đầu.

_Mấy chèo gì đâu không, đưa đây tao chèo cho. - Hạo giật lại cái dầm để chèo.

.....Tùm..rầm...đùng.....

Hạo chèo kiểu gì mà đi nhanh lắm, quẹo vòng vòng, giờ nằm dưới kênh luôn. Lúc té xuống, Hạo nắm tay để hần kéo lên. Chưa giữ được thăng bằng mà bị kéo tay nên xuống dưới chung luôn rồi.

_Ôi có sao không, đưa tay tao kéo - Bảo nói, đưa tay kéo hai người.

.....Đùng.....

Nằm ở dưới luôn rồi...

_Háááááá...há.....- nó ngồi trên xuồng cười trên sự đau khổ của bọn hần.

Cả 3 bơi vào bờ..

_Tại mày không, để tao bơi vòng vòng được rồi, mày giành giờ mắc bơi dưới nước - hần mắng Hạo, mình mẩy ướt mem.

_Tao có biết đâu...huhu...- Hạo giả khóc.

_Mày còn khóc, tao linh mày cho cá sấu ăn giờ.- Bảo nói.

_Xuống đây, giờ sẵn ướt tập cho nó dễ - nó vẫy tay.

3 người lại xuống xuồng, tập chèo.....Lúc đầu còn xuống sông bơi lội, sau vài lần tắm mát nên đầu óc ba người thông suốt, tập chèo rất nhanh. Chèo cũng khá tốt.

_Tối rồi, về thôi - nó bước lên, trả xuồng cho người ta.

_Hôm nay vui quá à - nhỏ cười chúm chím.

_Ừ, vui quá trời - Hần nói..

.....

Vậy là trên đường về nhà, cả nhóm vừa đi vừa nói vừa cười rôm rả..

_Ngủ ngon hết nha - nó tắm xong rồi lên phòng.

Sau mấy ngày nó, Tuấn và Mai làm hướng dẫn viên du lịch dẫn bọn họ đi chơi, đủ chỗ, ăn đặc sản ở dưới quê thì nó cũng phải trở về thành phố để tiếp tục việc học cao cả của mình.

_Ôi, sao nay đi đường này, chẳng phải qua sông mới về nhà bà sao - Hạo hỏi.

_Thì giờ mình đi lên đường khác, khỏi qua sông không muốn thì quay lại đi dò ngang - nó nói không thèm quay lại.

_Thôi, cứ tiếp tục đi đi đừng quay lại - Bảo cướp lời Hạo, tay lau mồ hôi như sợ nó kêu đi dò ngang nữa vậy.

Rồi cả bọn tiếp tục đi, sau mấy tiếng đồng hồ ngồi xe buýt, giờ cả bọn cũng đã đứng trước ngôi trường Star thân yêu.

_Haiz...z..... mệt quá !- Cả 3 người đồng thanh rồi giở giường ai nấy nằm nghỉ. Một lát nó thức dậy dọn dẹp, sắp đồ, tắm rửa rồi ngủ tới sáng luôn.

Về phía bọn hấn cũng chẳng hơn gì, mặt mày mệt mỏi rã rời. Vừa đặt chân vào là leo lên sofa nằm ngủ tới sáng luôn.

——The End Chap 22——

23. Chương 23: Bạn Hay Thù

Hừng đông, mặt trời mới lấp ló đằng sau ngọn núi

....Reng..Reng....

Đồng hồ báo thức phòng ai reo inh ỏi, phòng nó đấy ạ.

_Hùm....- nó ngáp một cái rõ to rồi tung chăn dậy VSCN.

_Dậy đi ăn sáng nè - nó gọi.

Vừa nghe đến ăn 2 người liền tung chăn, vào VSCN với tốc độ ánh sáng.

_Xong rồi - 2 người đồng thanh.

_Qua rủ cái bọn heo bên kia đi luôn - nó nói, mang ba lô trên vai tung tăng ra cửa.

_3 người kia dậy đi ăn sáng, chị My bao - nhỏ nói

.

_Chị nói bao hồi nào - nó trách.

_Thì em lỡ nói rồi - nhỏ đưa ánh mắt cú con làm nó xiu lòng.

_Vậy cũng được - nó nói mà mặt buồn như mất cả gia sản.

5' sau 3 người họ ra với quần jean áo sơmi đơn giản. Bọn nó thì mặc quần jean, áo thun mang giày thể thao. (Trường này không bắt buộc đồng phục nha).

_Có người bao à - Hạo hỏi, chưa thấy hình mà đã có âm thanh.

_Ừm..hix - nó nói mà lòng đau xót.._Quán tôi chọn nha. Ở gần trường mới khai trương quán ăn ngon lắm ra đó ăn.

_Chị cho em 6 hamburger, 6 ly capochino, 6 tô súp bào ngư,.....vân...vân..... - tiếng của hấn gọi.

_Trời ơi, chóng mặt quá - nó vờ khóc.

_Đồ ăn của quý khách - phục vụ bưng cả đồng đồ ăn ra.

_Ăn thôi - cả Hân, Thảo, Hạo, Bảo đồng thanh.

_Ngum...ngum...hix...ngum...hix....- nó vừa ăn vừa giả khóc..

Chợt trong đầu lé lên một ánh sáng...

_Hahaha.....ha....uaha.....ha..- nó vừa ăn vừa cười nham hiểm, làm cho bọn hân với 2 nhỏ có chút lo sợ nó sẽ bày ra trò gì đây.

_Tính tiền - nó gọi, phục vụ ra đưa hoá đơn cho nó. Chỉ cần nhìn qua thôi là nó muốn xỉu rồi.

Đưa tờ giấy qua hân, nó cười cười nói _Tính tiền đi.

_Cô bao mà.

_À tôi nói là tôi baonhưng.....anh trả tiền..haha...- nói rồi nó còn nở nụ cười tươi nhất.

Hân âm ỨC LẮM DỰ ĐỊNH không trả mà cô nhân viên cứ nói _Quý khách vui lòng tính tiền.....vì sĩ diện phải hi sinh xịu vậy...lấy bóp ra hân trả tiền.

“Cho người định chơi ta ư? Thua nha cưng.. ta đâu phải dạng vừa đâu.” Nó nhìn hân cười nụ cười đắc thắng làm hân tức xì khói.

_Ôh, khói đâu mà sắc mũi thế - nó nói có ý trêu hân.

_Thôi đi học , trễ bây giờ - Hân thấy anh mình sắc mặt không tốt nên vào can ngăn nếu không có án mạng xảy ra quá.

_Ừ! Đi thôi - nó cười rồi đi.

Cả bộ 3 công chúa bọn nó tung tăng bước vào trường . Nó thì cảm thấy vô cùng vui vẻ,vô cùng phấn khởi khi hân bức. Nó và 2 nhỏ đang bàn tán về thời trang vô cùng sôi nổi, hết lĩnh vực thời trang thì nhảy qua giới showbiz

_Chị Mỹ mới ra album mới tui phải mua vài đĩa về xem mới được....nó nói.

Đang chú tâm bàn luận thì ở đâu có tiếng một cô gái vang lên.

_Anh Huy - cô ấy gọi

“Nhìn thì cô ta cũng xinh đấy, nhưng thật tiết chỉ cỡ 7/10 ta thôi” nó tự sướng trong suy nghĩ

_Em nhớ anh quá

_Lâu rồi hông gặp anh cũng như xưa..... vừa nói cô gái vừa ôm cánh tay hân

.....vân....vân.....

_Ai vậy Hân? - nó quay qua Hân hỏi.

_À, cô ta trước đây mấy năm là bạn gái hờ của anh Huy đấy - Hân nói.

_Chẳng phải tên Huy chỉ có một bạn gái sao? Mà người đó lại là chị của Thảo mà chị Thảo mất rồi thì lấy đâu ra con bạn gái nữa vậy - nó thắc mắc.

_Ờ, mà bạn gái hờ là gì vậy? - nó mắt chớp chớp hỏi làm Hân tức điên.

“Cốp” - Hân cốc yêu nó một cái.

_ui da, sao cốc đầu tui? - nó xoa xoa đầu mặt nhăn nhó nói.

_Ngốc quá đó. Trước đây chỉ có cô ta theo đuổi anh Huy thôi...cũng tự cô ta nói mình là bạn gái anh ấy mà có điều anh ấy không phản đối mà cũng chẳng khẳng định...- Hân kể giọng hơi khinh bỉ.

Hân thì nãy giờ phải đối phó với cô gái đó. Cô ta cứ ôm cánh tay hân mà nũng nịu không buông . Hân tức tối gỡ ra nhưng càng gỡ cô ta càng ôm chặt hơn....

__Anh không nhớ em hả? - cô gái đó ôm hấn... Giây phút này, tất cả nữ sinh đang dưới sân hay trên lầu đều nhìn cô ta với ánh mắt khinh bỉ trong lòng thầm chửi rửa cô ta dám bám díu lấy hấn. Hấn bị bám lấy thật mệt mỏi nên mặc kệ cô ta làm gì thì làm.

Nhưng trong lòng lại bức bối, buồn buồn khi thấy nó chả mấy quan tâm..Đang suy nghĩ cô ta lại ôm hấn chặt hơn làm hấn hơi bức mình nhăn nhó .

Nó nãy giờ giả vờ vô tư như chuyện nhà hàng xóm chứ trong lòng gào thét không nên lời, chửi có , mắng có nếu có thể còn muốn bay lại đập cho cô ta một phát.” Ồ mà tại sao nhỉ? Tại sao phải bức chứ, có liên quan gì tới mình đâu... Haiz.. không hiểu được.” Bây giờ nó đang tìm câu trả lời cho mớ câu hỏi vớ vẩn trong đầu nó.

Trong nó bây giờ có chút hụt hẫng khi hấn đứng gần cô ta, có chút lo sợ và mang thêm chút khó chịu trong lòng «....tại sao hấn không cố gắng đẩy cô ta ra xa chứ. Tại sao không la hay phạt cô ta giống như mình lúc trước làm hấn ngã đi chứ....» lại những câu hỏi không đáp án xuất hiện trong tâm trí nó.

Nó hơi giận dữ khi nhìn cô ta cứ mãi quần lấy hấn , dùng ánh mắt hình viên “bi” nhìn cô ta, nó bước lại phía đó.

__Ôi - nó gọi chẳng mấy thiện cảm nhưng lại nhận được ánh mắt vui vẻ và ấm áp từ hấn, nó chỉ mãi nhìn cô ta nên cũng chẳng biết được..

Đang định nói thêm với cô ta chút chuyện thì ở đâu giọng nói quen thuộc vang lên không ai khác đó là Đạt.

__Myyy ơi...

Theo phản ứng tự nhiên khi ai đó gọi,nó quay lại.

__Ừa, Đạt đi đâu vậy - nó hỏi cười cười., ánh mắt vui vẻ hấn lên.

__Chào mọi người - Đạt thở hển hển rồi nói, miệng cười tươi.

__Tôi đi học - Đạt thêm.

__Không phải học trường bên kia sao? - nó hơi ngạc nhiên hỏi lại.

__Thì chuyển qua đây học nè - Đạt cười.

__Xí - nó trề môi __Định theo đuổi tui ha gì mà tui ở đâu cũng có ông hết vậy? - nó đùa.

__Ừ - Đạt vừa nói vừa cười như nói giỡn (mà thật sự Đạt thích nó rồi).

__Khi nãy cô hỏi cô ta cái gì thế? - hấn đổi chủ đề để tránh xem bộ phim tình cảm trước mặt.

__À, chỉ hỏi bạn ấy tên gì thôi mà? - nó quay lại.

__Tôi tên Thuý Kiều - Kiều cười (cô gái đó).

__Ừ....vậy bạn là bạn gái của tên này à - nó gật gù, tay chỉ hấn.

__Ừ - Kiều nói ôm tay hấn.

__Haha...hahaha.....chúc mừng anh thoát khỏi kiếp FA nha... tối nhớ tổ chức ăn mừng nha...- nó cười hahả nói.

__Im lặng - hấn mặt mải khí coi, nói thật lạnh lùng làm nó lạnh sống lưng sao ấy nên nín thin không cười nữa.

__Thôi tui lên lớp trước à - nó kéo Đạt theo .

Vừa đi nó vừa nói chuyện vừa cười với Đạt. Hết kể chuyện phim đến truyện, hai người này đều nghiện truyện nên nói chuyện rất hợp. Vừa kể vừa cười rất ư là vui vẻ làm ai cũng nghĩ là một cặp đang quen nhau đấy. Hấn thì cứ nghĩ“chẳng lẽ đi với hấn ta thì vui vậy sao...sao đi với tôi không cười nhiều vậy đi..hừ”

Trên lớp cô bước vào.

__Tất cả im lặng - cô chủ nhiệm vặn volume hết cỡ mà hết, cả lớp im thin thít không một tiếng động.

_Hôm nay lớp chúng ta có 2 bạn mới - cô thấy lớp im lặng thì nói tiếp.

_Ai vậy cô

_Nam hay nữ

_Có phải anh đẹp trai nào k? - nữ sinh mê trai lên tiếng.

.....và...vân...vân...mây..mây...câu hỏi khác.

.....“Rầm”

Bà cô tức giận lấy thước đập bàn làm cả lớp xém rớt tim, im lặng không nghe một tiếng động. Thấy kết quả như ý mình, bà cô tiếp..

_Hai em vô đi

Hai người Kiều với Đạt bước vào, ôi cả lớp ồn ào xôn xao... Vì sao ấy nhỉ? Vì có hot boy mới vào lớp mà.

_Tôi tên Đạt, rất vui được làm quen mọi người - Đạt tươi cười nói làm mấy nhỏ nữ sinh xém nhập viện vì mắt máu gấp à.

_Tôi tên Kiều, rất vui được làm quen - Kiều cười nhẹ.

Cả bọn con gái của lớp thì nhìn Kiều với ánh mắt khinh bỉ, không thiện cảm chút nào.

Vì sao nhỉ? Á, chắc là cảnh tượng lúc sáng đây mà nên bây giờ bị thế đấy.

Bọn con trai háo sắc thì nhìn hơi triều mến chút.

Đạt được sắp chỗ ngồi sau nó, Kiều thì lại được sắp ngồi sau hấn.

Ồi giời, cô thật biết sắp chỗ nha.

Đạt ngồi sau nó suốt giờ học cứ gọi nó, tám với nó, hai đứa chỉ bài nhau.

Ồi! Nhưng cảnh tượng này thật không may cứ lọt vào mắt ai đó ngồi cách đó không xa, hấn lâu lâu lại liếc nhìn bọn nó. Chẳng biết sau cứ mỗi lần nhìn thì lại thêm phần sát khí làm cho cả lớp chẳng ai dám nhúc nhích.

.....lướt nha.....

Ra về

Tiếng chuông báo giờ tan học vang lên đều đặn

“Rengg.....Rengg”

xách cặp ra khỏi lớp ,mỗi người mỗi hướng đi. Thảo thì được Bảo rủ đi uống cafe, Hân thì nói là bận công việc nên cũng đi mất tiu, nó bây giờ đang cô đơn đi một mình về phòng trong đầu cứ suy nghĩ miên man những chuyện vừa mới xảy ra...mặt mày buồn bực đi thẳng về phòng nó mặc kệ mọi thứ xung quanh, mặc kệ ánh mắt của người nào cứ dõi theo nó.

.....qua chỗ Hân đây.....

_Hân đang men theo lối cầu thang đi lên sân thượng vì cuộc hẹn của ai đó gửi tới cô.

_Có chuyện gì? - âm điệu lạnh lùng của cô vang lên.

.....người con trai ấy chỉ cười nhẹ, tay vỗ 3 tiếng ra hiệu cho ai đấy.

Những bong bóng đầy đủ màu sắc mang hình trái tim với dòng chữ

~ “Anh yêu em! Khánh Hân”

bay lên cao rồi ngừng ở giữa trung tâm. Những cánh hoa hồng rơi rải khắp sân. Giữa trung tâm ấy, một chàng trai lịch lãm quỳ kiêu cầu hôn dưới những cánh hoa hồng tươi tắn ấy, tay cầm bó hoa hồng mang 99 bông và một hộp quà xinh xắn hình trái tim còn thất cái nơ nhỏ ở giữa.

_Em làm người yêu anh nha - Khánh nói (tên người con trai đó).

Cô cũng hơi ngạc nhiên thêm chút bất ngờ vì cô không bao giờ nghĩ những cảnh lãng mạn như thế này chỉ có trong phim ảnh mà bây giờ lại được chứng kiến ở ngoài đời thật. Nhưng nhanh chóng sau sự ngỡ ngàng đó, cô lấy lại phong thái của mình, cất lên giọng lạnh lùng.

_Xin lỗi, tôi không yêu anh.

Câu nói phát ra từ cô thật nhẹ nhàng nhưng mang lại cho Khánh một cảm giác đau, con tim như muốn vỡ vụn, lần đầu tiên biết yêu và cũng là lần đầu bị từ chối. Cảm giác đau cho một người nhưng một người khác nơi đâu gần đó lại nở nụ cười nhưng cũng mang vẻ lo sợ.

“Sợ có khi nào mình cũng giống cậu ta, bị từ chối thật phũ phàng” .. Hạo đang ở một góc nhỏ gần đấy mà suy nghĩ

+++++

Giới thiệu thêm..

+Thúy Kiều : kinh doanh nhỏ nhưng cũng dư giả nhiều à....từ nhỏ đã thích hần, bám hần như đĩa. Cũng khá xinh nhưng có chút nhờ mỹ phẩm

.Tính tình: dễ thương, hòa đồng nhưng do yêu nên mù quáng và không biết sẽ gây ra việc gì vì điều đó đâu.....nhưng sau này sẽ được nó làm cho thay đổi.

+Đạt : gia đình kinh doanh có tiếng tăm ở cả châu á....giỏi võ, biết sử dụng các loại vũ khí. Rất thích nó, biết hi sinh cho người mình yêu, tính tình tốt...biết giúp đỡ, quan tâm bạn bè

24. Chương 24

Màn đêm bắt đầu buông xuống (gần 7h đấy nha) , nó bước vào phòng liền ngã lưng lên chiếc giường yêu quý, do đi làm quá mệt mỗi lại suy nghĩ quá nhiều đây mà....

Chú mèo MiuMiu của nó thấy chủ về thì lên phóng lên người nó nằm co người lại như muốn được nó vuốt ve, sưởi ấm.

_Miu miu ngoan nào, để tao ngủ xít đi - nó vuốt ve con mèo. Con mèo như hiểu ý nó, ngoan ngoãn lại sofa nằm dưới chân ghế mà ngủ. Nó vào tắm rửa thay đồ và đi ngủ.

Đã 10h, mà nó vẫn không ngủ được mặc dù đang rất muốn. Nó quay bên này, nhìn bên kia sao chẳng thấy Hân với Thảo...bất giác nó buồn buồn khi cứ nhớ chuyện mới xảy ra cách đây không lâu.

—————gần 7 tiếng trước—————

Lúc nó chuẩn bị đi làm, dắt xe qua lộ bỗng ai đó nắm tay nó lại.

_mình có chuyện muốn nói với bạn - Kiều kéo nó theo mình qua bên lộ.

_Có chuyện gì bạn nói đi - nó gỡ tay Kiều ra.

_Bạn có yêu anh Huy không? - Kiều nghiêm nghị hỏi.

_Mà sao bạn lại hỏi vậy? - nó không trả lời câu hỏi.

_Tớ thấy anh ấy hình như yêu cậu - Kiều nói vẻ mặt buồn bã.

_Hả? Đâu có đâu, tôi với hần ta ghét nhau lắm - nó chối.

_Nhưng tôi sẽ không bao giờ nhường anh ấy cho bạn đâu, tôi sẽ làm mọi cách chỉ cần anh ấy yêu tôi - Kiều nói rất kiên định.

_Thôi tôi có công việc, tôi đi đây - nó cảm thấy hơi khó chịu sau lời nói của cô ta nhưng không biết có phải bệnh hay do nguyên nhân khác, nó đi băng qua đường cũng chẳng thèm nhìn.

Một chiếc xe đang lao về phía nó.

“Két”

Chiếc xe nhanh chóng phanh gấp.

Kiều thấy nó đang gặp nguy hiểm nên phóng ra kéo tay nó vào, 2 người ngã nhào trên đất cũng mai chĩ xơ xác nhẹ.

_Bạn có sao không? - Kiều quan tâm hỏi.

_À,mình không sao. Cám ơn bạn - nó nói.

_Không có gì, không sao là tốt rồi - Kiều nói.

_Vậy tôi đi nha, tạm biệt - nó vẫy tay chào rồi đi qua lộ, lần này nó chẳng dám lơ là mà nhìn đường rất ư là kĩ càng.

_Cậu ấy cũng tốt thật, không phải người xấu chắc là không cần đề phòng rồi. Nếu lúc đó, Kiều làm ngo chắc mình phải gặp “Diêm Vương ca ca” sớm quá....-nó nói...

..... “Cạch”

Cánh cửa lại mở ra, Thảo bước vào nhà thấy nó ngồi thần thờ nên hét to.

_Cháy nhà,cháy nhà

_Cháy đâu, đâu? - nó giật mình la lớn.

_Đâu có cháy đâu? - Thảo nói.

_Em mới về hả? Đi đâu sao giờ mới về? - nó nói tỏ vẻ ngạc nhiên.

_Em đi uống nước , công viên, khu giải trí với Bảo - nhỏ khai thật với nó.

_Hai người đi một mình là ý gì đây? - nó nói vẻ mặt vô cùng gian.

_Có...gì..đá..u....chứ..chị...kì quá à - nhỏ lấp bắp mặt bắt đầu đỏ lên.

_Em đi tắm đây - nhỏ vào nhà tắm luôn.

Sau đó, 2 người cùng ngủ...Thời gian lại trôi thêm một tiếng Thảo cũng đã ngủ say chỉ có nó cứ trằn trọc ngủ không được. Nó bước xuống giường, ra phía những vườn hoa bên gần khu kí túc xá ngồi đấy.

”Cô ấy cũng tốt bụng lắm mà nhưng sao mầy cứ bực bội với người ta chứ. Cô ta yêu hần thì liên quan gì tới mầy, cô ta ôm hần thì mặc kệ cô ta chứ. Chẳng liên quan tới mầy có chi lại nghĩ ngợi nhiều thế ?

Hình như giống thế này trong phim người ta gọi là ghen mà...mà yêu mới ghen chứ... . Mà mình có biết yêu là cái gì đâu? - nó ngồi vừa bực cánh hoa tường vi bên cạnh vừa nói. Bây giờ dưới nền gạch toàn những cánh hoa tường vi nhiều màu sắc rơi rải khắp xung quanh tuy hơi “xả rác không đúng nơi quy định” xúi nhưng lại làm cho khung cảnh đêm thêm phần lãng mạn.

Nó đang chăm chú nhìn lên trời đếm sao,đang đếm tới ngôi sao thứ 92 thì mỏi cổ quá nên nó ngưng đếm ngồi xuống lắc lắc cổ cho đỡ mỏi.

_Eo ơi, sao cái tên kia nhìn giống tổng giám đốc “kibo” quá vậy? Sao nhìn mặt khờ quá vậy, ngố ngố nữa - nó nói nhìn về phía người đó.

Hần đang miên man nghĩ về một ai đó, khuôn mặt khê nhú lại, có chút bực bội xen lẫn thêm.

“Tức chết mà, cô ta chẳng xem mình ra gì hết. Mình đẹp trai như vậy mà lại bị con nhỏ đó bơ đẹp mới ghê, suốt ngày cứ cười cười nói nói với cái tên Đạt đó. Tôi có gì thua hần chứ. Dù gì tôi cũng là....là.....mà mình cũng có là gì với cô ta đâu chứ... . Tại sao lại bực mình thế này chi chứ? Chẳng là gì cả?” Vừa đi vừa suy nghĩ.

..... “Phịch”

Anh ấy đã được đo ván với một tư thế cực kì hot nha, “hình này đăng báo chắc bọn tiền á..haha” đây là suy nghĩ của nó .

_Cô làm cái gì vậy hả? - hấn đứng dậy phui mình quát nó.

_Hả? - đang suy nghĩ bị hấn quát nó giật mình.

_Tôi hỏi cô làm cái gì vậy hả?

_Tôi tưởng anh bị mộng du nên mới.....- đang nói thì hấn nhảy vô cắt ngang.

_Nên mới cản chân cho tôi té chứ gì? - hấn ầm ụt.

_Tôi đã nói là hông có mà sao anh cứ nói hoài vậy, tôi chỉ làm cho anh hết mộng du thôiv...v...- nó luyên thuyên cái miệng còn hấn thì nghe nó ca bài ca con cá hoài cũng chán lắm rồi nên đứng thả hồn theo mây gió ngắm trăng ngắm sao không quan tâm chuyện đời (ôi, sến quá ! chỉ không quan tâm chuyện nó nhắm thôi).

Nó thì thấy nãy giờ đứng nói chuyện có một mình nên cũng “stop” cái miệng lại.

_Anh thích trăng à - nó nhón chân kề tai hấn nói

(Nó Cao có 1m68 à, hấn cao 1m78 lận nên mắc nhón vậy á).

_Không! Còn cô - hấn nói

_Tôi thích sao cơ, đặc biệt là ngôi sao đó - nó chỉ ngôi sao lấp lánh chỉ một mình cô đơn toả sáng trên bầu trời.

_Tại sao cô lại thích nó? - hấn hỏi.

_Đơn giản vì nó giống tôi, nó cô đơn sao , không phải đâu. Nó rất hạnh phúc mặc dù quanh nó không có nhiều bạn bè, nhưng những người bạn nó, những người thân nó đều làm nó vui, luôn trong tim nó. Lúc nào nó cô đơn chỉ cần nhớ những người đó nó sẽ vui vẻ và hạnh phúc. Còn ngôi sao kia *nó chỉ lên một ngôi sao xinh xinh có nhiều ngôi sao gần đấy* anh nghĩ nó hạnh phúc , không đâu đó không hạnh phúc ngược lại nó còn rất cô đơn. Những người bạn nó có chỉ là nhờ những hào quang bên ngoài thôi, khi những hào quang biến mất vậy ngôi sao đó có còn ai thật lòng với mình không? - nó nói.

_Sao cô lại nói vậy? - hấn hỏi.

_Nghĩ sao nói vậy thôi - nó nói.

Sẵn tay hấn hái bông hoa hồng bên cạnh _Tặng cô nè - hấn đưa bông hoa cho nó

_Cám ơn tui thích hoa hồng lắm - nó cười, ôm chầm lấy hấn.

_Ôm đủ chưa? - hấn giọng lạnh lùng...nhưng trong lòng thì vui lắm...“nhưng mà nếu để người khác thấy lại sợ mất mặt, Hoàng tử băng lại để cho nó ôm...hấn thì không sao nhưng lại vô cùng sợ nó bị đám fan quấy nhiễu suốt ngày không yên thì tiêu.”

_Tôi...xi...n...lỗi...tô .i.....kh..ông....c.ố.....ý...mà...- nó lắp bắp nói, mặt đỏ lên.

Thế rồi khoảng không chìm vào im lặng mỗi người chìm đắm vào một suy nghĩ riêng...

Hấn nghe những câu nói của nó liền nhớ đến 12 năm trước, những kỉ niệm năm ấy lại ùa về tâm trí của hấn...

12 năm trước..

_Ty có thích mặt trăng không? - Ken một cậu bé như thiên thần hỏi cô bé bên cạnh (là hấn đấy).

_Khá thích nhưng Ty vẫn thích ngôi sao hơn! Đặc biệt là ngôi sao đó - Ty chỉ tay lên ngôi sao đang sáng lấp lánh nhưng chỉ một mình nằm cô độc trên trời...(Ty là chị của Thảo , chắc mọi người còn nhớ chứ)

_Tại sao Ty lại thích ngôi sao đó - Ken hỏi thêm.

_ Vì nó giống Ty.

Nó không có nhiều bạn, nhưng nó lại hạnh phúc và vui vẻ. Những người bạn ít ỏi của nó, những người thân của nó là niềm vui lớn nhất và họ luôn trong tim nó. Nó rất mạnh mẽ, nó biết bảo vệ mọi người biết bảo vệ bản thân. Ken có thấy vậy k? - Ty mắt nhắm lại, tiếng nói non nớt lên tiếng như là một người lớn.

_Ừ...Ken tặng Ty nè -Ken hái bông hoa hồng bên cạnh tặng Ty.

_Cám ơn Ken,. Ty thích hoa hồng lắm - Ty hôn chụt lên má Ken và ôm lấy ken.....

_____kết thúc hồi tưởng_____

Phần nó này giờ lại nhớ đến lúc này làm nó thật xấu hổ.....trong đầu nó đâu đây lại cảm thấy cảm giác lúc này thật sự như nó đã từng trải qua...

“Nó lại thấy một cô bé ôm hôn một cậu bé khoảng 5,6 tuổi nhưng lại không thể nào nhìn thấy rõ mặt của cậu bé đó và cả cô bé nữa.” _____và_____

”Cũng như vậy khi nó nhớ đến lúc bị ong đánh trong chuyến dã ngoại lại được hân lấy áo khoác của mình chạy lại mà che cho nó làm nó như có niềm hạnh phúc rất lớn và rất vui.....

”Lại một lần nữa trong đầu nó xuất hiện những hình ảnh không tên

_Á, ong kia huhu...hu...- một cô bé bị bầy ong vây quanh ong đánh làm cô bé khóc oà.

Lại là một cậu bé chạy lại vỗ cô bé và lấy áo khoác của mình che cho cô bé

_Ngoan, nín nào, mình dắt cậu đi nha, mình sẽ bảo vệ cậu - cậu bé an ủi rồi dắt cô bé chạy, lấy thân mình che cho cô bé không để cô bị ong đánh.” Nó suy nghĩ đầu cảm thấy đau lắm, dù có cố gắng đến đâu nhưng nó cũng không nhìn được mặt 2 cô, cậu bé đó trong suy nghĩ hoặc những cơn mộng của mình.

Nó tay vỗ đầu cho bớt đau,, thoát khỏi mơ suy nghĩ không tên ấy. Hân thấy nó cứ vỗ đầu nên lo lắng hỏi thăm:::_Cô có sao không?

_Không có sao. Thôi tối rồi, tôi đi ngủ đây. - nó nói

Hân biết nó có ý đánh trống lảng để khỏi trả lời câu hỏi đó nên cũng lên tiếng “Ừ” một cái. Nó và hân cùng đi vào, hân thì hiêng ngang, lâu lâu lại liếc nhìn sang nó cười nhẹ. Nó thì đi mà mặt cúi gằm xuống chẳng dám nhìn lên như sợ lại gặp phải gương mặt của hân.

_Hai người đi đâu vậy - tiếng nói từ phía sau lưng nó phát ra nghe như rất quen, hình như tiếng của Hạo. Nó và hân quay lại.

_Ngắm sao - hai người đồng thanh.

_Hợp ý quá ta - Hân từ phía sau bước lên nói.

_Tối như vậy, 2 người lại đi ngắm trăng , ngắm sao là có ý gì đây. Hay là đang hẹn hò hả? - Hạo nói vô cùng gian.

_Cái...g..ì.....mà.....hệ...n...vớ...i.....h...ò...chứ...- nó lại lấp ba lấp bắp mặt đỏ như trái ớt.

_Sao mặt lại đỏ vậy chứ - Hân véo má nó nói.

_Vậy 2 người thì sao? Chẳng lẽ cũng đang hẹn hò à? - nó đốp lại , lơ câu hỏi của Hân.

_Ừ, thì đang hẹn hò. Hân là người yêu của tôi mà - Hạo khoe khoang, còn Hân thì mặt đang đỏ như trái cà chua nấp sau Hạo.

_Người yêu? - nó và hân đồng thanh, quay lại nhìn nhau rồi nhìn Hân với Hạo.

_Haizzz...thôi tôi đi ngủ đây, suy nghĩ nhiều thật hại não quá đi mà - nó xoa trán nói rồi vô phòng ngủ.

Hạo sau khi về phòng thì lại bị hân bắt buộc kể lại quá trình của cô em quý hoá của mình.....

.....

Nếu muốn kể lại thì phải quay lại lúc trưa rồi.....

Sau khi nói xong, Hân (cô) bước xuống khỏi đậy để lại một mình Khánh với những giọt nước mắt lên trên gương mặt anh.

Đột nhiên tay cô bị ai đo nắm chặt kéo cô theo những bước chân của mình mặc cô cố gắng kéo bỏ tay ai đó khỏi mình.

__Anh muốn gì? - sau khi được bỏ tay ra cô nói.

__Hả? Hạo sao cậu ở đây? - cô ngạc nhiên. Bây giờ cô đang đứng giữa một khu vườn hoa tường vi (vì cô rất thích hoa tường vi) đủ tất cả màu sắc. Trung tâm khu vườn hoa tường vi nhỏ của trường là một vòng hoa hình trái tim có màu đỏ, màu hồng trắng..giữa vòng hoa lại được ghi dòng chữ “Hạo Yêu Hân”..., xung quanh được bao trùm bởi những bong bóng trái tim màu đỏ và những cây đèn cây hình trái tim lấp lánh. Cô này giờ mới để ý đến nơi mình đang đứng, cô ngạc nhiên với khung cảnh này những cánh hoa, bong bóng,...v.....và những phụ kiện khác cho phong cảnh này nữanhưngg.....cô lại càng ngạc nhiên hơn với dòng chữ ấy...

__Hạo, cậu làm gì vậy - cô hỏi, tỏ vẻ nghi ngờ.

__Hân à! Anh yêu em! Làm người yêu anh nha! - Hạo nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc mà trước giờ anh không có....chân quỳ cầm bó hoa tường vi và hộp quà đựng chiếc nhẫn kim cương xinh xắn

__Cậu yêu tôi thật sao? - cô có vẻ không tin.

__Thật! Từ nhỏ tớ đã thích cậu đến bây giờ cũng vậy. Chấp nhận làm người yêu tớ đi! Tớ biết có thể tớ không giỏi giang, không tài năng nhưng những gì tớ có thể cho cậu là tình yêu chân thật của tớ - Hạo nói, ánh mắt nghiêm túc

__Em đồng ý! Em cũng thích anh lâu lắm rồi - Hân nói ngượng ngùng, tay nhận bó hoa và hộp quà. Hạo vui mừng, ôm chầm lấy cô xoay vòng

.....Kết thúc hồi tưởng.....

Hạo tận tình kể từng chi tiết cho hân....không sót một chút nào..

__Haizz... chúc mừng mày khi được làm bạn trai em tao nha - hân nói nham hiểm.

Thế rồi hai người cũng đi ngủ, Hân này giờ cũng chẳng hơn gì...mới bước vào phòng đã bị nó lôi ra xét hỏi. Hân cũng như Hạo kể tất tần tật mọi chuyện lại cho nó....

__Ồ, lãng mạn quá! - nó nghe xong thì cảm thán. Sau khi cảm thán xong định quay qua nói chuyện với Hân thì ôi, Hân đi tắm mất tiu. Nó đành lê thân lên giường ngủ, Hân sau khi tắm xong cũng ngủ một giấc ngon lành.

25. Chương 25: Giám Đốc À! Sao Anh Tốt Đột Xuất Vậy?.

Lại một tuần nữa trôi qua, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau. Hạo và Hân suốt ngày quần quýt nhau cười nói không thôi...Thảo và Bảo thì ngày càng thân thiết đó nha..Chỉ có nó với hân là hoàn toàn trái ngược, ngày nào nó cũng có người nói chuyện, rủ nó đi ăn bánh tráng trộn vào mỗi buổi tối làm nó vui vô cùng (Đạt nha)...nhưng đêm về lại cứ suy nghĩ về một ai kia.làm cho mình bức rức không thôi.....(phải chăng nó đã biết yêu)..

Hắn thì mỗi ngày mỗi ngày đều bị Kiều làm phiền đến nỗi ức chế luôn đấy, nhưng đều làm cho hắn ức chế trong lòng mà chẳng nói ra được chắc là chuyện của tiểu My rồi, suốt ngày đi chơi với Đạt, dù hắn làm gì thì nó cũng không thèm chọc, không phá hắn nữa lại làm hắn cảm thấy thiếu thiếu gì đấy.

Bắt đầu ngày mới với những tiết học trôi qua trong sự nhàm chán của cả lớp chỉ riêng nó là vô cùng khác người phần khởi vô cùng, miệng lúc nào cũng chúm chím cười....Thầy cô thấy nó chăm chú đọc sách cũng rất hài lòng. Nhưng đầu nào như ai nghĩ, che cuốn sách của từng môn học trước mặt, lại để cuốn truyện trình thám vào sau cuốn sách mà hằng say đọc, Đạt cũng nhờ đó mà đọc ké theo. Hai người lại cùng bàn luận nhưng nói chỉ đủ họ nghe thôi...nếu mà dám nói lớn thì bị thầy cô xử chắc...

Hắn nay cũng không như những hôm trước lâu lâu liếc qua nó mà lại úp mặt xuống bàn vờ ngủ mà nói thật hắn chả có ngủ nghĩ gì đâu mà là đang suy nghĩ một kế hoạch vô cùng hoành tráng đấy mà (Moon) chả biết hắn định làm gì.

.....Reng..Reng..Reng...

Thời gian trôi nhanh quá, mơi đó đã tới giờ ra về, nó vẫn còn chưa đọc xong cuốn truyện mới mua, hắn thì chỉ mới suy nghĩ được có cỡ 50% kế hoạch, vậy mà cái chuông nó lại dám kêu inh ỏi dưới kia. Nó bực mình đứng dậy sách cặp đi về, sau khi đến nơi cái chuông đang “ngư trị” nó đập một phát vào...

.....reng reng.....

_Người thật là không biết điều đó nha, trong lúc ta đang trong nhã hứng cao trào đọc truyện sao người nữ lòng nào reo lên, đợi ta đọc xong không được à,,,,hừ - nó đứng đó tự kỉ với cái chuông. Hắn trên lầu bước xuống thì nó cũng phì cười, sau đó cũng về kí túc xá để chuẩn bị đi làm.

Nó về sửa soạn, mặc quần jean được mài rách phong cách với áo thun tung tăng định dắt chiếc xe đạp cục cứng của nó đi làm thì ở đâu một cánh tay thật rắn chắc, ấm áp nhưng cũng khá lạnh nắm lấy tay nó lôi nó tèn tèn theo mình. Nó cố gắng ngăn cản nhưng vô ích nó khá ốm, lại không mạnh bằng bọn con trai thì làm sao làm lại được chứ, đành như con rô-bốt bị người ta điều khiển vậy .

_Người là tên nào sao to gan dám động tới ta, để ta dạy dỗ cho nhà người biết lễ độ mới được - nó hùng hổ nói dơ nắm tay đâm vào người trước mặt, mặc dù không thấy mặt chỉ thấy bóng lưng. Tay nó bị ai đó trước mặt nắm lại.

_Tổng..giám đốc - nó ngạc nhiên.

_Đánh tôi nữa đi - hắn nói giọng lạnh lạnh.

_Tôi không dám,,hìhì...tôi cứ tưởng thằng nào mất dạy dám đụng bốn cô nương ta đây nên mới định đánh hắn thôi mà...hix...hix...chứ tôi đâu có ý đánh anh đâu..hix...- nó vừa nói vừa khóc vừa lau nước mắt mặc dù trên mặt không có một giọt nước mắt nào.(chị này như diễn viên ấy nhỉ?)

_Tôi chỉ cho cô đi nhờ xe thôi. Nếu cô không muốn đi thì thôi -hắn nói giọng bất cần, chân bắt đầu bước đi. Nó nhanh tay kéo tay hắn lại...cười xuề xòa nói.:

_Giám đốc, anh cho tôi đi nhờ xe đi mà nha - mắt long lanh.

_Vậy thì đi chứ còn đứng đó làm gì...

_Yes - nó nói rồi không đợi hắn phản ứng chạy lại chiếc xe mở cửa rồi ngồi vào ghế phụ luôn như sợ hắn đổi ý vậy đó.

Kết

Xe dừng trước cổng công ty , nó xuống xe chạy tung tăng đến bàn làm việc..

....1 tiếng làm việc của nó trôi qua.....

_Ấy chà, cô là heo hay sao mà ngủ nhiều thế. Đang giờ làm việc cơ mà - hấn lằm bằm trong phòng khi thấy nó đang úp mặt xuống bàn ngủ khì thế mặc dù đang “giờ làm việc”, lại còn nhoẻn miệng cười nữa.....

Mới vào, nó được hấn giao cho một sấp tài liệu, sau 40' hăng say làm việc nó cũng hoàn thành, thấy chả có gì làm nữa nó lấy giấy ra thiết kế thời trang và vẽ lung tung.Khò.. khò.....mới được 20' lại ngủ tiu, giấy viết vẫn còn bày lung tung ở đó.

E hèm hấn bước ra bàn làm việc của nó tăng hăng giọng.. . Nó lấy tay dụi dụi mắt làm ai kia đứng nhìn tim đập loạn lên, mặt đỏ đỏ nữa đấy...bất giác hấn quay qua chỗ khác, tay đặt trước ngực như sợ nó nhảy đi mất....

_Hả? Tổng giám đốc - nó tay dụi mắt , ngây ngốc hỏi.

_Đang giờ làm việc sao cô lại ngủ? - Hấn hỏi khá lạnh lùng nhưng lại có ý quan tâm nhiều hơn.

_Tại tôi làm xong việc nên ngủ quên - nó gãi đầu cười.

_Cũng đẹp đấy - hấn cầm tờ giấy bản thiết kế của nó khen ngợi.

_Tôi vẽ là phải đẹp rồi, ai cũng nói vậy hết - nó tự tin nói.

“Tự tin quá mức” hấn nghĩ rồi cũng bỏ tờ giấy xuống.

_Đi ăn không? - ,hấn hỏi.

_Hả? - nó há hốc mồm.

_Đi ăn không?- hấn hỏi nó.

_Ai bao...- nó hỏi

_Tôi - hấn khẽ cười.

_Đi! Đúng đó làm cái gì? - nó vừa đi vừa lằm bằm.

_Đang chửi tôi ha gì mà lằm bằm đó..- hấn nói, tay vuốt đuôi tóc nó (đang ở trong thang máy, chỉ có 2 người thôi).

_Chứ còn gì nữa - theo phản ứng tự nhiên khi có ai hỏi nó trả lời sau đó cảm thấy bị hổ nên lấy tay bịt miệng lại, quay sang hướng khác nếu không sẽ bị cảm lạnh bởi ánh mắt đối diện mắt.

_À, ý tôi là'..... tôi đang suy nghĩ nên mới lằm bằm vậy mà - nó cười nụ cười méo xệch do quay lưng lại nên hấn cũng không thấy, cũng không trả lời.

_Tôi ra cổng trước đây - vừa ra khỏi thang máy, nó hấp tấp đi khỏi đó.

_Hê....mai quá thoát khỏi rồi . - nó nhìn lại phía sau thở hồng hộc (đi lùi đấy).

.....Rầm.....

Nó vừa bị ngã do không nhìn đường nên va phải ai đó.

_Ui da, đau quá - nó la lớn.

_Ủa mà sao cái gì êm êm dưới mình thế nhỉ? - nó nhún thêm vài cái.

_Trời ơi, cô đang ngồi trên người tôi đó. Xuống đi! - người con trai bị nó đè la lớn.

_Từ từ - nó đứng dậy, trước khi đứng còn nhún thêm cái mới chịu đứng dậy.

_My/Đạt - 2 người vừa cãi lộn đồng thanh.

_Là cậu hả? - nó gãi gãi đầu về ái ngại.

_Thì ra là cậu hèn gì mới lưu manh thế - Đạt nói nhỏ dần ở khúc sau.

_Hi.. xin lỗi nha.....chắc về cậu phải đi khám bụng rồi - nó nói.

_Đi thôi - hấn bước xuống xe đi lại gọi nó.

_Nhưng mà còn Đạt -nó chỉ Đạt.

_Ừa, Đạt cậu đến đây làm gì vậy - hấn hỏi.

_Tôi định tới rủ My đi ăn, mà giờ- Đạt gãi đầu

_Vậy thôi giờ cậu đi ăn chung với bọn mình đi - nó xen vô.

_Ừ, thôi đi ăn chung đi - hấn cũng nói.

Đạt cũng gật đầu, rồi Đạt lên xe của mình chạy tới nhà hàng , Nó với Hấn cũng leo lên xe chạy theo.

.....Két.....

Xe dừng trước một nhà hàng Nhật sang trọng. Có vị trí tuyệt đẹp cạnh bờ hồ Bán Nguyệt . Nó bước vào, mắt chữ O nhìn khung cảnh và cách bày trí ở đây.

Thực sự quá tuyệt vời! Đó là suy nghĩ của nó bây giờ.

Nó cùng 2 anh chàng hot boy bước vào quán, 1 cô gái xinh như thiên thần, 1 anh chàng baby và một cold boy thật thụ. Mọi ánh mắt trong quán giờ đều đổ dồn vào nó, ngưỡng mộ , ganh tỵ, cái gì cũng có. Nó cùng hấn và Đạt bước lại cái bàn đặt ở vị trí tốt nhất, ngồi đó có thể ngắm tất cả khung cảnh ở đây.

_Quý khách dùng gì ? - tiếng cô phục vụ.

_Cô/Cậu chọn món đi! - 2 người con trai đồng thanh cùng lúc đưa menu về phía nó.

_sushi, mì Nhật, cơm trộn, Lẩu,.....và.....vân.....mỗi cái 3 phần..... ..* cuối cùng nó tóm gọn bằng một câu hết sức dễ thương * có món gì ngon đem ra hết đi, làm em gọi mỗi miếng quá! ‘”’.hihi...- nó nói rồi nở nụ cười. Người phục vụ cũng nở nụ cười tươi với nó rồi đi vào.

_Ăn có hết không mà gọi nhiều quá - hấn nói.

_Đúng đó, ăn không hết đâu -Đạt thêm vào.

_Ăn không hết thì gói lại - nó chu mỏ nói.

_Chúc quý khách ngon miệng - phục vụ đem đồ ăn ra để lên bàn.

_Nè cô/cậu ăn đi! - 2 người đồng thanh cùng gấp thức ăn để vào chén cho nó. Rồi lại giật mình nhìn nhau bằng ánh mắt gì đấy...(cái này phải hỏi lại rồi).

“Bây giờ là chuyện gì đây” nó khó hiểu , mắt hết nhìn đang rồi quay sang nhìn hấn lắc đầu.

_*e hèm* nó tăng hăng giọng rồi nói

_Ăn cơm đi, ăn đi nè - nó nói gấp đồ ăn để cho 2 người rồi bắt đầu ăn.

20’ sau, những món ở đây đã giảm hết 75% rồi đấy, chỉ một mình nó đã ăn hết nửa bàn thức ăn, bây giờ nó lăm cái bụng căng tròn.

_No quá đi! - nó xoa xoa cái bụng.

_Cô ăn như vậy không sợ béo à ? - hấn hỏi.

_Dù có muốn ông trời cũng không cho tôi béo đâu - nó nói.

_Wow, cảnh ở đây đẹp quá - nó quay qua mắt chăm chú nhìn phong cảnh bên ngoài. Khung cảnh tuyệt đẹp của cầu Ánh Sao, hồ Bán Nguyệt lung linh dưới những ánh đèn đủ màu sắc. Nó vừa nhìn vừa cảm thán .

_Nơi đây đúng là quá tuyệt vời! - nó mắt chữ A, mồm chữ O mà nhìn,, thật là đẹp tuyệt vời. Đang mãi mê ngắm cảnh, tiếng nói lạnh lẽo đâu đây vang lên bên tai nó.

_Đi về.

Sau khi hấp thụ được câu nói của hấn nó cũng gật đầu rồi đi về. Đến trước cửa nhà hàng.

_Giờ cậu đi đâu, chúng tôi phải về làm việc - hấn nói với Đạt.

_Tôi cũng phải đi công chuyện...Tôi đi trước đây - Đạt nói rồi cười với nó, nó cũng cười vẫy tay chào Đạt. Nó cùng hấn lên xe, xe bắt đầu lăn bánh theo hướng ngược lại xe của Đạt.

_Về công ty, sao đi đường này - nó thắc mắc.

_Vì công việc phó giám đốc vừa xử lý xong nên mình khỏi cần về nữa hay là....., -hấn chưa nói xong thì bị nó cắt ngang.

_Thôi không cần đâu! Anh cứ chạy đi - nó vội cắt ngang lời hấn.

Hấn đang lái xe lại lắc đầu khó hiểu với nó, chẳng hiểu nó đang nói cái gì, có ý gì. Đột nhiên anh nhếch môi cười nhạt. “Mình chỉ hỏi cô ta đi chơi không vậy mà lại nghĩ mình cho cô ta về công ty..thiệt là..” Hấn chỉ biết lắc đầu cười trong bụng với nó.

_Tôi nói thật anh cười đẹp lắm. Sao anh không cười nhiều đi, suốt ngày như tảng băng nghìn năm, nhìn phát chán. Mà lúc tôi chán cái gì tôi lại muốn đập cái đó - nó vừa đeo tai phone nghe nhạc vừa nói.

_Vậy cô định đập tôi a - hấn hỏi không nhìn nó.

_Hả? Nó hỏi lại.

_Vậy cô định đập tôi à? - hấn cố hỏi lại hơi bực mình, mắt nhìn phía trước

_Hả? Anh nói cái gì tôi nghe không rõ. Nói lại lần nữa được không? - nó hô to hơn. Hấn tức giận quay lại nó, tức giận tháo tai phone của nó ra....

_Ui da! - nó xoa cái tai của mình nhăn nhó.

_Hìhì . Hông có gì, tiếp tục chạy xe đi nha - quay qua hấn cười trừ.

_Hừ - hấn hừ một cái tiếp tục lái xe. Nó tiếp tục nghe nhạc của mình

.....Két.....

Xe dừng trước một khu vui chơi giải trí, món ăn vật lớn nhất thành phố. Nó đang hăng say ngủ cũng giật mình tỉnh dậy, tay đặt lên ngực trái nó nói “cung mai là có thắt dây an toàn, nếu không gặp ông bà và Diêm Vương ca ca sớm hơn dự định quá”

_Xuống xe - hấn nói.

_Chơi ở đây thiệt đó hả? - nó hỏi.

_Ừ

Nó nghe vậy mới an tâm xuống xe vào khu vui chơi rộng lớn

_Ôi lớn quá, nếu đi lạc chắc là đến mai tìm mới được.. - ..nó nghĩ.

_Đi chơi thôi! - hấn chạy lại vỗ vai nó.

“Anh mà lại chơi ba cái trò con nít này ư...tin này chụp hình đăng báo chắc là có bộn bạc đây..haha.” nó nghĩ rồi cười lớn.

_Đi thôi - nói rồi nó kéo tay hấn chạy xồng xộc vào trong.

_Haha....mauahahaha.....hahaahahahah..a.a.ahaahahahah.a.a.aa.a.ahaaha.....- tiếng cười của 2 người vang lên nhưng đa số là nó, hấn cũng cười nhưng chỉ hơn thường ngày một chút thôi. Ra khỏi khu vui chơi mà nó vẫn chưa hết cười..

_muahahahaha...mắt cười chết mắt..... anh mà cũng biết chơi những trò này sao. Chơi lại rất giỏi nữa.....- nó nói

_Đi ăn kem với bánh tráng trộn.....nhanh đi...- nó tiếp tục chạy đi bỏ hấn ở đằng sau.

_Chị cho em 4 kem chocolate, 2 caramel , 2 stracciatellaà thêm 10 bít bánh tráng trộn - nó gọi...làm hấn chóng mặt.

_Của quý khách đây. Chúc quý khách vui vẻ - chị phục vụ tươi cười nhìn hấn đắm đuối.

_Ngumm..... nhummm...ngugng....ngummmm...- sau khi chị phục vụ đi, nó tập trung vào chuyên môn, ăn và ăn....

_Ngumm...ngummm...- đây là ly kem thứ 7 của nó,hấn thì chỉ mới ăn được một ly.

_Tính tiền đi về - nó xách theo 10 bịch bánh tráng trộn vừa đi vừa ăn, bỏ hấn ở sau tính tiền...

Hấn lấy xe ra chở nó theo một con đường mới.

_Giờ đi đâu vậy - nó vừa ăn vừa hỏi.

_Đi mua sắm - hấn nói.

_Ai mua, mà mua cái gì? - nó hỏi mắt ngây thơ.

_Tôi và cô, quần áo, giày dép...và..những thứ cần thiết khác nữa..- hấn nói.

_Anh chi à - nó hỏi nhưng chẳng mấy quan tâm.

_Ừ.

_OMG! Tôi có nghe lầm không vậy. - nó quay qua hấn, ngạc nhiên tột độ.

_Không -hấn đưa bộ mặt lạnh lùng nói với nó.

_Giám đốc à! Sao anh tốt đột xuất vậy? -nó hỏi.

_Ý cô là sao?

_Tôi nhớ anh kibo lắm mà, có cái điện thoại còn kibo sao nay chi đậm thế - nó quay lại chỗ ngồi giải thích.

“Ôi! Sao bất bình thường thế. Như thế này trong ti vi mình thấy bị dụ sau đó bắt cóc bán sang Trung quốc cơ đấy. Hả? Có khi nào hấn định bán mình qua trung quốc không nhỉ..ôi thật kinh! ” nó lắc đầu suy nghĩ.

_Ôi! Dừng xe! - nó quát.

_Cô sao vậy - hấn đạp phanh xe lại.

_Tôi không đi nữa đâu - nó nói mắt long lanh..

_Cô yên tâm, tôi không đem bán cô đâu - hấn như đọc được suy nghĩ của nó nên lên tiếng vàng ngọc giải thích.

“Sao hấn biết mình nghĩ vậy thế ” - nó suy nghĩ vẫn chưa trả lời thì hấn lái xe đi cả đoạn khá xa

_Ôi, tôi chưa đồng ý mà - nó la. Hấn bây giờ mặc kệ lái xe với tốc độ chóng mặt đến khu mua sắm.

Vừa tới nơi, nó vội lao xuống xe, chạy vào khu mua sắm, tìm chỗ ới á mà. Nó ra khỏi nhà VS nữ với vẻ mặt bơ phờ. Hấn thấy cũng tội , hối lỗi...cũng tại chạy xe tốc độ cao nên nó mới vậy.

_Cô muốn mua gì thì mua đi tôi tặng cô hết đấy - hấn kéo tay nó đi.

_Cái này hợp với cô nè - hấn cầm cái đầm đưa trước mặt nó. Nó lắc đầu.

_Tôi thấy cô không có tâm trạng chọn đồ . Vậy để tôi lựa cho.

Hấn dẫn nó dạo khắp khu mua sắm, hấn lựa bộ này, bộ kia cho nó, áo khoác, quần jean, đầm, váy, giày,.....nón.....và...vân....vân..... . Cuối cùng 2 người ra khỏi khu mua sắm , trên tay hấn bây giờ hơn chục túi đồ linh kinh túi to túi nhỏ ra khỏi khu mua sắm. Chở nó về kí túc xá nghĩ luôn hôm nay. Trong suốt quãng đường về nhà nó im lặng ngủ say, hấn muốn nói chuyện với nó nhưng khi thấy nó ngủ cũng thôi.

_Cô đúng là heo, ngủ mọi lúc mọi nơi..- hấn nói nhìn qua nó.

_____The end chap 25_____

26. Chương 26: Cám Ơn Đã Chăm Sóc Tôi!

.....Két.....

Xe dừng trước kí túc xá.

_Dậy đi! Tối nơi rồi - hấn tháo dây an toàn gọi nó.

.....

_Dậy đi! Cô bị sao vậy? - hấn gọi nó thấy nó vẫn không phản ứng gì, anh kéo nó dậy.

_Sao cô nóng quá dậy nè - hấn lo lắng..._Dậy đi..

_Hả? Tôi buồn ngủ quá! - nó mệt mỗi nói, mắt lim dim rồi nhắm mắt lại mê man.

Hấn thấy vậy nên tự mình ẵm nó vào phòng kí túc xá của hấn (do không biết chìa khoá của nó đâu) , để nó nằm trên giường, mở cửa sổ cho thoáng hấn ra ngoài khoá cửa đi mua thuốc cho nó, mua cháo với những thứ cần thiết. Sau đó, hấn chạy xe về kí túc xá. Lấy khăn thấm nước ấm lau mặt cho nó, rồi để lên trán. Sau đó hấn đỡ nó ngồi dậy tự mình dứt từng muỗng cháo thịt cho nó, rầy ân cần và tận tình đó nha.

_Nè, cô uống thuốc cho mau hết bệnh - hấn đưa thuốc với nước cho nó.

_Cám ơn đã chăm sóc tôi ! - nó mệt mỗi nói.

_Thôi cô đi ngủ đi! - hấn nói đỡ nó nằm xuống, nó mệt mỗi ngủ thiếp đi.

8h rồi, nó đang mê man nằm ngủ, hấn thì thức canh chừng và chăm sóc cho nó. Lâu lâu lại thay khăn chòm trên trán nó. Do khuya lại một mình chăm sóc nó bị bệnh nên anh cũng mệt như thiếp đi.

.....Cạch.....

CỬA mở ra, công tắc đèn sáng được mở lên.

_A! Ma! - tiếng ẻm Hạo la lớn làm cho cả Bảo, Hân và Thảo vừa bước vào phòng cũng phải chạy qua xem chuyện gì đang xảy ra với anh.

_Có chuyện gì vậy - cả 2 đồng thanh hỏi.

_Ma gì mà ma, là người mà - Bảo cốc đầu Hạo.

_Tại tao chưa hết chuyện ám ảnh hơn tháng trước mà - Hạo xoa đầu cố biện minh.

_A! Chị My nằm đó mà - nhỏ nói.

_Còn có anh 2 nữa - cô chỉ hấn.

Cả bọn bắt đầu đi lại phía giường, nhỏ sờ tay lên tay nó...rồi nói. _Chị My bị sốt rồi.

_Các người về khi nào thế? - hấn bị tiếng nói làm cho tỉnh giấc, sau khi nhìn rõ lên tiếng hỏi.

_Mới về *cả bọn đồng thanh* Sao chị My bị bệnh vậy anh - nhỏ hỏi hấn.

_Anh không biết nữa - hấn nói.

_Nãy giờ bộ anh 2 chăm sóc My hả - cô hỏi hấn.

Cả bọn ngạc nhiên với câu hỏi của cô và rồi cùng suy nghĩ chỉ có 2 người chẳng lẽ hấn một người lạnh lùng chưa từng chăm sóc ai lại chăm sóc nó chứ. Vậy là cả bọn không hện mà cùng quay lại nhìn hấn, ánh mắt dò xét, ngạc nhiên, nghi ngờ . Hấn bị nhìn chăm chăm cũng rất khó chịu nhưng phải làm sao nói thế nào đây.

_Đừng nhìn tôi như thế - hấn nói quay đi chỗ khác tránh ánh mắt bọn họ.

_Đừng né tránh câu hỏi - một lần nữa cả bọn không hện mà cùng đồng thanh.

_Khôn..g có.....kh...ông....có....- anh đột nhiên lấp bắp.

_Ồh.....muaahahahah....Haha...chắc có chuyện gì rồi*Hạo chống cằm nói* - tất cả cùng Ồ lên rồi cười.

_Mấy người gọi bác sĩ đến khám cho cô ta đi - hấn đánh trống lảng .

_Ừ, để em gọi - cô nói rồi gọi cho bác sĩ.

_Có nặng lắm không bác sĩ ? - nhỏ lo lắng hỏi.

_Không có gì, chỉ cần bồi bổ và uống ít thuốc sẽ nhanh khỏi thôi - bác sĩ đưa bọn nó thuốc.

_Vậy thôi bọn em đi mua cháo, ai ở lại thì chặn sóc người ta chu đáo nha - cô nói nhấn mạnh phần sau (phần in đậm), rồi kéo tay 3 người đang quay mặt cười khúc khích đằng kia đi, vừa đi vừa nói : _Định ở đó phá đám ha gì mà còn không đi.

Sau khi bọn người kia đi, hấn mới lại ngồi cạnh nó, lau mặt và thay khăn ẩm trên trán nó.

_Cô có biết tôi lo lắng cho cô lắm không? Cũng tại tôi mà cô mới bị vậy, tôi nghĩ tôi cũng nên xin lỗi cô một tiếng. Tôi xin lỗi. Nhưng mà nếu suy xét kỹ cô cũng có một phần lỗi, tại cô cứ muốn chọc giận tôi.nhưng...mà...bây giờ không có người phá phách, kiếm chuyện và chọc giận tôi lại thấy thiếu thiếu gì đấy. Mà tôi không nghĩ cái con bé lưu manh ngày nào nay lại yếu đuối triu tuy thế này đâu. Cô là con ngốc mà tôi từng gặp.....rất ngốc nhưng cũng rất dễ thương *mặt nó thoáng đỏ sau câu nói của hấn* . Cô cũng rất giống cô ấy là thích ngôi sao cô đơn đó..*đái mắt có chút buồn*...-anh nói nhỏ vì nghĩ sẽ không ai nghe thấy, bọn người kia đã đi và đương nhiên chỉ còn hấn và nó, nó lại ngủ mê man thù làm sao nghe được chuyện gì chứ...nhưng...đó lại là giây phút sai lầm của hấn.

Khi được khám bệnh nó đã thức dậy nhưng sao mắt cứ trĩu nặng, không thể nào nhích lên được, sức khỏe yếu lại càng không thể ngồi dậy được.

“Nếu tôi không bệnh, tôi đã đâm vào mặt anh một phát, đập anh một cái thật mạnh. Dám chửi tôi, còn nói tôi thể nữa. Hứ..coi như anh mai thoát khỏi lần này như lần sau không dễ đâu” nó nói trong đầu rồi cũng mặc kệ. Cả 2 bắt đầu những suy nghĩ riêng của mình.

++=++++=++++==++=

Ở một nơi khác cách đó không xa.

(Khúc này nói nhỏ nha)

_Sao chưa có động tĩnh gì hết vậy? - Hạo nói.

_Im lặng, muốn bị phát hiện hả? - cô nói cốc nhẹ anh một cái.

_Sao em không nghe nói chuyện gì hết vậy - nhỏ nói.

___Tại nó dở quá. Ngồi đó tâm sự tình cảmI LOVE YOU đồ đi cho bà My hiểu.. . Iu da, mấy người nặng như con heo vậy, đè tui mún chết..hic...- Bảo nói.

_Ai biểu ngu ngồi dưới chi -nhỏ nói.

_Ừa nó/anh đâu rồi - Hấn với Hạo đồng thanh.

_Ừ, đâu rồi ha? - Nhỏ với Bảo cũng đồng thanh mắt nhìn vào trong phòng.

.....Rầm.....

Cả bọn té, người này đè lên người kia, khóc không ra nước mắt khi ngược lên tìm tội phạm gây án.

“Huhu...kì này chết chắc” cả bọn cùng chung suy nghĩ rùng mình khi nhìn thấy hấn đứng ngay đó.

_Mới về à? - câu hỏi nhẹ nhàng nhưng sao cả bọn lại cảm thấy lạnh quá mức cần thiết.

_Dạ/Ừ - cả bọn đồng thanh.

_Sao lại đứng ở cửa còn đề lên nhau nữa - hấn tiếp tục truy hỏi.

_Không có gì -đồng thanh tập 2.

_Thật không? - hấn gần giọng.

_Thật - đồng thanh tập 3- cùng gật đầu lia lịa.

_Em đem cháo vô cho chị My - nhỏ viện cớ xách túi cháo chạy vào trong rồi trút ra tô

_Để anh dứt cho - hấn nói lấy tô cháo từ tay nhỏ dứt cho nó. Cả 4 lại sofa ngồi mở ti vi ra xem nhưng mắt lại hướng về nhân vật chính.

_Biểu hiện là đây - lại đồng thanh (công nhận hợp ý ghê).

“Haiz. Chả bao giờ dứt cháo cho mình khi mình bị bệnh mà giờ lại..... Đúng là bất công, mê sắc bỏ em..hic..hix..” cô suy nghĩ khẽ lắc đầu.

4 cặp mắt nhìn chăm vào hấn làm hấn không thể tập trung dứt cháo được. Hấn quay lại nhìn từng người bọn họ như cảnh cáo.

_Em đang xem phim - cô nói quay mặt lại ti vi.

_Hàn quốc - nhỏ thêm.

_Lãng mạn -Hạo nói.

_Tình cảm suốt suốt - Bảo tiếp nối sự nghiệp ít chữ của 3 người trên kia.

Sau khi nỏ được ăn cháo và uống thuốc xong thì nó ngủ thiếp đi , cô và nhỏ cùng ngủ với nó ở trên cái giường của 2 người kia. Hấn cùng Hạo và Bảo lại ngủ trên sofa. Do mệt mỏi vì phải chăm sóc người bệnh, rồi đi chơi giờ lại khuya nên ai cũng thật ngon giấc.

Mọi người đọc xong thì cho moon cái nhận xét đề ạ.

Moon vừa viết truyện mới mọi người đọc ủng hộ và cho cái nhận xét giúp moon đi ạ.

Tình Yêu và Thù Hận.

27. Chương 27: “có Lẽ Tôi Thích Cô”

Sau 1 ngày phải nghỉ học và nghỉ làm, tinh thần và sức khỏe nó được hồi phục nhanh chóng nhờ sự chăm sóc rất tận tình của 3 người Minh (em họ hấn và cũng là bạn nó), Đạt và hấn. Long cũng có đến thăm nó nhưng rồi lại bận giải quyết công chuyện nên đi về trước. Hôm nay nhìn nó có vẻ rất hồng hào có thể cười nói tự nhiên.

_Nay cậu khỏe rồi đó - Minh nói.

_Ừ *cười tươi* mấy cậu không bận gì sao mà qua đây chăm sóc tớ - nó nhìn không trung hồi.

_Không! - cả 2 đồng thanh.

Hấn nãy giờ bận đi mua cháo,với những món nó thích như bánh tráng trộn chẳng hạn, vừa vào tới cửa cảnh tượng hấn thấy hết sức kinh khủng, nó nằm trên giường, Đạt dứt trái cây cho nó ăn, Minh thì bóp tay cho nó với kể chuyện ma nữa, nó lại xem phim hành động.

_2 người mới tới hả? - hấn hỏi như không quan tâm.

_Ừ/Dạ - 2 người đồng thanh.

_Minh! Sao em lại qua đây? - hấn để đồ ăn xuống.

_Tại em nghe My bị bệnh nên qua thăm ấy mà, chắc lúc em với Đạt qua anh đi mua cháo rồi - Minh nói.

_Ăn bánh tráng trộn - nó lên tiếng chen ngang .

_Đây - Minh đưa nó rồi 2 người lại sofa ngồi.

_Ngimmm...ngumm...ngum.....ngum.....ngoàm.....- nó tiếp tục ăn mặc cho bọn người kia đang làm gì đó...

_Hân với Thảo đâu rồi anh? - Minh lên tiếng phá vỡ bầu không khí u ám.

_2 người đó với 2 người kia đi chơi rồi..

Minh gật đầu tỏ ý hiểu rồi bầu không khí tiếp tục u ám và căng thẳng hơn với 3 người mỗi người một suy nghĩ riêng.. chỉ có nó là vô tư say sưa ăn uống mặc cho trời có sập đi nữa nó cũng không quan tâm.

“Chẳng lẽ Minh nó cũng thích cô ta, haizz....sao càng ngày mọi chuyện càng rắc rối.” Hân nghĩ.

“Cả hai người họ đều thích My thì phải, anh Huy cũng thế vậy mình phải làm sao.. . Không đến phút cuối mình không thể bỏ cuộc được...«cố lên»...” - Minh nghĩ và tự an ủi mình.

“Hành động của họ đã cho mình biết họ yêu cô ấy và mình cũng vậy, rồi không biết cô ấy sẽ quyết định thế nào. Có quá khó khăn không?” - tiếp đó là sự lo lắng của Đạt.

Nó sau khi ăn xong thì mắt láo lia láo lịa, liếc ngang liếc dọc mà cũng chẳng ai nhìn nó, nó bực mình tiếp tục xem phim. Một bộ phim hài hước lại được phát trong cảnh âm u nào nề thế này thật quá phí. Chẳng ai cảm nhận được sự vui vẻ của bộ phim ngoài nó.

_Haha.....maua.ahaah.....- tiếng nó cười làm 3 người họ thoát khỏi những dòng suy nghĩ trong đầu.

_Xem phim nè - quay qua bọn hân nó nói..

_Ừ - Minh, Đạt đồng thanh. Cả bọn cùng xem phim, cùng cười chỉ riêng có hân lại không cười.

1 tuần sau

Mọi việc lại đi vào quỹ đạo của nó sau khi nó bắt đầu đi học và làm việc lại. 1 tuần trôi qua không biết có chuyện gì xảy ra với nó, mỗi ngày đều vô vô cùng tẻ nhạt chẳng hạn được hân dắt đi dạo, Minh rủ đi chơi, Đạt rủ đi ăn, mỗi ngày đều có, họ nói đến nỗi mà nó không thể nào từ chối mặc dù trong lòng cũng không muốn đi lắm. Một tuần nữa trôi qua, nó mong tuần này sẽ được thảnh thơi hơn, thoải mái hơn. Mong ước nhỏ nhoi nhưng cũng thật khó thực hiện.

_My, đợi tôi với - Minh và Đạt lại đồng thanh, phía sau chạy lên nó.

_Ừ, chào *nó dơ tay tỏ ý chào rồi cười hề hề...quay lưng lại nụ cười méo xệch*

“Haiz...ông trời thật là trêu ngươi, điều ước nhỏ nhoi của con ông cũng không giúp con thực hiện. Thôi ta phải nghĩ cách chuồn lẹ thôi, ở đây ta sẽ điên mất *tay chấm cằm suy nghĩ mưu kế*” nó nghĩ.

_Á! Thầy hiệu trưởng gọi các cậu kìa - đột nhiên nó réo lên chỉ về phía phải hành lang. Hai người theo phản ứng quay người lại, ngơ ngác tìm kiếm cũng chẳng thấy ai đang định quay lại tìm nó thì nó đi mất rồi.

“Hahaa bị ta dụ rồi, ta đi đây” nó vừa lon ton chạy lên lầu vừa cười khì thế.

.....Rầm.....

Nó té ngã trên sàn gạch nhưng hình như là rất êm. Nó lại đi không nhìn đường mãi cười nên va phải ai đó.

_Ôi! Ai lại để cái niệm ở đây, êm quá vậy nè - nó ca ngợi.

Nghe tiếng người quen, người bị đè bèn lên tiếng:

_Niệm cái đầu cô đó

_Ôi! Luôn khí độc vừa bay qua tai ta . Sao nghe quen quá nhỉ - nó gãi đầu suy nghĩ.

_Đứng dậy mau cho tôi - âm khí lạnh lẽo.

_Ừ - nó không cảm thấy lạnh mà lại run nên bắt giắc trả lời, rồi đứng dậy phủi phủi áo.

4 mắt nhìn nhau nhưng không trao yêu thương mà là sát khí bên còn lại hơi bị lo sợ. Hấn không nói gì mang theo chút gì đó khó hiểu trong lòng tiến thẳng lên phòng Hội Trưởng.

“Á! Chết chắc! Kỳ này tiêu chắc..hic..hix..” nó khóc thầm trong bụng....nhưng....đột nhiên mặt nó đỏ bừng lên khi lại nhớ lúc nãy nó té vào người hấn làm nó như không dám nhìn mặt hấn nữa. Sau khi trấn tĩnh bản thân, nó cho mọi chuyện qua một bên tiếp tục vào lớp. 2 tiếng học mà nó thích nhất kết thúc đó là môn toán, chuông giờ ra chơi reo lên trong sự hào hứng của mọi người, có cả nó.. Đang trong tâm trạng phấn khởi thì bị vụt tắt chỉ vì 1 câu nói.

_Cậu đi đây với mình nha - Minh, Đạt đồng thanh, từ đâu đi lại phía nó.

_Hả? Đạt, cậu cúp tiết à? - nó hỏi với đi câu hỏi của 2 người.

Đạt cũng không trả lời câu hỏi, nhìn nó như thay lời muốn nói “cậu hãy trả lời câu hỏi của tớ”.

_Nhưngnhư...ng...- nó đang bối rối tìm câu trả lời hợp lí để từ chối cả hai thì ở đâu một vị cứu tinh xuất hiện....

_Hội trưởng cần gặp cậu - Hạo chạy lại nói với nó làm nó vui mừng vì thoát khỏi nạn trước mắt liền chạy vụt đi.

_Thôi tôi đi trước nha, có gì gặp sao - nó nói rồi chạy đi.

Sau khi lên tới nơi, nó lại nhớ chuyện lúc sáng.....“có khi nào hấn định phục thù mình không? Còn chuyện hồi sáng nữa *bắt giắc mặt nó đỏ lên*, nhân cơ hội không có ai mình chuẩn thôi” nghĩ là làm nhân cơ hội nó tức tốc rời đi trong êm dịu nhưng nào có dễ như vậy.

_____Cạch_____

Cửa phòng được đề to chữ HỘI TRƯỞNG mở ra.

_Định chuẩn à - âm thanh nặng nề sát khí của người con trai đó vang lên.

“Chết rồi, sao bị bắt ngay lúc này chứ, ông trời sao ông không thương con...hu.hu..hix” một màn tự tử trong đầu lại nổi lên.

_À, hội trưởng tôi đâu có chuẩn đâu chứ . Tôi đau bụng định đi vệ sinh đó mà- nó quay lại giả bộ ôm bụng, mặt mày nhăn nhó.

_Vậy thì vào trong, ở đây cũng có nhà vệ sinh - hấn kéo tay nó vào trong.

_Sao không đi đi - thấy nó vẫn cứ đứng đó hấn nói.

_Ừ. Đi liền! - nó nói đi vào nhà vệ sinh.

Sao khi nó vào, rửa mặt xong nó suy nghĩ âm mưu to lớn để thoát khỏi nơi đây. Cuối cùng nó phải gọi điện cho cô và nhỏ.

.....Tút...tút.....

Từng cuộc gọi cho nhỏ với cô đều kết thúc bằng cái tiếng tút đáng ghét kia. Nó thầm trách ông trời sao lại bất công với nó quá. Muốn kêu trời trách đất,gào thét cũng không được .

“Chẳng lẽ tôi phải đi ra sao” nó nghĩ.

_Đối diện mới giải quyết được mọi chuyện ...yeh....- nó nói tự trấn an mình nhưng mặt như cái bánh bèo nhèo.

_Anh kêu tôi có gì không? - nó nói, mặt cuối gằm.

_Không - hấn nhàn nhạt.

_Vậy anh gọi tôi làm gì, khùng hả - nói xong, nó ngược mặt lên nhưng đụng phải gương mặt của hấn lại cúi gằm xuống như đang mắc lỗi.

_Cô ngồi xuống đi - hấn nói lại sofa ngồi. Nó cũng lần lượt đi theo.

“Nói gì không nói đi ngồi đó lèm bèm một hồi tôi cho anh vô bệnh viện gặp y tá giờ” nó nghĩ , mặt nguy hiểm.

_Ngồi rồi nói gì nói đi - nó ngồi xuống, cúi gầm mặt nói nhỏ.

_Tôi nghĩ cô có thể.....-hấn ngập ngừng.

_Nói mau đi .

_Không thân mật quá với Đạt và Minh.

Nó thật sự không thể nào có bất ngờ nào hơn câu đó, có chút gì đó vui trong lòng. Nhưng tâm trí nó lại hiện lên câu nói “cô rất giống cô ấy, rất thích ngồi sao cô đơn kia ” làm nó có chút xót xa.

_Tôi là gì của anh chứ, tôi chẳng là gì của anh - nó ngược lên nói lớn.

_Nhưng tôi thích cô..- anh nói.

_Không, tôi chỉ là vật thay thế cho cô ấy thôi - nó nói rồi đi ra ngoài.

Hấn nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của nó đi ra cửa, trong lòng lại có một chút gì đó đau đớn, một chút xót xa, nhói lòng.

“Có lẽ tôi thích cô! Nhưng tôi sẽ xác định chính xác tình cảm của mình, tôi sẽ không làm cô đau khổ thêm một lần nào nữa” anh nghĩ.

Nó bước ra cửa với một tâm trạng rất tệ.

“Có phải tôi đã yêu anh” nó nghĩ, rồi như nhớ ra gì đó. Nó quay lại mở cửa phòng Hội trưởng, nói thêm một câu rồi quay bước tiếp tục đi: _Chiều nay tôi nghỉ. Nó bước đi, mặt dù không biết sẽ đi đâu, nó chỉ đi mãi.

Không biết rồi mọi chuyện sẽ ra sao?

28. Chương 28: “tên Khốn Kiếp Trả Lại Nụ Hôn Đầu Cho Tôi”

Nó tiếp tục lang thang trên đường, đi mãi, 1 tiếng, 2 tiếng rồi 3 tiếng,.....8 tiếng trôi qua...Bước chân nó cứ đi mãi không ngừng, nó không biết mình sẽ đi đâu nhưng hình như đầu óc nó cũng không nghĩ tới điều đó, chân nó giờ như đã không còn một chút cảm giác nào của sự mỏi mệt.

“Tôi chỉ là vật thay thế cho người đó của anh mà thôi. Tôi ghét anh..hix..hu” vòng suy nghĩ quẩn quanh cứ xuất hiện trong đầu nó.

_Ai bò viên không - tiếng của người reo bán bò viên đã làm nó tỉnh lại như thoát khỏi mớ suy nghĩ kia.

_Ơ..ọt. - cái bụng nó biểu tình như muốn nói tôi đói bụng rồi. Nghe bụng kêu nó cũng chợt nhớ từ sáng tới giờ nó chưa ăn gì ngoài một ổ bánh mì thịt. Nó lại đó mua hết 30 nghìn bò viên. Ra bậc thang của con sông nó ngồi đó và ăn ngon lành.

_Lâu lắm rồi mình chưa được ăn - nó nói và nhớ đến lúc cùng bọn bạn rủ nhau đi ăn bò viên, ngồi tán vốc, mặt hơi buồn. Nó ngồi rất gần với mực nước, chân nó ngâm trong nước buổi chiều, vừa ngắm hoàng hôn vừa ăn thật vui vẻ, nó bỏ đi những suy nghĩ kia và đeo cái phone vào nghe nhạc như hình như trong điện thoại nó chủ yếu là nhạc của chị Khởi My.

hấn

Hấn đang ở phòng làm việc như cổ chuyện gì bất an , lo lắng cho nó hấn quyết định gọi điện cho nó nhưng sao không được bắt máy, lại càng lo hơn. Hấn không thể nào có thể suy nghĩ chuyện công việc nữa đành chạy về kí túc xá xem nó có đó không.

5 phút trôi qua, chiếc BMW dừng trước kí túc xá, tìm mãi hần cũng không thấy nó đâu. Hần tiếp tục leo lên xe chạy đi, lục lọi muốn tung cái thành phố mà cũng không thể nào thấy được.

_Cô đang ở đâu vậy? Dừng nói cô muốn..... hần nói đến đây thì sững lại.

_Còn con sông ở đây mình chưa đi- nói rồi hần chạy đến con sông. Những suy nghĩ chẳng mai mẩn cứ bám lên tâm trí hần không buông.

.....kết.....

Chiếc xe dừng lại, hần đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Cuối cùng cũng thấy nó.

_Sao lại gần sông quá vậy - hần vừa nghĩ vừa chạy lại phía nó.

Bây giờ chắc cũng khoảng 7 giờ, bầu trời lại tối thui. Làm sao hần có thể chắc rằng cô gái bên kia là nó. Có phải là linh cảm chẳng? Nó thì đang từng bước nhẹ nhàng xuống thêm, tay dang ngang như đang chơi trò dọc nước. Nhưng người phía sau có nào nghĩ vậy. Anh lại nghĩ nó định nhảy sông tự sát mới ghê chứ, liền chạy tốc độ kinh khủng lại nó.

_Cô định làm gì đó? - anh hỏi làm nó giật mình quay lại , bật thềm quá trơn mà không giữ được thăng bằng liền té xuống nước.....

.....Bùm.....

Tiếng nó rơi xuống nước.

_Cứu tôi với...t.ôi...khô...ng...biết bơi - nó cố gắng nói, cơ thể như muốn chìm xuống. Hần thấy vậy nhanh chóng nhảy xuống cứu nó. Khi cả hai lên được đến bờ có thể nó đã uống khá nhiều nước, đang nằm bất động một chỗ. Mặt mày trắng bệch, không còn sức sống chắc thiếu ôxi do ngộp nước quá. Đương nhiên cứu được một người ở dưới nước lên, họ đang thiếu ôxi chẳng lẽ để họ tắt thở, bước tiếp theo hần làm là đặt nó xuống thảm cỏ cạnh sông, hô hấp nhân tạo để tiếp ôxi rồi. Nhưng hần cũng khá chần chừ vì đây là nụ hôn đầu của hần đấy.

_Cứu người rồi tính - câu nói quyết định của hần, trước khi môi kề môi hô hấp nhân tạo cho nó.

Nó đang mơ màng trong cơ mê hình như cảm thấy môi mình có gì đó mềm mềm đè lên, có chút vị ngọt ngào nhưng nhanh chóng biến mất đi. Nó ối ra gần nửa lít nước vừa mới uống dưới sông...mắt lơ mơ mở ra. Điều đầu tiên nó làm và câu đầu tiên nó thốt ra chắc là ngoài dự tính của hần.

.....Bốp...bịch.....

Hần được nó cho tiếp đất một cách “vô cùng nhẹ nhàng”, tiếp sau cái tiếp đất 5 giây là tiếng nói của nó thốt lên.

_Cái đồ dê sồm, người định làm gì vậy hả? Tên khốn kiếp trả lại nụ hôn đầu cho tôi...-.....nó la lớn.

_Ui da, cô làm cái gì vậy hả? - hần đứng dậy quát lại nó.

_Cái gì là cái gì? Nhân chứng vật chứng rõ ràng thế mà anh còn chối..hừ .

_Cô xem lại người cô đi, cô không nhớ gì à?

_Hình như khi này tôi có nghe tiếng ai kêu tôi, quay lại bị trượt chân nên té..rồi sau đó thì dậy nè...- nó xoa đầu suy nghĩ.

_Tôi cứ tưởng cô định tự tử nên mới gọi cô, ai ngờ cô bị té sông lại còn không biết bơi, sau đó tôi cứu cô lên và hô hấp nhân tạo để cứu sống cô. Thế mà cô không biết ơn lại còn chửi với đánh tôi. Đúng là lưu manh vẫn là lưu manh.

_Lưu manh cái đầu anh đó *quát lớn*. Anh có biết tôi vừa bị mất nụ hôn đầu không... . Anh phải trả lại cho tôi...- nó nói mặc kệ có công bằng hay không.

_Cô không biết bơi, vậy sao lần trước về quê cô lại chèo xuống trên sông không sợ té hả? - hần tự động chuyển chủ đề.

_Tôi là người chèo xuồng giỏi nên không sợ. Tuy tôi không biết bơi nhưng tôi biết lặn cơ...- nó khoe khoang.

_Cô là người quái lạ nhất trên đời. Không biết bơi mà lại biết lặn? - hấn nói tỏ ý chọc ghẹo.

_Ai cũng nói thế ...hô hô...- nó nói rồi thêm một nụ cười kinh khủng đến lỗ tai.

_Mà bây giờ anh không trả lời câu hỏi tôi định chuyển chủ đề à...hừ..đâu có dễ - nó nói, lấy tay vệt mũi.

.

_Anh trả lại nụ hôn cho tôi. Anh có biết đó là nụ hôn đầu của tôi không...huhu..hix- nó nói còn phụ họa thêm.

_Tôi cũng thiệt thòi vậy. Đó cũng là nụ hôn đầu của tôi...- hấn nói.

_Vậy mà khi này tôi cứ tưởng ai cho tôi cây kẹo ngọt, ai mà ngờ bị mất nụ hôn bạc tỉ cơ chứ.....Tôi không biết anh phải đền cho tôi - nó bức cổ quất vào mặt hấn.

_Được rồi cô muốn trả thì tôi trả cho cô - anh nói và suy nghĩ cách chọc phá nó.

Anh đi lại gần nó, 2 khuôn mặt ướt mem của họ chỉ còn cách nhau chưa đầy 10 cm. Mặt nó đỏ bừng lên khi hấn lại gần tim đập rộn ràng như mừng xuân vậy.

“Chết tiệt, mầy đứng im được không” nó thầm trách tim của mình.

“Như thế này trong truyện thì nữ nhân vật chính sẽ bị cưỡng hôn..A! Cưỡng hôn ư!” Nó nghĩ rồi nhắm mắt, cánh tay không chủ động mà như muốn đánh vào mặt hấn. Lần này, nó đã bị người ta nắm chặt nắm đấm của mình, tiếp tục từ từ tiến lại gần nó. Lần này nó đành dùng chiêu ác mới được.

_Umm....đau .quá...cô làm gì vậy? - hấn đau đớn. Đương nhiên người gây ra không ai khác ngoài nó.

_muahahahahaah.....hahaha....- nó cười khì thế vì tiệt chiêu ít sử dụng mà hiệu quả cao của mình.

Tiệt chiêu đó là gì nhỉ?

Nó chỉ cần dơ chân lên một cái, bách phát bách trúng đập vào chỗ hiểm của người đối diện...chắc cũng khoảng 40% công lực đấy. Thế là vạn sự như ý nó, nó ngừng cười tiếp tục nói với hấn.

_Anh nghĩ sao vậy, 1 nụ hôn là đủ rồi nha. Ở đâu mà mơ tới nụ hôn thứ 2 dữ vậy *ngón tay quơ qua quơ lạch trước mắt hấn, tỏ ý không được*. Nụ hôn thứ 2 anh biết tôi để cho người tôi yêu không. Nhỡ bị mất một cái cũng chịu chứ tôi không để mất thêm lần nữa đâu.xi

_Ừ. Chẳng phải cô đòi trả sao? Tôi chỉ đùa chút thôi mà làm quá.

_Hừ...anh biết tôi bị mất cả tỉ không. Nụ hôn tôi đáng giá lắm đó - nó tiếc nuối.

_Bạc tỷ cơ à. Cô đi ăn cướp nhanh hơn - hấn nhứ mày nói.

Sau đó là những suy nghĩ của nó. Một phút suy nghĩ, một phút ngượng ngùng mặt nó thoáng đỏ ửng. Tim nó đập nhanh như muốn lao ra ngoài. Nó và hấn quay lưng lại với nhau, nó nghĩ làm sao mình có thể dám nhìn mặt cái tên đó chứ...huhu..hi,x...

_Hất.xì - nó hất xì liên tục.

_Cô đang ướt, về thay đồ thôi nếu không bị cảm là cái chắc...- hấn nói rồi kéo sòng xộc nó lên xe. Chiếc xe tiếp tục bon bon trên đường về kí túc xá.

29. Chương 29: Biết Được Sự Thật

Hôm nay, trời cũng đã vào đông, không khí giá rét bắt đầu, ngoài trời đã đầy sương làm bầu trời buổi sáng quá tối âm u. Nhưng hình như nó lại cảm thấy ấm áp lạ thường. Đương nhiên là phải ấm rồi, nó mặc một cái áo len còn thêm cái khăn choàng cổ nữa. Với chiếc quần jean, nó đi đến lớp với tâm trạng khá bất ổn

mặc dù mặt đang cười, nhưng mắt lại ánh lên tia khó tả, có gì đó buồn, chút gì đó khó hiểu và cả một chút vui.

Hình như trước mắt không xa bây giờ là một người mà mấy hôm nay nó không dám chạm mặt, liên tục né tránh. Và chắc bây giờ cũng không ngoại lệ, nó tìm một chỗ an toàn để nấp.

__Hừ. !!!- tiếng của Đạt từ đâu chạy đến vỗ vai làm nó giật mình la toáng lên “Aaaaa”, nhưng nhanh chóng kiểm soát được hậu quả nó liền lấy tay bịt miệng mình lại. Trợn mắt nhìn Đạt như một lời cảnh báo “Nếu còn nhiều lời ta sẽ chém..hồ hô”, làm Đạt im thin thít chẳng dám hó hé nửa lời. Hắn dần đi khuất, nó để tay mình xuống, thở phào nhẹ nhõm.

__Tên kia, sao mà hừ người ta vậy hả? - nó chống hông ngược mặt lên nói làm người ta muốn nhéo má nó một cái.

__Xin lỗi. Xin lỗi mà! - Đạt ăn năn xin lỗi.

“Hừ” nó hừ nhẹ một cái rồi đi lên lớp. Đạt cũng tung tăng bước theo sau nó.

Những tiết học cũng trôi qua như thường ngày. Tiếng chuông kêu reng reng để một buổi học nữa kết thúc. Nó nhanh chóng gấp tập sách đi về phòng cùng với Hân và Thảo. Hôm nay nó vẫn tiếp tục nghỉ việc làm thêm của mình mà đi chơi cũng không cần xin phép hẳn. Nó lấy điện thoại hình như là nhắn tin cho ai đó.

__Đi uống cafe không? - một tin gửi đến cả 2 người Minh và Đạt.

__Đi - điện thoại nó reo lên, 2 tin nhắn được nhận liên tục chỉ cách nhau vài giây, đó là của Minh và Đạt.

Nó vai thay đồ nhanh chóng, bước ra với một cái áo thun teen, quần jean được mài rách đôi bốt đen cao và tóc được vuốt cao, để mái xéo. Nó còn đeo thêm cái kính nôbita màu đen nhìn rất cute. Hai người vừa bước vào liền ngăn người ra với cô gái trước mắt

“Tiền nữ à” 2 người có cùng suy nghĩ, mặt ngẩn ra trông ngổ hết biết, đến khi nó nói 2 người mới chợt tỉnh.

__Mới tới hả? Giờ đi được chưa? - nó vừa hỏi vừa lấy điện thoại chụp vài tấm tự sướng.

__Đi - 2 người đồng thanh.

__Lên xe tôi chờ cho - lại đồng thanh rồi nhìn nhau bằng ánh mắt cháy lửa.

__Stop....bây giờ tôi sẽ đi xe của Đạt, về tới ông*chỉ Minh* chờ tôi - nó nói rồi leo lên chiếc xe đạp đua của Đạt.

Một cô gái cùng 2 chàng trai, tất cả đều rất đẹp ngồi trên một thảm cỏ, kế đó là mặt hồ nước xanh biếc.

__Tôi biết tình cảm của 2 người nhưng 2 người có thể chỉ xem nó là tình bạn. Như vậy chúng ta sẽ không còn gượng ngừng đối diện với đối phương. - nó nói vẻ mặt nghiêm túc hơn rất nhiều.

__Nhưng/- 2 người đang nói vẫn chưa định nói hết câu thì nó cắt ngang lời.

__Tôi sẽ không mang hạnh phúc cho 2 người đâu. Có khi đó chỉ là rung động đầu đời chứ không phải là tình cảm chân thật. 2 người hãy đi tìm người con gái khác tốt hơn tôi, được chứ *cười*..

__Thôi đừng nói chuyện này nữa. Cho dù sao này có chuyện gì chúng ta vẫn là bạn chứ - Đạt nói.

__Vẫn là bạn, mãi mãi là bạn - nó cười thoải mái.

__Ừ - 2 người họ cũng cười nhưng hình như nụ cười không được tự nhiên, nó chứa một sự thất vọng.

“Anh sẽ buông tay em để em tìm hạnh phúc nhưng lúc không hạnh phúc em cứ trở về anh sẽ là chỗ dựa của em” Đạt nghĩ mang trong lòng một nỗi xót xa. Trái tim anh bị tổn thương thật rồi.

Mỗi người một suy nghĩ một nét mặt, bầu không khí càng trở nên ảm đạm khó chịu hơn.

__Cũng 8 giờ rồi, 2 người về đi. Tôi đi đây tí - nó nói rồi chạy đi. Hai người cũng lặng lẽ đi về.

——Bar Devil Black——

Nó đang đứng trước cổng bar Devil Black. Rồi bước vào bar, hôm nay nó muốn uống một tí để mọi chuyện cho vào lãng quên. Nó không muốn nhớ dù là một chút. Lại cái bàn lần trước nó cùng Hân với Thảo ngồi. Đây cũng là lần thứ 2 nó vào đây tâm trạng cũng khác trước khá nhiều. Nó chỉ gọi một ly rượu vang đỏ rồi thôi.

Hình như hôm nay không còn ai ve vãn ở cạnh nó. Chắc là do vụ kinh thiên động địa hôm trước đây mà. Dám uy hiếp đại ca giang hồ lại còn nhận hấn làm đệ tử không nổi mới lạ. Bar hôm nay vẫn đông khách như thường ngày. Nó nhấp một ngụm rượu, mắt nhìn vào ly không rời. Hình như xuyên qua ly rượu nó đã thấy Hân, Thảo, Hấn, Hạo, Bảo thì phải, nhìn có vẻ họ lạ quá, ngẫu nữa còn có một số đàn em theo sau làm nó có chút nghi ngờ.

Bản tính tò mò lại có sẵn trong người, nó không kìm lòng nổi đành đi xem chuyện gì đang xảy ra. Nó đến gần phòng bọn họ bước vào hơn. Cửa phòng không khoá. Nó cảm thấy hình như phòng này rất quen thuộc với nó. Nó núp sát một bên nhìn kĩ từng người trong đó và nghe cuộc nói chuyện của họ.

“Đó đúng là bọn họ” nó nghĩ rồi quăng nó đi mất sau câu nói của Lin vang lên (mọi người còn nhớ Lin không, không nhớ xem lại chương “Đi bar” sẽ nhớ).

_Bang chủ, chúng ta tính sao? Ông trùm Hùng đã hẹn chúng ta 25 ngày sau giao đấu một trận sinh tử - Lin thông báo đưa tờ giấy cho bọn họ. Nó thì ngơ ngác chẳng hiểu cái quái gì nữa.

_Các anh tính sao? - Hân hỏi.

_Trận này không đánh không được - hấn nói.

_Anh 2! Nhưng nếu đánh bên ta sẽ thiệt hại nghiêm trọng, trùm Hùng thế lực vô cùng lớn - Hân nói.

“Anh 2, Huy là anh 2 của Hân à. Đúng rồi Lâm Khánh Hân, Lâm Khánh Huy. Sao mình ngốc quá vậy nè” nó nghĩ sau câu nói của cô.

_Chắc do chúng ta cướp và đốt hàng phi pháp của hấn nhiều quá nên hấn ta sinh thù và định trả đây mà - nhỏ cũng nói, giọng không khỏi khinh thường.

_Vậy thì trận này nhất định phải thắng - Hạo nói.

_Nếu không tính mạng của chúng ta khó mà giữ được - Bảo nói.

,—

Nó chỉ nghe được bao nhiêu đấy rồi rời đi khỏi đó. Biết bao nhiêu suy nghĩ khó hiểu cứ loé lên đầu nó. Những suy nghĩ kia một lần nữa lại được cắt ngang bởi sự xuất hiện của Long.

_Chị 2 - Long vỗ vai nó.

_Hả? - nó giật mình há hốc miệng ra hỏi. Nhớ lại chuyện lúc nãy nó nhanh chóng lấy lại phong độ .

_Ngồi xuống đi. Cho chị hỏi chút - nó nói

Vì Long cứ gọi nó là chị 2 nên nó gọi em luôn riết quen rồi

_Chị hỏi đi em trả lời hết nếu biết - Long nói.

_Nó đem tất cả những thắc mắc về bọn họ, gia thế, bang chủ gì đó rồi cả ông trùm Hùng gì đó hỏi Long.

_Để em nói rõ cho chị biết:

Tất cả bọn họ đều là con của các chủ tịch tập đoàn lớn vào top thế giới. Hân và Thảo là bang chủ bang Angel Black. Huy,Hạo, Bảo là bang chủ bang Devil Black. 2 bang đó giờ cũng như một, có thế lực lớn lắm. Họ giết người vô kể nhưng người họ giết đều là những kẻ phạm tội đáng được tội tử hình.

Còn từ“bang chủ” có nghĩa là họ đứng đầu một băng nhóm nào vậy đó. Cái này không phải là xã hội đen mà người ta gọi là người của thế giới đêm, họ chỉ hành động ở buổi tối, đêm khuya thôi.

Còn ông trùm Hùng là một tay buôn bán ma túy khét tiếng, vận chuyện hàng lậu. Giết người vô tội vô số kể là người ác vô cùng, làm nhiều người căm ghét lắm. Bang Angel và Devil đã nhiều lần đốt hàng trắng và phá những chuyến hàng lậu của họ nên mới giao chiến.

_Vậy nếu giao chiến, ai sẽ thắng? - nó hỏi về cốt ruột.

_Chưa biết được, trùm Hùng có rất nhiều sát thủ tài năng, bên họ cũng mạnh nhưng so với Trùm hùng thì còn thua một tí. Có thể nói một 9 một 10.

_Ừ.

Nó nói rồi nhấp một ngụm rượu cho tỉnh táo hơn.

“Tại sao chứ? TẠI sao họ không cho mình biết sự thật. Hay là họ chỉ xem mình như trò chơi tiêu khiển. Mình đâu xứng để làm bạn với những người giàu vậy chứ.” Nó nghĩ, mắt thoáng buồn. Lê bước ra khỏi bar, để cho Long ngơ ngác ở đó tính tiền cho nó. Nó đi một mạch về phòng nghỉ ngơi.

....bộp...bộp...

Hình như nước mắt nó rơi trên gối, nó đang khóc. Nó buồn lắm, nó ghét bị lừa dối. Nhưng sao những người mà mấy tháng nay nó tin tưởng lại lừa dối nó chứ. Nước mắt cứ thế mà tuôn theo những suy nghĩ. Gối ướt đầm, mặt còn ướt át những giọt nước mắt lúc đó nó mới ngủ đi.

30. Chương 30: Tai Nạn Bất Ngờ

Ngày hôm sau, nó thức dậy rất sớm. Sau khi thay đồ nó bước ra khỏi phòng, ánh mắt nhìn lướt qua nhỏ và Hân có chút đau lòng rồi cũng bước đi. Hôm nay nó phải đeo theo một cái kính để che bớt đôi mắt gấu trúc do khóc suốt đêm qua đi.

Bầu trời buổi sáng thật đẹp, những giọt sương còn lấp lánh trên những lá cây, ánh nắng rọi qua khe ánh kèn tia sáng huyền bí. Nhìn lên bầu trời, ông mặt trời chỉ đang bắt đầu nhấp nhô leo lên khỏi đỉnh, từng ánh nắng ban mai chiếu qua từng kẽ lá. Phấn phất đâu đó vẫn còn hương hoa thơm phức. Hoa, nắng sớm cùng với những giọt sương làm cho khung cảnh có một vẻ đẹp mỹ lệ, đáng để cho những nhà thơ, nhạc sĩ để tha hồ sáng tạo.

Nó dừng trước một cái đài phun nước, chỗ này là khu viên sau trường. Bên cạnh là những bông hoa đủ màu sắc phản phát hương hoa thơm dịu làm cho người khác có cảm giác bay bổng. Nhưng nó lại khác nó không lựa chọn ngồi một nơi đầy lãng mạn như thế, nó quyết định leo lên cành cây cổ thụ kế bên để suy nghĩ và ngắm cảnh.

Một khung cảnh đẹp, một cành cây to, một tán lá xanh rộng và một cô gái nhỏ nhắn đang suy tư, ngồi trên cành cây, ánh mắt không giấu nổi vẻ buồn. Ánh mắt hướng về nơi xa xăm nào ấy, những suy nghĩ về ngày hôm qua bắt đầu rón rén bước vào tư tưởng của nó. Nó giận mình tại sao lại ngốc đến thế, để cho người ta lừa gạt suốt bao lâu nay... Từ đâu, một âm thanh trầm bổng của ai gần đó vang lên làm nó thoát khỏi những suy nghĩ ấy. Nó nhẹ nhàng quan sát 2 người bên dưới. Một người là Bảo và người con gái còn lại là ai hình như nó không quen. Nó im lặng chộp mắt như muốn ngủ, những tiếng nói bên dưới cứ thanh thoát từng chữ từng chữ rõ ràng vang bên tai nó.

phía dưới

_Bảo à! Em yêu anh....Anh là người yêu em nhé - cô gái nói có chút ngượng. Cô ta có đôi mắt to, mũi nhỏ, da trắng nhìn bao quát thì khá xinh..=>Đó là theo lời đánh giá của nó. Cô gái này không son phấn.

Người đối diện cô hình như quá quen với những câu nói này nên cũng chẳng có gì gọi là bất ngờ cả..về mặt bình thần ung dung, trong khi cô gái đó đang lo lắng chờ đợi.

_Xin lỗi ..tôi không yêu cô..- Bảo nói một cách thẳng thừng.

_Nhưng em yêu anh, em có thể làm mọi chuyện vì anh miễn là anh chấp nhận em...- Thơ nói như muốn khóc.

_Tôi có người yêu rồi - Bảo bình thản

_Có phải là Thảo không? - Thơ vẫn gượng hỏi.

Bảo không nói gì gật đầu rồi lẳng lặng bước đi. Cô đứng đó vẻ mặt vô cùng khó coi, cô hét lớn.

_Tôi sẽ làm mọi cách để có anh . Thảo cô đừng mong sẽ có được hạnh phúc, nếu tôi không có được thì cũng đừng mong ai có được - Cô ta nói, mắt ánh lên tia gian tà rồi từng bước rời khỏi đó.

“Cô định làm gì Thảo sao? Đừng mong dựa vào nó, tôi sẽ cho cô hối hận” nó nghĩ rồi nhếch môi, nhanh chóng rời khỏi tán cây. Nó lên lớp.

Hôm nay vẫn như thường ngày , lớp vẫn ồn ào như cái chợ. Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp hét với âm thanh kinh khủng làm cả lớp im lặng.

_Tất cả im lặng, tôi có chuyện thông báo.

_Ngày mai , trường chúng ta sẽ tổ chức buổi cắm trại 2 ngày 1 đêm trên núi. Các em chuẩn bị không ai được vắng mặt...-cô nói một lèo rồi ra ngoài. Cả lớp lại lên tiếng bàn tán xôn xao về buổi cắm trại này.

_Chị, mai chúng ta sẽ chuẩn bị những gì cho chuyến cắm trại hả? Chắc là một cái áo ấm, khăn,v.v.vv.....- nhỏ nói.

_Chị! - thấy nó không phản ứng, mắt lơ đãng nên nhỏ lắc người nó.

_Hả? - nó mắt ngơ ngác hỏi lại.

_Chị bị sao vậy? - nhỏ hỏi vẻ lo lắng.

_Không có gì - nó cười trừ.

_Cô nói mai đi cắm trại trên núi 2 ngày một đêm. Chị chuẩn bị đồ gì vậy? - nhỏ hỏi.

_Ừ.

Hân này giờ cũng hỏi chuyện Hạo nhưng thấy nó cứ khác khác nên quay xuống hỏi thăm.

_Sao nay mây lạ quá

_Không có gì - nó cười nhạt nhưng trong lòng thì đau nhói. Hân với nhỏ nghe vậy thì cũng yên tâm phần nào.

Sáng sớm cả bọn còn đang tất bật chọn đồ. Sắp xếp sẵn sàng vào balô, mỗi người một cái đeo lên vai. Nó thì màu hồng có hình chú mèo hello kitty dễ thương, mang đôi giày thể thao màu trắng, quần jean áo thun như thường ngày. Tất cả mọi người còn lại đều mặc quần jean áo thun như nó chỉ có điều khác màu mà thôi. Hân mang đôi giày màu đen hồng, nhỏ màu xanh, Hạo màu đen trắng, Bảo màu nâu, hân mang màu đen nâu.

Nó và bọn họ đi đến sân trường, nơi tập trung tất cả mọi người đi leo núi. Mọi người đã có mặt đông đủ. Nó , hân, Hân, Thảo, Bảo Hạo, Đạt và Kiều cùng chung một nhóm....Cô Thann dạy Ngoại ngữ là người hướng dẫn viên của bọn nó hay là trưởng nhóm .

Nó nghe được tên bà cô xitten thì mừng ra mặt , nháy mắt tinh nghịch với cô, cô không vừa niềm nở cười đáp trả lộ cái răng khểnh thật dễ thương. Mỗi nhóm một xe chạy đi, nó cùng bọn họ leo lên chiếc xe 10 chỗ rồi xe cũng từ từ lăn bánh.

_Hi...bà chị, cả tháng nay trốn đi đâu biệt tích vậy? - nó ngồi cạnh cô, nhéo hông cô hỏi.

_Em ăn nói gì kì vậy. Tôi là cô em đó - cô nghiêm nghị.

_Đây không có cô trò gì hết. Định giỡn mặt à *mặt lưu manh*

_Ừ thì chị đi thăm em trai - cô nói cười cười.

_Bà chị cũng có em trai à...hồồ...-nó cười lớn.

_Ồi, nhóc này sao gọi chị bằng bà hoài vậy. Người ta mới có 22tuổi với lại chưa có chồng cơ mà *miệng cười mắt chớp chớp*.

_Gớm *6 đứa bọn nó đồng thanh* bị ế mà nói không già à, bà chị tự tin quá sức tưởng tượng - bọn nó mỗi người một câu làm bà cô ôm cả bụng tức.

Cô đành ngậm ngùi ngồi yên một chỗ “hixhix...bọn nó ý đông hiếp yếu”..cô muốn tranh cãi với nó một chập nhưng lại sợ bị thua giống những lần trước..

Vậy là cả đoàn xe vừa đi vừa hát

nữ hiệp cứu mỹ nhân

Vào một hôm, trời nắng gắt, cái nắng chói chang làm không một ai dám bước ra đường. Công viên thưa thớt, có thể nói là gần như không có ai nhưng đâu đó một góc nhỏ vẫn có một cô gái đang cặm cụi làm cái gì đó, chăm chú đến nỗi không ai nhìn thấy được cô ấy.

Thì ra là nó, xung quanh nó bấy giờ khoảng trên chục bịch bánh tráng trộn. Nãy giờ nó đây chỉ đang chăm chỉ ăn bánh chứ làm việc gì, miếng bánh tráng vẫn còn dính trên khoe miệng. Đang trên cao trào để ăn bánh thì đâu đây quanh nó vẫn còn tiếng la hét ầm ĩ, chẳng thể nào tập trung chuyên môn ăn là chính của mình được. Nó lén quay lại xem chuyện gì đang xảy ra sau lưng nó.

“Thì ra là ý đông ăn hiếp yếu, lại ăn hiếp một cô gái chân yếu tay mềm thế kia” nó khẽ lắc đầu trước cảnh ngay cạnh mình. Một đám côn đồ khoảng 7 tên đang ăn hiếp một cô “gái liễu yếu đào tơ” , cô ta cố la hét kêu mọi người cứu giúp nhưng quanh đây có ai ngoài nó để mà cứu cô chứ. Nó bắt đầu có suy nghĩ chuyển chủ đề “ăn là chính” trở thành “quỳnh là mười” , tay chân bắt đầu ngứa ngáy, nó bẻ tay rôm rốp.

Ngoài kia, cô gái mắng bọn chúng nên bọn chúng dơ tay định tát cô một cái. Thật may mắn nó chạy ra, nắm chặt tay tên đó lại.

_Tại sao một nam nhi lại ăn hiếp một cô gái yếu đuối như thế này thật quá mất mặt - nó bỏ tay tên bên kia xuống khẽ lắc đầu.

_Má ơi! Xinh quá! - bọn côn đồ nói, mắt sáng rực nhìn nó.

_Tôi biết tôi xinh rồi không cần phải khen thế đâu..- nó tự tin ngược mặt lên trời nói.

_Vậy đi chơi với bọn anh một bữa đi! - tên cầm đầu nói.

_Đi chơi hả? *ngây thơ, cười cười*.....Cái con khỉ khô..haha..

_Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt hả con nhỏ này - tên đó tối sầm mặt quát.

_Chị đây không biết uống rượu *quơ tay* nên sẽ không uống cả rượu mời lẫn rượu phạt nhé. Em trai chị nói nghe cười lên cái đi mặt mày nhăn nhó nhìn giống khỉ khô quá.....hahe...- nó nói rồi chọc què hấn ta.

_Mày còn nói một tiếng nữa đừng trách tao - tên đó gầm gừ.

Chị nói nữa đấy thì bọn chó ..chó....chó gì nhỡ?*gãi đầu* à bọn chó côn đồ (Ồ! có loại chó này nữa hả? ^^) các người làm gì được nữ hiệp Hạ My thời đại mới ta đây...hồô.....(lạm phim kiếm hiệp gớm).

_Tụi bây lên quỳnh nó cho tao...- tên đó tối sầm mặt quát bọn đàn em.

_Con nhỏ này đại ca để một mình em là đủ - một đứa cao to gấp rưỡi nó bước ra vỗ ngực nói lớn. Nó bên đây giả bộ sợ hãi, còn trong lòng thì thầm nghĩ..“mày chỉ một mình nữ hiệp ta đây là đủ thì có, ta chỉ cần đạp 2 phát chết tươi..hôô”....

Hắn ta bước lên thủ thế trong khi nó cứ đứng trơ ra đó mặc cho tên đó đang đắc ý cười ra mặt.

Hắn tiến lên vung một nắm tay to lớn vào giữa mặt nó, nhanh chóng nó lách người sang một bên tên đó do mất thăng bằng nên té xuống....trong lòng nó thì nghĩ “yếu mà còn ra gió”, sẵn tiện nó dơ chân đạp 2 phát vào bụng hắn ta, 5 giây sau cú đạp chỉ Á được một tiếng rồi lăn đùng ra ngủ, ngáy như heo.

Tên đại ca đứng đó tức anh ách, liền kêu bọn đàn em lên một lượt. Bọn đàn em lúc đầu cũng sợ sệt chần chừ không đi, nhưng bên đây nó cứ vờ sợ như tỏ ý đồng quá đánh không lại còn tên đại ca cứ bảo “nó có một mình 5 thằng bây chẳng lẽ đánh không lại”.... Cả bọn khí thế hùng hục xông lên rồi đi vòng quanh nó.

“Giờ mà còn sai cái chiêu kinh điển này hả trời ” nó cười trong bụng. Nó ra chiêu trước tung hai nắm đấm qua hai bên cánh tay của mình, dùng 2 chân đá vào 2 đùi trước mặt. Phía sau do không để phòng tên đó chạy lên nắm lấy cánh tay nó, nó dơ chân đạp vào chỗ hiểm của hắn, tay thối vào mặt ...1..tên ngã ra ngất xỉu. Nó xoay qua đá vào bụng trên bên tay trái, đột nhiên một tên chạy lại nắm lấy chân nó, lúc này nó dùng tay vịn vào lỗ tay hắn, chân còn lại đá bụng do đau quá nên buông tay vậy là nó lộn người ra sau lưng hắn xử luôn hai tên còn lại. 1 cái vào đầu một cái vào bụng nhanh như chớp, bọn chúng đau đớn lăn ra đất. Chỉ sau 52 giây, không còn một địch thủ. Nó phủ tay cười khinh bỉ, quát lớn:

_Sau này đừng để tao gặp lại tụi bây nếu không thì đừng trách *bỏ tay, sẵn chân đạp thẳng kể bên một cái làm nó la trong đau đớn*

_Dạ.....- bọn chúng nói mà run cầm cập.

_Giờ thì BIẾN đi. Hay muốn bị đánh tiếp tục - nó chỉ mặt thằng đại ca kia nói. Rồi bọn kia cũng tự động rút đi trong im lặng.

Nó này giờ hăng say đánh quá mà quên mất đường sự đang phía sau mình. Nó quay lại định hỏi thăm nhưng bị hành động của người đó làm cho dơ cả người. Nó đang được quay phim hành động đó nha.

_Chị có sao không? - nó hỏi.

_Không có gì! Cám ơn em - cô nói.

_Sao người này tiếng nói này quen thế nhỉ? - nó ngờ vực nói nhỏ.

_Thì cô là cô Thanh dạy ngoại ngữ nè - cô nói.

_Nếu biết trước là cô em sẽ không làm nữ hiệp tương trợ rồi. Trước sau gì mấy tên đó cũng bị con sư tử cái mà còn bị F.A này ăn thịt hà - nó nói.

_Nếu không có em thì cô tiu chắc, cô không biết võ...-...bà cô cười rộ cái răng khểnh thiệt dễ thương.

_Cô trả đây - nó đưa tay ra trước mặt cô.

_Đưa cái gì? - Bà cô hỏi vẻ hết sức ngây thơ nhưng lại vô số tội làm nó tức muốn học máu..

_Thì đoạn phim hành động cô mới quay đó.

_Thôi cho cô xin làm kỉ niệm.

_Ồ, vậy cũng được...nó nói rồi bước đi. Cô cũng chạy theo nín tay nó lại:

_Làm em kết nghĩa của cô nha - cô hỏi , nó suy nghĩ rồi cũng gật đầu ” nói chung là cũng không có thiệt hại gì ”.

_Nhưng mà ngoài giờ học em gọi cô bằng chị ok..*dơ ngón tay lên*cô cũng không chần chừ gật đầu cái rụp.

Thế là từ đó cô giáo được nó gọi bằng chị rồi từ từ chuyển sang bà chị.....hồ hồ.....

Đây là câu chuyện nó quen với cô Thanh

—————kết thúc—————

Vậy là chiếc xe vẫn bon bon trên đường đến núi Bà Rá. Mọi người vẫn yên vị mỗi người một việc.

_Khát nước chưa? Uống đi - giọng nói ai đó lạnh lùng dơ chai nước trước mặt nó (chắc không ai ngoài hắn).

_Cậu ăn bánh đi..- Đạt đưa nó bánh tráng trộn.

__Hôm nay nhóm chúng ta có người có mệnh đào hoa - cô ngồi bấm tay như bói toán nói. Nó nhận nước và bánh từ 2 người rồi ăn uống hả hê, mặc cho bà cô có nói gì nó cũng không biết. Cô nói mà sao chẳng có ai cãi lí với mình , quay lại thì thấy nó đang ôm một đồng bánh cùng với nước ăn ngon lành..Nhìn qua cô nó hỏi.

__Ăn khô..ng? Lấ...y...đ..i...- nó vừa ăn vừa nói nên câu nói không được hoàn chỉnh.

__Thôi , tình cảm của người nào đấy dành tặng vô đó cho người ta mà. Tôi ăn chứ bị ghen chết mất -cô nói.

__Không ăn thì thôi! Sao nói nhiều quá - nó nói rồi tiếp tục ăn.

Cô thấy nó cứ lo ăn bánh mà quên cả bà chị dễ thương này thì tức giận “thường ngày thông minh mà nay sao ngu phếch” bà cô thầm nghĩ liếc nhìn nó chứ không dám nói ra...vì..biết nếu nói ra hậu quả không hề nhẹ đâu nhá.

Nó vừa ăn vừa nói chuyện với họ có vẻ rất vui vẻ nhưng một ánh mắt ganh ghét nhìn thẳng vào nó và hằn như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

Sau vài tiếng xe cũng dừng trước núi XX, một ngọn núi khá đẹp. Nhóm nó quyết định sẽ đi bộ lên đỉnh núi, những vật dụng cần thiết dùng để dựng lều cắm trại đều đầy đủ. Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, đường đi rất dài nhưng có vẻ rất ngắn. Bọn nó lên đến trạm cáp treo. Nó là người hào hứng nhất với cái trò chơi mạnh thể này..nó cũng muốn được đi cáp treo lâu rồi nhưng không có cơ hội và tất nhiên nó là người xung phong đi đầu.

Nó , Hân Thảo, Kiều được thắt dây an toàn , cáp treo đi tòn ten trên sợi dây cáp, ngồi trên đây ngắm nhìn khung cảnh xung quanh thật sự rất tuyệt vời, yên tĩnh , thanh bình và lãng mạn đó là cảm nhận của nó bây giờ. Không khí ở đây thật sự mát mẻ ôn hòa, nó cảm thấy thật thoải mái khi ở đây. Bọn nó cùng xuống khi cáp đến trạm...Sau một lúc bọn hân và cô cũng đến. Vậy là bọn họ tiếp tục đi chặn đường còn lại lên đỉnh núi.

Sau khi đi bộ có lẽ là rất lâu, đến chân bọn nó cũng đã rã rời, sau vài chập nghỉ ngơi thì tiếp đó là một trải nghiệm không hề kém như cáp treo đó là một đồi bằng lăng. Mùa bằng lăng nở rộ, những cánh hoa rơi rải khắp đồi, một khung cảnh thật lãng mạn cho các cặp tình nhân chụp ảnh làm kỉ niệm chẳng hạn như là cặp Hân và Hạo đang chụp ảnh trên những cánh hoa đang kia. Thấy thế cả bọn cũng kéo nhau đi chụp ảnh làm kỉ niệm. Nó cùng mọi người đi khỏi đó, hương thơm của hoa đại và bằng lăng vẫn còn phảng phất trên tóc trên người bọn nó, dễ chịu làm sao.

Phía bên phải đồi bằng lăng là con đường đi lên đỉnh núi,cả bọn cũng theo hướng đó mà đi lên . Những bậc thang lên đỉnh được xếp bằng đá, bên cạnh là những khóm tre xen nhau che mát cả con đường. Bóng mát của tre, bậc thang đá cùng với hương thơm dịu nhẹ của hoa đại ven đồi , thật sự một phong cảnh thật lãng mạn, bình yên..... những ai có tâm hồn văn chương có thể nhờ đây mà viết một đoạn văn phong cảnh hoặc cả bài thơ hữu tình.

Sau vài tiếng vất vả mồ hôi nhễ nhãi, bọn nó cũng lên đến nơi cao nhất của ngọn núi. Từ trên cao nó nhìn bao quát cảnh quang, mây núi mập mờ, cảnh quang phía dưới được thu nhỏ thật sinh động.

31. Chương 31: Tai Nạn Bất Ngờ (tt)

Giáng sinh đến rồi , mí bạn Giáng sinh vui vẻ nha, hạnh phúc và thành công trong cuộc sống nha. Iu iu <3><3.>

Sau vài tiếng xe cũng dừng trước núi XX, một ngọn núi khá đẹp. Nhóm nó quyết định sẽ đi bộ lên đỉnh núi, những vật dụng cần thiết dùng để dựng lều cắm trại đều đầy đủ. Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, đường

đi rất dài nhưng có vẻ rất ngắn. Bọn nó lên đến trạm cáp treo. Nó là người hào hứng nhất với cái trò chơi mạnh thể này..nó cũng muốn được đi cáp treo lâu rồi nhưng không có cơ hội và tất nhiên nó là người xung phong đi đầu.

Nó , Hân Thảo, Kiều được thắt dây an toàn , cáp treo đi tòn ten trên sợi dây cáp, ngồi trên đây ngắm nhìn khung cảnh xung quanh thật sự rất tuyệt vời, yên tĩnh , thanh bình và lãng mạn đó là cảm nhận của nó bây giờ. Không khí ở đây thật sự mát mẻ ôn hòa, nó cảm thấy thật thoải mái khi ở đây. Bọn nó cùng xuống khi cáp đến trạm...Sau một lúc bọn hân và cô cũng đến. Vậy là bọn họ tiếp tục đi chặn đường còn lại lên đỉnh núi.

Sau khi đi bộ có lẽ là rất lâu, đến chân bọn nó cũng đã rã rời, sau vài chập nghỉ ngơi thì tiếp đó là một trải nghiệm không hề kém như cáp treo đó là một đồi bằng lăng. Mùa bằng lăng nở rộ, những cánh hoa rơi rải khắp đồi, một khung cảnh thật lãng mạn cho các cặp tình nhân chụp ảnh làm kỉ niệm chẳng hạn như là cặp Hân và Hạo đang chụp ảnh trên những cánh hoa đang kia. Thấy thế cả bọn cũng kéo nhau đi chụp ảnh làm kỉ niệm. Nó cùng mọi người đi khỏi đó, hương thơm của hoa đại và bằng lăng vẫn còn phảng phất trên tóc trên người bọn nó, dễ chịu làm sao.

Phía bên phải đồi bằng lăng là con đường đi lên đỉnh núi,cả bọn cũng theo hướng đó mà đi lên . Những bậc thang lên đỉnh được xếp bằng đá, bên cạnh là những khóm tre xen nhau che mát cả con đường. Bóng mát của tre, bậc thang đá cùng với hương thơm dịu nhẹ của hoa đại ven đồi , thật sự một phong cảnh thật lãng mạn, bình yên..... những ai có tâm hồn văn chương có thể nhờ đây mà viết một đoạn văn phong cảnh hoặc cả bài thơ hữu tình.

Sau vài tiếng vất vả mồ hôi nhễ nhãi, bọn nó cũng lên đến nơi cao nhất của ngọn núi. Từ trên cao nó nhìn bao quát cảnh quang, mây núi mập mờ, cảnh quang phía dưới được thu nhỏ thật sinh động.

_AAAAAAAAAAAAAAAA - NÓ và cả bọn la lớn.

_Thật là mát

_Thôi mình chuẩn bị cắm trại thôi các em - cô nói.

Tất cả cùng nhau tìm một địa điểm thích hợp, ít gió một tí, mát một tí và yên tĩnh để dựng lều. Vậy là 4 thằng con trai dựng lều còn bọn con gái phải đi kiếm củi về để tối sưởi ấm. Sau khi cả 2 bên đều hoàn thành nhiệm vụ thì cũng gần xế. Cô lấy đồ ăn mang theo sẵn phát cho từng đứa rồi đứa nào đứa nấy tự đi tìm một chỗ thoải mái cho mình để tận hưởng một bữa ăn vui vẻ.

Nó leo lên nơi cao nhất của ngọn đồi, vừa ăn vừa ngắm hoàng hôn rất chi là thoải mái. "Hoàng hôn buổi chiều ở đây thật đẹp, nó như một bông hồng kiêu sa nhưng không có gai, mặt trời từ từ lặn xuống rồi khuất dần sau ngọn đồi, những tia sáng đủ màu sắc còn sót lại làm mọi người cảm thấy thật huyền bí và thu hút. Không quá kiêu sa, không cầu kì nhưng lại vô cùng hoàn mỹ. Mây, trời, rừng núi, biển , cỏ cây cùng gió.....mọi thứ tạo nên một ước mơ thật đẹp cho nó.

"Nó mơ mình đang đứng ở một nơi rất đẹp, mây núi mập mờ, sương sớm bao vây khắp nơi nhưng ổng ả vô cùng đẹp, mây cứ bay qua lướt lại trước mặt nó. Còn dưới chân là những bậc thang được tạo bằng thạch nhũ với nhiều hình ảnh khác nhau nhưng không kém phần tinh tế và mọi thứ có vẻ đẹp mà nó không thể dùng lời nào để diễn tả cảm xúc bây giờ của mình. Một hồ có chứa loài hoa gì đó mà nó chưa bao giờ được thấy, mùi hương của hoa làm nó cảm thấy thoải mái, dễ chịu như có cảm giác muốn say ngủ một giấc, những cánh hoa chen nhau đua sắc, màu sắc rực rỡ lại có thêm tia sáng lấp lánh chói lòa chiếu vào mắt nó.

Sau lưng nó giờ là một hang động , 2 bên vào hang là những dây leo nở những bông hoa tuyệt đẹp. Những cái lá những bông hoa thật mềm mượt. Nó lại tiếp tục bước vào trong hang động. Trước mặt nó là một hang động châu báu, các vật thật đáng giá, thật lấp lánh nhưng hình như mọi thứ nó chưa bao giờ được nhìn thấy và chạm vào" Nó đang tiến lại gần kho châu báu để sờ chúng thì ở đâu một cánh tay đập vào vai nó làm nó thoát khỏi giấc mộng đẹp ngàn năm.mới mơ thấy được, nó nghiêng răng nghiêng lợi, sát khí hầm hầm chuẩn bị phục thù.

_Cô đang làm gì đó? -hắn quan tâm.

_Không có gì *lạnh lùng*

_Rõ ràng là có. Tôi gọi cô hơn cả chục lần mà không động đậy luôn mà - hần nói.

_Hoàng tử băng sao mà nói nhiều dữ vậy, ít bữa về đổi tên thành Hoàng tử nhiều chuyện hay bà tám gì đi!
- nó hét lên làm mọi người quay lại nhìn chăm nó.

_Không có gì, không có gì tiếp tục tiếp tục công việc *cười trừ xua tay nhìn bọn họ*

_Đồ điên đi đi! Đứng đây làm gì! Tôi chịu hết nổi anh rồi ghen!- nó nói giọng khó chịu chứ không dám hét lên nữa. Nó vừa nói xong, anh cũng quay đi.

_Ôi - nó gọi hần.

_Gì? -không thèm quay lại.

_Cho miếng nước, đang khát nước quá!

_Không cho!

_Ôi! Giờ hỏi cho không? Muốn uống rượu mới ha rượu phạt - nó ngênh mặt.

_Ừc...ừc....ừc.....ngụm...- nó nói rồi giắt chai nước trên tay hần uống một hơi.

_Nè, cảm ơn nha! Xong rồi đó đi đi! - Nó dí chai nước vào tay hần rồi đuổi hần đi.

Tối đến, nó khoác thêm lên người một cái áo khoác dày ra ngoài tản đá to ngồi ngắm sao, ngắm trăng thưởng ngoạn. Sao sáng, trăng càng sáng hơn, gió nhẹ thổi qua tóc làm nó bay phấp phới làm cho người khác nhìn vào phải mê mẩn. Cảnh vật phi thường, con người cũng khác thường, mắt buồn mịt cũng suy tư với những tiếng âm thanh ghé rợn cứ vang lên trong đêm tĩnh mịch làm cho người khác rung mình còn với nó thì quá bình thường, những tiếng kêu của bọn côn trùng cứ vang lên khi nó ở quê làm nó chẳng còn gì là sợ.

_Làm gì mà suy tư vậy em gái? -chị Thanh của nó bước ra hỏi nói, ngồi bên cạnh nó.

_Chị *cười*- ngưng một lát nó nói tiếp: _Đâu có gì đâu.

_Chị biết là có mà! Kể chị nghe đi! - cô nài nỉ nó.

_Không có gì đâu chị đi dò đi - nó xua tay đuổi cô đi dò...Cô bị đuổi một cách phũ phàng thế nên cũng lặng lẽ đi vào.

Nó thì tiếp tục với sự nghiệp ngắm sao của mình..nó lại nhớ đến họ, nhớ những gì họ nói và suy nghĩ rất nhiều làm nó hơi bị đau đầu. Lại đâu một cánh tay đặt lên vai nó, nó nghĩ chắc là chị Thanh chưa dò nên nói mà không quay mặt lại nhìn»

_Chị chưa dò sao?

_Là tôi. Kiêu đây? - Kiêu lại gần nó ngồi xuống.

_Ừ.

_Tôi có chuyện muốn nói với bạn - Kiêu nói.

_Nói đi

_Tôi nghĩ anh Huy đã thích cậu, nhưng không sao cậu cứ yên tâm tôi sẽ không từ bỏ, tôi sẽ dùng mọi cách để anh ấy thích tôi, mọi thủ đoạn dù là bỉ ổi tôi cũng sẽ làm...nếu ...ai cản trở tôi, tôi sẽ giết người đó - Kiêu gần từng chữ kê sát tai nó nói.

_Tôi biết bạn sẽ không làm như vậy vì bạn không phải con người đó, phải không? - nó quay lại nhìn Kiêu.

_Rồi cô sẽ biết - Kiêu nói rồi bỏ đi. Chỉ còn nó ngồi một mình ở đó, một lúc lâu sau mọi người trong kia cũng đã đốt lửa và gọi nó vào để nướng cá.

Với sở thích ăn uống của mình, nó không cần mọi người gọi quá nhiều mà chạy một mạch vào bên trong để nướng cá.

.....bốp..bốp..bốp.....

_Chết mày nè,,,,chết mày nha con.....v.....v....-những tiếng nói tương tự vang lên với những tiếng đập muỗi rạo rức của mọi người.

.....bốp.....

Tất cả mọi người ở đó cứ nhìn chăm chăm nó và Đạt...Chẳng hiểu sao Đạt lại bị nó tán một cú trời giáng từ tay nó nữa, trong khi Đạt chưa khỏi bàng hoàng, mấy hồn mấy vía còn chưa trở về thì nó lên tiếng.

_Con muỗi ú quá, máu me tùm lum - nó xòe bàn tay ra, trong đó là một con muỗi với mấy giọt máu bắn ra lung tung.

_Hu....vậy mà đánh tôi đau chết..- Đạt nẩy giờ mới trở lại trạng thái bình thường mà lên tiếng, tay ôm cái mặt vừa bị đánh đỏ chết còn in rõ 5 ngón tay nhỏ nhắn của nó.

_Hihihi..*cười trừ*.....Tôi đánh nhẹ lắm, đâu biết sao nó ghê tới vậy - vừa nói nó vừa lấy tay Đạt ra sờ lên mặt Đạt để xem vết thương.

_Thôi mấy đứa ăn cá đi ! - cô Thanh nói.

_Dạ! - nói rồi mọi người cùng ăn ca hát rồi nhảy múa với đám lửa.

Do trời khá tối muỗi cũng nhiều nên cô kêu mọi người đi ngủ, một cái là nam còn cái còn lại là của 5 người nữ. Nãy giờ, ai cũng mắt lim dim muốn ngủ mà cứ cố chống lên để đập muỗi vừa vào liền ai nấy đều ngủ say. Còn nó thì cứ bị hân với Thảo bảo nằm giữa mãi...và tất nhiên nó không muốn nằm giữa rồi nên sang nằm mé bìa rồi đến cô Thanh, Hân, Thảo rồi Kiều. Nhanh chóng 4 người còn lại ngoài NÓ đều ngủ say hết. Bên bọn con trai cũng thế, vừa đặt mông xuống chưa đầy 3 phút đã ngủ tiêu.

Giờ trong đây chỉ còn lại mình nó là chưa ngủ được, cứ hết quay qua rồi quay lại suy nghĩ tứ lung tung chuyện. Hết chuyện này rồi đến chuyện kia cứ dồn dập làm nó thật khó xử lí, hết chuyện của hân rồi cả bọn (5 người), rồi đến chuyện của Kiều nói lúc chiều làm nó thật mệt mỏi. Trong đầu giờ cũng chỉ có suy nghĩ và suy nghĩ mà thôi rồi từ từ sau đó mắt nó dần híp lại, cơ thể mệt mỏi đưa nó nhanh hơn vào giấc ngủ.

Ồ..ó..o.o...(chắc là gà rừng) ..Sáng sớm tinh mơ, tiếng gà gáy vang âm ĩ, sương sớm vẫn còn đọng trên ngọn đồi, khói sương mịt mờ, tiếng chim hót vang riu rít chào ngày mới....và...cả những vạch sáng hồng đang loe lói trên ngọn đồi xa xa đó. Giữa khu rừng có một cô gái dang tay hứng từng cơn gió nhẹ nhìn rất chi là cuốn hút. Mùi thơm man mát dịu dàng của các loài hoa cứ phả phất bay vào mũi nó. Nó bây giờ rất thích cái cảm giác này mát mẻ, dịu dàng, yên bình và lãng mạn chứ không phải là cái thành phố kia, xoa hoa, trắng lệ, bụi bẩn , ồn ào tấp nập..không khí ôn nhiên nặng nề bởi khói xe và cả những công ty thải nước thải không đúng cách. Nó bây giờ đang mong thời gian trôi chậm lại, để nó được cảm nhận cái không khí này để nó được ở đây dài thêm một chút.

.....tít...tít....

Nó vừa nhận được một tin nhắn từ Mai, nó gọi điện nói chuyện với mẹ nó một lúc rồi trả lời tin nhắn của Mai. Ngồi nhắn tin một lúc thì mấy người kia cũng thức dậy. Sau khi rửa mặt, vệ sinh chân tay thì tiếng bà cô vang lên.

_Tất cả tập hợp! Cô có chuyện muốn thông báo - cô hét lên, bọn nó chạy lại xếp một hàng ngang đối diện với cô.

_Trường vừa thông báo xuống, chúng ta sẽ ở đây thêm 1 ngày một đêm nữa - cô thông báo..._Các em giải tán đi! Đi chơi tự do nha.

Cô nói rồi cả bọn nó tản ra, ai đi đường nấy mỗi người một nhóm mà đi chơi. Nó thì chỉ thích đi một mình nên đã đi trước. Nó khám phá mọi thứ, hết dạo chỗ này rồi đến chỗ khác.

Hôm nay trời khá rét nên nó mặc thêm một cái áo ấm bằng len khoác bên ngoài cho ấm, đội thêm cái nón len lưỡi trai, cái khăn len choàng cổ, nó mặc quần jean và cái áo thun chân mang giày. Bây giờ nó cảm thấy ấm lên rất nhiều như vậy là có thể tự do bay nhảy. Nó đi khắp núi, hết dãy này qua đến dãy kia, hái hoa rất nhiều, hoa nào cũng đẹp và thơm hết. Cuối cùng sau 2 tiếng đi chơi, bây giờ điểm dừng chân của nó

chính là dãy núi kế bên dãy nó đang cắm trại. Giữa 2 dãy có đường liên thông nhau nhưng cùng khá ngập ghềnh, ngay bên cạnh con đường đó là một khe núi chiều rộng chỉ cỡ 20 mét, nước thì chảy xiết, núi lại ben nhọn khiến nó cảm thấy choáng nên không dám nhìn nữa mà chạy vô giữa núi đứng ngắm cảnh.

Bỗng ở đâu, một cánh ray nho nhỏ đặt lên vai nó theo phản ứng nó quay lại vừa quay vừa hỏi.

_Ai vậy... AAAAAAAAAA - vẫn chưa hỏi xong thì người phía sau xô nhẹ trong lúc nó mất thăng bằng làm nó ngã xuống và lăn theo chiều từ cao xuống mà hướng nó lăn lại là khe suối chảy xiết của vách đá. Nó cứ lăn mà không cách nào dừng được.

_Aaa- nó lăn trúng phải một tảng đá to đầu va phải nó chảy máu, nhanh tay nó bám được tảng đá...nó hét lớn:

_Cô là ai? Sao lại xô tôi

_Tôi là ai à...hahaha..- cô ta cười giọng cười man rợn.

_Linh! Là cô đúng không? - nhớ lại hết toáng lên.

_Đúng cô thông minh lắm đó.

_Cô muốn gì?

_Đơn giản là tôi muốn cô chết! - cô ta ghiến răng ghiến lợi cười nham hiểm nói.

_Nhưng tại sao cô lại muốn giết tôi - nó gặng hỏi.

_Vì mấy đám bạn tao một phát súng - cô ta lại gặng nó nói.

_Vậy cô bắn tôi thì sao? *cười kinh bỉ* Chẳng lẽ cô có quyền bắn người khác, người khác ngồi yên cho cô bắn mà không bắn lại cô à - giọng khinh miệt ngược nhìn cô ta.

“Bốp” .._Đây là 2 cái tát tao trả lại mày ,Tao còn muốn rạch mặt mày nữa nhưng thôi chỉ chút xíu nữa mày phải chết rồi đẹp xấu cũng không quan trọng - Linh nói.

_Ồ mặt mày vẫn chưa hết mấy nhát rạch hã..hèn gì vẫn xấu như xưa -nó cố ý khiêu khích để Linh khùng lên cơ mà. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà đang trong tình trạng nguy hiểm mà.

Mặt Linh tối sầm lại, tiến lại gần nó lấy chân đạp lên 2 tay nó . Nó bị đau lắm nên la lên một tiếng rồi bỏ tay khỏi đó giống như suy nghĩ của nhỏ Linh, nó bị té xuống vách núi. Vì ở đó rất dốc lại gần vực nên rất dễ té xuống . Sau khi thấy nó lăn xuống , Linh cũng rời khỏi đó, gương mặt rặng ngời.

Nó theo dốc núi mà lăn xuống, rơi xuống vách núi gần 20 mét thì tay nó bám vào một vách đá lớn. Chân nó cũng tìm được nơi để đặt chân an toàn.nó thở dốc....

_Cứu tôi với, có ai không cứu tôi với.....- nhiều tiếng kêu cứu ở vực núi cứ vang lên làm cho người ta không khỏi lo lắng, bàng hoàng. Những ngón tay nó do cố dùng sức nắm chặt tảng đá nên máu bắt đầu ứa ra rất nhiều , tay lại vừa bị thương nên cũng khá mệt mỏi, đầu , chân, tay và toàn thân nơi nào cũng có thương tích máu chảy liên tục khiến nó mất máu khá nhiều. Do lúc rơi xuống va phải những mảnh đá nhọn nên nó mới bị nhiều vết thương như thế.

20' trôi qua nhưng đối với nó như cả thế kỉ, sức khỏe cũng yếu dần, không còn sức để mà kêu cứu, toàn thân đều bị thương. Bây giờ nó đang muốn buông tay, nó cảm thấy vô cùng nhức đầu, mí mắt như không mở ra được.

(Muốn nhắm mắt, muốn buông tay. Liệu nó sẽ ra sao?)

Hắn và Thảo với Bảo đang đi dạo cùng. Hân và Hạo thì cùng nhau đi dạo cùng. 3 người vừa đi vừa nói chuyện

_Anh à,dạo này em thấy chị Mỹ lạ quá - Thảo nói

_Ừ! Thảo nói đúng đó! Đạo này My hay đi một mình , lảng tránh bọn mình nữa - Bảo nói. Hấn suy nghĩ một lúc rồi cũng đưa ra ý kiến của mình.

_Hay cô ta đã biết chuyện bí mật của chúng ta.

_Nhưng làm sao có thể được anh, làm sao chị ấy có thể biết - Thảo nói.

_Không chuyện gì là không có thể - hấn đứng lại nói. Thảo với Bảo suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng tình.

_2 anh có nghe tiếng ai kêu cứu sao giống chị My quá vậy? - Thảo hỏi.

_Anh cũng có nghe - Bảo nói.

VẬU rồi 3 người chạy đi với tốc độ kinh khủng theo hướng la kêu cứu. Mất gần 30' cả 3 mới qua đến nơi. 3 người tìm khắp nơi, hấn thì tìm được dấu máu nên theo đó mà lần ra vách núi. Thảo cũng đi theo anh mình.

Khuôn mặt hấn ướt mem hình như hấn khóc, hấn khóc thật sao? Khóc vì nó sao? Vừa khom người xuống đưa tay muốn nín nó. Thì nó cũng tự mình buông bàn tay đỡ chết đầy máu của nó ra khỏi tảng đá, nhắm mắt lại rồi rơi xuống vực sâu. Hình ảnh cả cơ thể nó máu me từ từ rơi xuống dòng suối chảy xiết dưới kia được thu nhỏ trong tầm mắt của 3 người.

_Myyyyyyyyyyyyyy

Chịiiiiiiiiiiiiiii- tiếng kêu thảm thiết vang khắp cái núi này của 3 người họ. Hấn và Thảo thì nước mắt không ngừng mà cứ tranh nhau rơi mãi, lạnh lùng máu lạnh sao? Bây giờ thì không còn nữa chỉ thấy trước mặt là một người đàn ông yếu đuối, đau thương mà thôi. Hấn khóc, nhìn từng giọt máu nơi đây mà không khỏi xót xa. Anh tự trách mình “trách do anh đến quá trễ , do anh không bảo vệ được em.....v....v.v....” anh cảm thấy mình có lỗi với nó, lại cảm thấy mình như buông mất một thứ gì đó rất quan trọng trong cuộc đời anh.

Thảo cũng vậy cũng không khác anh là mấy, lại đau rồi lại khóc nhưng nỗi đau này đôi khi còn tàn nhẫn hơn cả nỗi đau trước nữa, đau khi thấy tận mắt người chị của mình rơi xuống vực. Có phải ông trời đã quá bất công với cô, cho cô người chị yêu thương mình rồi lại tước mất nó..cho rồi lại mất. Ông đang muốn thử thách cô đây mà. Bảo đứng đó cũng không khỏi bàng hoàng đau đớn, anh cũng khóc.

Có phải nó lại là vết cắt lớn trong tim anh lần nữa. Lần này anh lại cảm thấy nó đau hơn, nhói hơn. Liệu anh và mọi người có vượt qua được điều này....

32. Chương 32

~~Lại thêm một lần đau~~

_Alô. Anh gọi cho cả băng Devil và Angel đến núi XX tìm người cho tôi. 1 tiếng nữa có mặt nếu không...thì đừng trách tôi...- Bảo gọi cho ai đó nói lạnh lùng rồi cúp máy. Anh tiếp tục gọi để thông báo cho cô Thanh. Cuộc điện thoại vừa dứt thì Hấn và Hạo cũng có mặt ngay ở đó. Hai người họ cũng nghe tiếng la ở đó nên nhanh chóng chạy qua.

_Có chuyện gì vậy? - Hấn hỏi không khỏi lo lắng khi thấy anh mình và Thảo khóc.

_My bị té xuống dưới rồi - Bảo nói nghẹn lời, nước mắt lưng tròng.

_Thậ...t....th...ật.....sao? - Hấn như không tin vào tai mình. Hấn và Hạo đi lại đó , xem từng cảnh vật rồi Hấn như muốn xùi nước mắt cũng theo đó mà tuôn ra. Hạo ôm cô lòng không khỏi xót xa, một là vì người bạn thân vừa bị té vực, phần còn lại là đau lòng cho nó và những người bạn ở đây. Bảo ở đây cũng nhanh

chóng lại đỡ Thảo và hấn dậy. Sau khi bình tĩnh trở lại hấn đi nhanh khỏi đó theo hướng xuống khu vực nước chảy phía nó rơi xuống muốn tìm được nó.

Hân và Thảo sau một trận khóc nức nở thì cũng gất xỉu được Bảo và Hạo đưa vào trại chăm sóc. Trong họ bây giờ ai cũng có một nỗi buồn nỗi đau riêng, Hân thì lại có cảm giác như lần đầu bị mất người bạn thân là Ty, Thảo thì một lần nữa lại mất người chị theo Thảo là rất quan trọng, như là một người chị ruột, Hạo cùng Bảo thì chung một nỗi đau đó là mất một đứa bạn thân như Ty lúc trước. Hấn có lẽ lúc này hơn bao giờ hết cũng cảm nhận được phần nào tình cảm dành cho nó thật sự đó là tình yêu còn đậm sâu hơn cả cô bé Ty của kí ức ngày nào.

Sau khi tin tức nó té vực được thông báo Cô Thanh cùng mọi người ở trường đều tập trung lại khu vực con suối chảy xiết dưới chân đồi liên tục tìm kiếm nó. Liều trại của tất cả cũng được di dời, nghe được tin này ngay cả Long và Minh cũng đến phụ giúp một tay và thêm người khóc chia tay cho nó.

2 ngày trôi qua, tất cả mọi người (người của bang Devil and Angel, của băng nhóm Long và thầy cô học sinh của trường) đều tất bật tìm kiếm như muốn lục tung cả cái núi này như kết quả chỉ là con số 0 tròn trịa.

Điều đó như nhen nhóm thêm một chút hi vọng chút niềm tin nhưng cũng mang chút lo sợ cho bọn hấn. Hi vọng là nó còn có cơ hội sống sót nhưng chỉ chiếm 10% thôi. Vì theo lí thuyết từ độ cao mấy trăm mét té xuống, vách núi cheo leo người lại đây thương tích cộng với nước suối chảy xiết, một con người biết bơi chỉ bao nhiêu đó thôi cũng đủ chết, còn nó thì....không biết bơi cơ hội sống thì còn bao nhiêu chứ...rất rất khó....

5 ngày 6 ngày rồi 7 ngày trôi qua, mọi người vẫn tiếp tục tìm kiếm theo mệnh lệnh của hấn nhưng trong lòng ai nấy đều có kết quả là “nó đã chết”. Bọn hấn cũng biết thế chứ nhưng vẫn muốn tìm một chút cơ hội dù chỉ là nhỏ nhoi rất nhỏ bọn hấn cũng chấp nhận.

_Các em à! Chúng ta về đi! - cô Thanh nói.

Bây giờ trên đây chỉ còn cô Thanh, Thảo, Hân, Hạo, Bảo, Đạt, Kiều, Minh, Long và hấn cùng với bọn đàn em đang tìm kiếm dưới kia. Ngồi trên một tảng đá lớn nhưng mình mẩy ai cũng đã ướt mem, lấm chút bùn và trong mắt vẫn chứa nỗi buồn đó chỉ riêng một người là không có (ai mọi người tự biết nhé). Gió thổi nhẹ qua lại làm mọi người phải cảm thấy lạnh run người nhưng bọn hấn bây giờ cũng chẳng còn cảm giác gì với điều đó cả vì đã bị nỗi đau kia làm mất đi cảm giác. Bọn hấn vẫn không trả lời trả vốn gì cho bà cô đang ngồi buồn bã cho nó, lo lắng cho bọn hấn. Nhưng hình như cô cũng thấy nó quá bình thường vì những ngày qua đều một mình cô hỏi cho có không khí vậy ấy mà.

_Thưa bang chủ, chúng tôi đã tìm nhiều ngày nay nhưng vẫn không thấy *một tên đàn em báo cáo, mặt có vẻ rất mệt mỏi*

_Thưa bang chủ! Mọi người đã tìm cả tuần nay ai nấy đều mệt mỏi hết rồi ạ *một tên khác lên tiếng* . Suy nghĩ một chút rồi hấn nói:

_Bọn người về nghỉ ngơi đi! *quá lạnh, quả thật hấn nói quá lạnh*...nói xong rồi 5 người bọn hấn đứng dậy ra xe về nhà mà không nói lời nào..mỗi người ai về nhà nấy. Cô và mấy người còn lại lần lượt cũng ra xe về nhà trong lòng ai nấy đều dâng lên một suy nghĩ nhưng nói chung là đều hướng về nó. Nói thật mấy hôm nay, ai cũng rất mệt mỏi. Cô Thanh, Long, Đạt, Minh mấy hôm nay cũng mất khá nhiều nước mắt với nó ..về nhà do quá mệt mỏi, ai nấy cũng đều ngủ say giấc.

“Tôi chưa ra tay mà đã có người ra tay trước. Thế thì tôi lại khỏi phải mất công” suy nghĩ của một người nào đó, môi khẽ nhếch lên một nụ cười đều giả.

Bên phía bọn họ, sau khi về tới nhà. Ai cũng vào phòng khoá trái cửa để nhốt mình trong đó.

+phòng Thảo+

” Thảo cố quên đi những hình ảnh của nó nhưng càng quên lại càng nhớ, cô nhớ lại cả những kí ức và ngày chị mình ra đi..nhớ lại ngày đầu gặp nó đến khi 2 người trở thành chị em và lúc nó buông tay mặc cho đời mà rơi xuống vực....nhớ những niềm vui khi nó còn sống cùng chơi đùa cùng nói chuyện với bọn họ...nước

mắt cứ thế mà rơi không thể nào ngăn được. Cảnh hôm nay một lần nữa lại khiến cả ngôi nhà của Thảo như nhớ về mười mấy năm trước, một cô gái nhốt mình trong phòng không chịu ăn uống. Sau đó lại trở thành một cô gái lạnh lùng, máu lạnh không chút cảm xúc. Cả nhà một lần nữa sợ nhỏ trở lại như xưa..”

Hân

Hân cũng vậy, cũng khóc, cũng đau khi thêm một lần nữa lại mất đi một đứa bạn mà mình xem như chị em. Từ lâu cô cũng đã không muốn kết bạn vì rất sợ cái chuyện ngày đó lại xảy ra nhưng khi gặp nó, cô cũng không thể nào không xem nó là bạn được...Cô cũng chẳng biết mình phải làm gì, bây giờ cô chỉ cần một chút yếu đuối để khóc cho quên hết mọi chuyện. Cô lại khóc, đây sẽ là lần đầu mà cô khóc cách đây mười mấy năm ngày của Ty mất.

Hạo và Bảo

Hai người cũng vậy lại khóc. Lúc này nhìn họ thật yếu đuối. Họ khóc cho cô bạn thân khóc cho những kỉ niệm vui vẻ mà họ đã trải qua.

Hắn sau khi về phòng hình như anh muốn ngủ để quên tất cả nhưng mỗi lần anh chớp mắt hình ảnh nó lại hiện lên làm anh đau lắm, đau như ai cầm dao đâm vào tim anh một nhát. Bây giờ anh thật sự đã hiểu rõ con tim của mình, nó đang cần gì nhưng có phải nó hơi muộn không?

“Anh xin lỗi! Anh đã không nói yêu em sớm hơn! Anh yêu em, nhưng bây giờ nói ra thì có nghĩa gì chứ. Có còn ai nói: Anh nói giỡn hoài hay chọc lại anh chứ. Anh cảm thấy vui khi em cười thấy buồn khi em khóc, lo lắng khi em bị thương và vui khi chọc em tức giận. Anh thực sự đã biết mình rất yêu em. Mong em sẽ trở về bên anh, xin em đó con nhỏ lưu manh của anh.” Dòng suy nghĩ của hắn bây giờ.....

.....bộp.....

Một giọt nước mắt lại rơi, anh quyết định bước xuống giường lại cái quây rượu trong phòng anh. Mở một chai rượu ra, anh uống một cách quên trời quên đất..như là nốc chứ không phải là uống nữa. Một chai rượu nhanh chóng hết trên tay anh, 2 chai rồi 3 chai..hình như hắn vẫn không có triệu chứng nào gọi là say sấn gì cả. Hắn cảm thấy như mình càng uống càng tỉnh táo càng nhớ rõ mọi chuyện như in, nó như khúc phim quay chậm cứ hiện lên trong đầu hắn làm hắn lại càng thêm đau đớn. Vậy là lại thêm một lần đau nữa cho tim của hắn và cả bọn họ nữa “đau lắm”

“Vậy rồi bọn họ sẽ ra sao, có vượt qua được cú sốc lần này hay là lại trở thành một con người máu lạnh của trước đây” Mọi chuyện còn được diễn biến ở tập tiếp theo.

Chưa kết thúc đâu nhé! Vẫn còn dài mà!

Hichixhuhu

33. Chương 33: Cuộc Chiến Sinh Tử (tập1)

Cuộc chiến sinh tử (tập 1)

1 ngày, 2 ngày rồi nhiều ngày trôi qua. Mỗi người một tâm trạng nhưng hình như là cùng chung một nơi ở đó là bệnh viện. Hắn do uống rượu quá nhiều mà ít ăn nên bị ngất xỉu mê man , người làm đưa vào bệnh viện chắc cũng được 2 hôm mà chưa tỉnh, Hân và Thảo do ăn uống không đúng giờ mỗi ngày chỉ có một bữa và thêm uống rượu nên thiếu chất ngất xỉu và cũng vào bệnh viện nghỉ ngơi. Còn Hạo và Bảo thì vào chăm sóc 3 bệnh nhân đang nằm trong phòng VIP đấy.

2 ngày trôi qua, cũng vừa là 19 ngày nó rời xa họ. Và bây giờ ai cũng đang nhớ đến nó nhớ lúc nó chọc cười mọi người.

” _My...nếu ông Huy thích bà bà chịu hông? -Hạo

_Đừng nói đùa...nó

_Thì hỏi chơi thôi trả lời đi!

_Tôi nói cho 5 người biết nghĩ sao vậy tôi thì nghèo như vậy nè hấn lại giàu thế kia *về mặt tủ thân nói giọng ghen ngào* THÌ LÀM GÌ HẮN CÓ CỦA VỚI TÔI CHỨheehh - sau khi nói hết câu,nó còn nở nụ cười đều chưa từng thấy.

Cả 4 người há hốc miệng rồi cười một trận đả đờ, còn hấn thì tức giận sát khí ngùn ngụt , đầu muốn bốc khói nhìn nó.”

Đó là khoảng thời gian vui vẻ cạnh nó của mọi người và còn nhiều cái khác nữa.

Nhờ được 2 người hạo-bảo chăm sóc tận tình nên 3 người kia bây giờ cũng dần tỉnh lại, nhưng tỉnh thì tỉnh cũng chẳng ai nói câu nào.

.....Tạch.....

Cánh cửa phòng bệnh VIP được mở, một cô gái cũng khá xinh đi đến gần bọn họ.

_3 người đã khoẻ hấn chưa? - Lin để giỏ trái cây lên bàn rồi hỏi.

_Khoẻ - Thảo nói lạnh lùng cộng chút phiến muộn.

_Mọi người không nhớ còn 4 ngày nữa chúng ta phải đấu với bên mafia của ông trùm Hùng sao? - Lin hỏi.

_Vừa nhớ -lần này Hạo và Bảo đồng thanh.

_Vậy nên 3 người phải nhanh chóng khỏi bệnh mới được nếu không bang chúng ta sẽ nguy.., - Lin nói rồi đứng dậy ra ngoài. Còn lại 3 người họ cũng không nói câu nào mà ngủ thiếp đi.

Sau đó có lẽ họ ăn nhiều hơn để lấy sức mà chiến đấu cho trận chiến sắp tới. 5 người bọn họ quyết định sẽ cố gắng chuẩn bị chu đáo mọi chuyện để bên mình không bị thương vong. 2 ngày sau, hấn , Hân và Thảo cũng xuất viện về nhà. Ba thảo nghe tin con gái bị thể thì cũng nhanh chóng sắp xếp công việc về nước thăm con.

Về tới nhà, hấn vẫn không chịu nghỉ ngơi mà cứ cặm cụi vào máy tính , hết máy tính rồi điện thoại..Làm việc không ngừng nghỉ nhưng hấn vẫn chịu ăn uống đều độ nên sức khoẻ vẫn bình thường. Hân cũng vậy, suốt ngày làm việc và làm việc, ít nói, lạnh lùng như xưa. Chỉ có Thảo là đỡ hơn một tí, ba cô vừa về liền chăm sóc cô kĩ lưỡng, không cho làm việc nhiều phải ăn uống đầy đủ chỉ có điều cô cũng không thường nói chuyện với ba, chỉ nói vài từ cộc lốc rồi thôi trở về với con người lạnh lùng của lúc trước.

Như trên màn hình laptop có lẽ hấn đang điều tra về cái chết của nó là thế nào. Bị hại hay do sơ ý té núi? Nhưng với suy đoán và logic của hấn thì hấn chắc rằng nó bị ám sát và đang cố gắng tìm mọi cách để tìm ra thủ phạm. Anh bây giờ chỉ muốn đem kẻ đó ra mà băm thành trăm mảnh.

Thời gian như trôi rất chậm, bọn họ cứ đợi mãi nhưng cũng không thấy đến ngày chiến đấu. 2 ngày mà họ cứ ngỡ như 2 thế kỉ dài đằng đẳng.

2, ngày rồi cũng trôi qua. Hấn, Hân, Hạo, Thảo, Bảo, Minh và Lin...những người cấp cao trong bang bọn hấn đều có mặt tại bar Devil.

Tại phòng họp của 2 bang. Tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ . Hân Thảo và hấn sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, hồng hào hấn ra.

_Chuẩn bị xong chưa - tiếng nói lạnh lẽo như băng ngàn năm vang lên.

_Thưa bang chủ, tất cả đã xong - Minh và Lin đồng thanh thông báo.

_Tốt.

_Khi nào tới giờ? - Thảo hỏi lạnh lùng

_Dạ, còn 2 tiếng nữa.

_Mấy giờ? - đến lượt âm thanh lạnh lẽo của Hân vang lên.

_Bây giờ là 9 giờ rồi - Lin nói.

_Thôi lấy rượu đi! - Hạo nói.

_Chưa đến giờ, bọn mình hát karaoke một chút đi! - Bảo nói nhìn bọn hắn rồi đi mở nhạc chọn bài hát.

Cả bọn trong khi chờ đợi thời gian tới thì tranh thủ uống một chút rượu, ca vài bài hát.

“Đây có thể là lần cuối ta uống rượu và hát karaoke”

Chắc mọi người ai cũng mang tâm trạng này, muốn không thì cũng không được, đi thì cũng không được. Lo lắng không biết sau 2 tiếng nữa chuyện gì sẽ đến với mình. Cả không khí u ám bao trùm lấy căn phòng, không ai nói gì cả, im ắng lạ thường, im lặng đến nỗi có thể nghe cả từng nhịp đập con tim của mọi người từng hơi thở và cả tiếng uống từng ngụm rượu.

Chap này hơi dở....

Mọi người tết Tây vui vẻ.

34. Chương 34: Cuộc Chiến Sinh Tử (tập 2)

...

Cuộc chiến sinh tử tập 2.

Trước quán bar Devil là những người dân xúm xích xem chuyện, những chiếc siêu xe đời mới trước bar chắn cả đường đi khiến nhiều người tò mò muốn sờ vào chúng.

Bọn họ bước ra khỏi bar ai nấy đều mặc đồ đen đeo mặt nạ che gần hết khuôn mặt khiến người khác phải sợ hãi mà lùi xa. Bước ra đi sau bọn họ là cả đội quân tinh nhuệ gần 500 người, trước mặt là hai hàng quân đứng theo lối tạo một con đường cho bọn họ đi ra. Họ theo lối mà đi ra xe, leo lên từng chiếc siêu xe của mình mà chạy đi ra vùng ngoại ô, nơi ít cư dân và có một khu đất trống rất rộng.

Phía sau mấy chiếc siêu xe đó là cả đoàn xe hàng trăm chiếc toàn là loại mô tô phân khối lớn, xe đua được nâng cấp. Chiếc nào cũng sang cũng đẹp. Mấy trăm chiếc xe chạy sau xếp thành hai hàng mà chạy, phía trước thì cũng có vài chiếc xe dọn đường cho bọn hắn. Ai đi đường cũng phải choáng ngợp với độ long trọng này của bọn hắn, nhìn chăm chú lé cả mắt cứ ngỡ như Hoàng Đế xuất tuần vậy. Bọn hắn thì chạy xe với tốc độ kinh khủng để đến nơi đã hẹn.

Gần 20 phút, cả đoàn xe dừng trước một bãi đất trống mênh mông rộng lớn, nhìn bao quát xung quanh cũng chẳng có ngôi nhà nào. Bọn hắn bước xuống xe rồi tiến vào bên trong theo sau là cả đội quân hùng hậu. Tất cả đều mang một màu đen sọc trắng huyền thoại.

Bọn hắn bước vào trung tâm của khu đất, chẳng thấy ai. Cố gắng chờ thêm một chút nữa. Rồi lần lượt 10 phút, 20 phút trôi qua chẳng một bóng người. Hắn và Hân, Thảo, Bảo với Hạo vô cùng tức giận và nóng lòng rồi đây.

_Hẹn như thế nào? Sao giờ vẫn chưa có hả? - Hạo hỏi cũng không kém phần lạnh lùng.

_Đúng là giờ này, bây giờ đã trễ 20 phút nhưng tôi không biết tại sao họ chưa tới - Lin nói.

=====

_Bốp...bốp...bốp.....- ở một nơi nào đó có một người đang đập muỗi, mặc một bộ đồ da, ngắn ngang đùi màu hồng dễ thương xen chút xanh băng lạnh. Chân mang đôi boots cao 5 phân và đeo một cái mặt nạ hình con mèo, bên ngoài lại khoác thêm một bộ thời trang kiêu hiệp của các nữ hiệp thường mặc, nhìn con người này

phong cách ăn mặc vô cùng quái dị như người ngoài hành tinh. Vừa nghe lén và vừa chờ đợi chuyện gì đó nhưng miệng không ngừng nhai mấy bịch bánh snack bên cạnh.

Bọn hắn rất ghét sự chờ đợi thể này nên quay gót định bước đi.

Pằng

Tiếng súng nơi đối diện vang lên, bắn thẳng lên trời. Bọn họ bắt đầu quay người lại và nói chuyện.

__Hôm nay tôi và mấy người sẽ đánh một trận sinh tử. Thắng thì sống thua thì chết. Trước khi đánh có chuyện gì thắc mắc cứ hỏi - Một người phía đối diện lên tiếng, ông ta dùng mặt nạ để che mặt, giọng nói trầm mà lạnh có vẻ cũng ở độ tuổi trung niên khoảng gần 40 tuổi.

__Ông là ai? Có phải là ông trùm Hùng - Bảo hỏi.

__Là tôi.

__Tại sao ông muốn đối đầu với bang chúng tôi? - hắn hỏi thẳng vấn đề.

__Haha...mahahaah.....ông ta cười lớn, nghe giọng cười mà muốn lạnh người. Hắn nhìn thấy liền nở nụ cười khinh bỉ nói:

__Có phải vì chúng tôi đốt hàng của ông nhiều lần - Hắn nói.

__Chỉ là phần nhỏ thôi! - ông nín cười mà nói nhìn bọn hắn với ánh mắt như muốn giết người. Bên đây bọn hắn cũng phải ngừng đôi lúc mà suy ngẫm về câu nói của ông, bao nhiêu dấu chấm hỏi to đùng cứ hiện lên đầu mấy người bọn họ.

“Chúng ta chỉ đốt hàng của ông ta chứ có làm gì nữa nhưng sao nói đó chỉ là phần nhỏ” bây giờ bọn hắn ai nấy cũng có chung suy nghĩ này. Chỉ có hắn là bình tĩnh nhất, chỉ vài giây ngạc nhiên rồi cũng trở lại với vẻ lạnh lùng của mình.

__Chúng ta có thể thỏa thuận giao hòa - hắn nói.

__Không được - đợi một lúc rồi ông ta trả lời.

__Tại sao? - hắn lạnh giọng.

__Vì không thích.

Bây giờ hắn nhìn kỹ, người bên ông ta cũng nhiều hơn bên hắn cỡ vài trăm người, lực lượng vô cùng hùng hậu. Suy nghĩ một lúc rồi anh nói tiếp.

__Vậy ông cho tôi biết cái lý do còn lại để ông đưa ra quyết định giao chiến với bên tôi là gì? - hắn hỏi

__Vì con gái - ông ta cũng không chần chừ mà trả lời.

__Con gái! Ngay cả tên con ông tôi còn không biết thì tôi đã làm gì tổn hại đến cô ta - giọng có chút phẫn nộ.

__Cậu đã gặp rồi đó chứ, nhiều nữa là đằng khác.

Ở một nơi nào cách đó không xa, cô gái khi nãy lại im lặng lắng nghe câu chuyện của bọn họ từ đầu đến cuối. Trong lòng dâng lên một sự lo lắng nhưng lại cảm thấy mỗi một khi phải chờ đợi cái trận đánh này diễn ra.

(Cô gái đó là ai? ::tí nữa sẽ biết)

__Chúng tôi hôm nay hẹn bang các người ra đây đánh lộn chứ không phải nói chuyện - một tên cao to bặm trợn đứng bên ông ta lên tiếng.

__Anh có quyền nói chuyện với chúng tôi sao? - Hạo lịch sự nói (giả vờ)

__Mày....

_IM - ông Hùng quát làm tên đó im lặng, sợ xanh cả mặt.

_Ông phải dạy chó mình đừng hoang chứ để nó sủa lung tung quá - Bảo cũng đổ thêm dầu vào lửa.

_Thôi được rồi, vào chủ đề chính đi - giọng nói lạnh băng của Thảo từ đầu tới giờ mới lên tiếng.

_Tụi tui đã phải đợi 20 phút, không tốt chút nào.

_Tôi có việc bận

_1 câu bận là xong sau - nhếch môi khinh bỉ nhìn ông ta.

_Vậy tôi xin lỗi - ông ta có vẻ nhượng bộ (giả vờ đấy).

_Nếu bên tôi thắng thì sao? - Thảo hỏi thẳng.

_Đây là cuộc chiến sinh tử nếu bên cô thắng bên ta sẽ chết - ông nói.

_Nếu tôi thắng tôi không cần ông chết đâu chỉ cần gấp đưa con gái ông là đủ rồi - Thảo nói.

_Được thôi!

_Và nó sẽ chết! Được chứ ! - Thảo nói....

_Để coi bên bọn con nít ranh các người có thắng ta được không đã - ông nói nhếch môi.

_Game start! - Thảo hô to rồi hai bên đánh nhau ầm ĩ. Riêng bọn hán vẫn ngồi phía sau mà xem trận chiến và bên ông ta cũng thế... (có ghế ngồi đằng hoàng)

Vài lời nói nhảm của moon.

_Mọi người hãy đọc ủng hộ truyện Tình Yêu Và Thù Hận của moon mới viết nha mọi người.

Cám ơn mọi người đã ủng hộ Moon và đọc truyện của moon trong suốt thời gian qua.

Gửi lời cám ơn chân thành đến các đọc giả thân yêu.

Đôi lúc Moon viết truyện hơi bị ảo tưởng mong mọi người hãy bỏ qua cho Moon ạ.

35. Chương 35: Cuộc Chiến Sinh Tử (tập 3)

Chương 35: cuộc chiến sinh tử tập 3

Cuộc chiến giữa đàn em 2 bên diễn ra kịch liệt. 30 phút rồi cũng qua , 2 bên cũng thiệt mạng và bị thương quá nhiều. Bọn hán đứng dậy chuẩn bị ra đấu. Chắc chắn bên kia cũng vậy. Hán đánh với tên trùm, mấy người còn lại đánh với những sát thủ tay chân bên cạnh ông ta.

Ông ta đánh hán một cú đấm vào mặt với lực sát thương cực lớn, hán nhanh chóng né người sang một bên, dơ chân đá vào bụng ông ta, ông ta cũng né đòn rồi đánh lại, cuộc chiến của 2 người cứ diễn biến đánh qua lại.

Đến Hán, cô một mình đánh một tên mặt ngầu to cao gấp đôi, gấp ba cô. Cô dùng chân đá vào bụng tên đó nhưng hán cũng nhanh chóng né sang một bên và bắt lấy chân cô.

Hạo cùng một tên khác đang đánh nhau kịch liệt, hán ta dùng dao găm định đâm lên anh nhưng nhanh chóng anh né được, xoay người đạp một phát vào đầu hán ta.

Cũng cùng thời điểm đó, Thảo và một tên khác to con bậm trợn đánh nhau điên cuồng, Thảo toàn dùng hết sức và những chiêu hiểm độc nhất mà tấn công tên kia như muốn trút sự buồn bực trong lòng ra vậy, hán cũng không vừa thân thủ nhanh nhẹn đều né hết được những chiêu của cô.

Bảo thì có vẻ tốt hơn, sau khi đánh một hồi anh tìm được điểm yếu của đối thủ là ở cổ , đang cố sức nhất để tiếp cận hán ta mà tung một cước vào đó nhưng luôn bị hán nhanh tay nhanh chân chặn lại.

Ông ta dùng tay chưởng hấn một chưởng khá mạnh, hấn kịp thời né sang một bên nhưng cũng bị thương nhẹ, khoé miệng chảy ra một vệt máu. Nhưng hấn không chấp nhận thua cuộc, tiếp tục đứng dậy đấu với ông ta, lần này hấn nhất định phải thắng vì sinn mạng của toàn bộ anh em trong bang. Hấn chạy cực nhanh tiến lại gần ông ta xoay người rồi đá vào bụng với sức lực rất lớn làm ông ta đau đớn phải lùi lại 2 bước.

Hấn bị bắt chân thì dùng tay thối vào người hấn ta , vậy mà hấn vẫn cố chấp không bỏ tay ra. Giờ cô chỉ còn biết chống hai tay xuống đất xoay người rồi dùng sức của chân mà đá vào mặt hấn ta rồi dùng cơ thể dẻo dai của mình lộn vòng trở lại tư thế đứng thẳng người . Cô làm những động tác đó cực nhanh chỉ 10 giây , ngay cả tên đó cũng còn chưa tỉnh hẳn sau cú đá của cô, 2 con mắt giờ đen thui không thấy đường, cô đạp thêm một phát rồi dùng dây trói lại.

Sau khi đạp một phát vào đầu hấn , Hạo cũng nhanh chóng bị hấn đánh trả, hấn ta lấy khẩu súng bên hông rồi chĩa thẳng về phía anh, viên đạn từ từ đi về phía anh như một khúc phim quay chậm, anh né người sang bên và viên đạn bay thẳng về gốc cây to ngoài kia. Rất nhanh nếu như chỉ trễ một khắc có lẽ viên đạn đã trúng tim anh. Lấy lại tinh thần anh quay lại đạp hấn một phát thật mạnh nữa vào đầu, tên đó quay ra bất tỉnh.

Thảo sau gần 10 phút dùng lực tấn công thì cũng mệt, tên bên kia đỡ cũng chẳng khá hơn là bao. Lần này cô nhắm thẳng mục tiêu, dùng một cú đâm thật mạnh ngay phía sau ót tên kia khiến hấn chưa nói lời nào đã chết, không mất một chút máu.

Bảo này giờ tìm cách tiếp cận nhược điểm của tên kia nhưng cứ thất bại , hấn ta có một thân thủ rất nhanh nhẹn, cơ thể không to lớn nhưng vô cùng linh hoạt và mạnh mẽ. Anh bắt đầu chuyển hướng dẫn hấn ta đến gần gốc cây cổ thụ. Thấy hấn ta có vẻ đã mệt anh chạy lên thân cây rồi lộn người dùng chân đạp một phát rất mạnh vào cổ hấn. Vậy là kết thúc.

Ở trên cành cây cổ thụ to lớn, có một con người nhỏ nhắn sắc mặt cứ chuyển đổi liên tục như một chú tắc kè, hoảng hốt, lo sợ và vui mừng.

Sau cùng một thời gian, cả 5 người đều hoàn thành xong nhiệm vụ. Minh và Lin cũng trở lại đó và thông báo với bọn hấn:

_Có rất nhiều người bị thương tôi đã cho người đưa họ vào bệnh viện.

.....Pằng.....

Một tiếng súng phát lên trong đêm tĩnh mịch, một người ở bụi cây sau bọn hấn té xuống. Minh và Lin lại xem thử và báo cáo với hấn.

_Một tay bắn tĩa đã bị ai đó bắn chết.

Hấn sau khi nghe xong sắc mặt tối sầm, liếc lạnh nhìn ông ta một cái rồi cất giọng lạnh lùng hỏi:

_Người của ông?

_Hahahaahahahaha... đúng đó người của tôi thì sao? - ông ta cười man rợ rồi nói giọng khiêu khích.

_Tao chỉ muốn bọn bây chết mà thôi! - sau khi dứt lời, ông rút súng ra rồi một phát súng lại vang lên.

.....pằng.....

Phát súng vang lên rồi theo đường thẳng mà bay vào cánh tay cầm súng của ông ta, cả bọn ngạc nhiên hết mức vì hiện tại họ còn không biết chuyện gì thế này thì từ trên gốc cây cổ thụ một cô gái kì lạ mặc một bộ đồ kiếm hiệp mang theo là chiếc mặt nạ hình con mèo tiến đến chỗ bọn hấn.

_Cô....cô....- tiếng Hấn lắp bắp. Cả bọn nhìn cô gái này một cảm giác rất thân quen. Không nói gì là tình trạng của cô gái...lúc này.

.....Pằng.....

Một tiếng súng nữa vang lên, theo sau là một top cở 10 người toàn là sát thủ chuyên nghiệp, còn người dẫn phía trước chẳng ai khác ngoài Linh.

Lại thêm một lần ngạc nhiên nữa của bọn họ.

_Con gái đi đâu vậy. Sao con không ở nhà? - Ông Hùng hỏi dịu dàng.

_Con đem người đến giúp cha mà - Linh nói.

“Con gái ông ta là Linh” suy nghĩ của 8 con người bên đây tất nhiên là cả cô gái đó. Riêng cô gái có vẻ nhìn Linh với một ánh mắt sắc bén chứa chút oán hận.

Trong khi cả bọn còn đang ngỡ ngàng, bên kia liền nhân cơ hội bắn một phát súng chĩa thẳng vào Thảo. Cô gái kia nhanh chóng nhìn thấy và kéo Thảo sang một bên né đạn, viên đạn bay sệt qua tay cô nhưng cũng thật may mắn nó không gim vào da thịt chỉ đơn giản như bị trầy nhẹ mất một tí máu. Sau khi bị thương cô thả Thảo ra và trở lại vị trí lúc đầu. Cuộc chiến bây giờ mới bắt đầu.

Những phát súng liên hồi vang lên, ai cũng đều bị thương một chút. Bên Ông trùm bây giờ như trở lại vị trí bắt đầu hiệp 2, chỉ còn có mình ông ta, bọn sát thủ kia cũng lần lượt ngã xuống hết rồi.

-.....pằng.....-

Tiếng súng lại vang lên, bả vai cô gái kia bị gim một phát đạn máu đỏ tuôn ra, do khi nãy vô tình nhìn thấy sau lưng có người cầm súng chĩa vào hần nên cô nhanh chân chạy lại và đẩy hần ra đỡ phát súng đó. Sau khi viên đạn gim vào bả vai trái của cô thì cô cũng cầm súng bóp cò, viên đạn bay theo đường thẳng và đáp ở giữa trán hần ta. Vậy là xong, bây giờ bên ông ta chẳng còn ai ngoài ông và cô con gái độc ác kia.

Ông ta đề hèn nhân lúc “nước đục mà thả câu”, khi bọn hần quay lưng lại sau khi đỡ phát súng, quay trở lại thì bị ông ta chĩa súng vào cô, cô liền bị hần kéo sát vào ngực của mình rồi xoay người lại, viên đạn sệt ngang làm mặt hần chảy một đường máu đỏ. Rồi từ từ hần buông tay cô gái ra nhưng trong lòng có chút gì đó gọi là vẫn vương nùi tiếc, hần cảm thấy cảm giác bây giờ thật hạnh phúc như cô gái hần đang ôm là My. Cô gái đó cũng có một cảm giác tương tự vui vẻ và hạnh phúc khi được hần ôm vào lòng.

_CMN! Hèn hạ - Hần bắt giắc chuỗi tục.

Ông ta và bọn hần lại tiếp tục xả súng

.....tạch...tạch...tạch.....

Phịch! Phịch

Hai viên đạn từ cây súng của nó lần lượt bay theo 2 hướng rồi 2 âm thanh ghê rợn phát lên, viên đạn đầu tiên bay thẳng vào cánh tay phải của ông Hùng rồi viên đạn thứ 2 bay vào chân của Linh. Máu phun tung toé. Ông ta cũng chĩa súng về phía nó để bắn trả. Không biết là trùng hợp hay ý trời mà ngay lúc này đây súng ông ta hết đạn. Ông ta khá tức giận, ném cây súng sang một bên.

_Các người muốn giết cứ giết tôi, xin hãy tha cho con gái tôi - ông ta nói vọng trầm trầm nhưng khí phách ngất trời.

_Lần này tôi tha cho các người nhưng nếu các người còn muốn giết chúng tôi thì đừng trách, tôi sẽ không tha đặc biệt là cô *chỉ Linh* - Hần nói, giọng khàn khàn nhưng lạnh lùng.

Sau khi hần nói vậy, ông và Linh cũng quay bước đi nhưng khi quay lưng lại sắc mặt 2 người nhanh chóng thay đổi, nguy hiểm hơn. Một ông Trùm danh tiếng ngất trời một thời mà lại bại trong tay một đám nhóc, chuyện mất mặt như vậy, Ông ta chịu nổi sao. Chắc có lẽ ông ta sẽ tính kế trả thù.

Nhìn bóng 2 người kia đi khuất, cô gái đó cũng bước đi khỏi đó, cánh tay còn đầm máu, máu cứ theo vết thương mà tuôn chảy rất nhiều. Bọn hần đứng sau nhìn theo bóng người cô gái đi càng ngày càng xa họ, bắt giắc hần lên tiếng gọi, giọng nói âm áp vô cùng:

_MY! CÓ PHẢI CÔ KHÔNG? - hần hỏi to, mắt nhìn theo cô gái, 4 người còn lại cũng vậy, rất đồng tình với câu hỏi của hần vì ai cũng có suy nghĩ như vậy.

Cô gái đang đi nghe hân hởi thì khựng lại, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại nhưng chỉ sau 3 giây “cô gái” lại tiếp tục đi xem như mình vẫn chưa nghe gì.

Hắn đứng phía sau theo dõi “nhất cử nhất động” của cô gái rồi như trái tim làm chủ đôi chân, hắn bắt giắc chạy lại phía cô gái. Giây phút chỉ gần như cách cô rất gần nhưng sau lại cảm thấy quá xa. Đến cạnh bên cô gái kia, hắn vòng tay muốn kéo cô lại, tháo mặt nạ kia ra để nhìn xem cô là ai. Ngay lúc đó, mất máu nhiều một mỗi nhứt đầu cũng khiến cô ngã và vậy là cô rơi vào vòng tay hắn, mí mắt như khấp lại, mặt nạ cũng đột nhiên rớt xuống rõ rõ khuôn mặt xinh xắn ra.

4 người kia giờ đây cũng bắt đầu đi lại, hắn thì như không tin được vào mắt mình, ngạc nhiên hết cỡ, ánh mắt lộ rõ sự vui mừng hết lên:

_Myyyyy. - hét vì vui.

Cả bọn nghe thế thì bước chân càng nhanh hơn chạy lại phía hắn. Ai cũng vui vẻ, mừng rỡ ra mặt chứ không còn là cái khuôn mặt tẻ băng kia, Thật sự là nó nó đã về.

36. Chương 36

Trong cái rủi có cái may

Tại phòng hồi sức đặc biệt. Nó đang nằm trên giường bệnh đang được dõ “nước biển”, 5 người kia thì ở một phòng khác do ai cũng bị thương và mệt nên được băng bó và ngủ hết rồi. Nhưng vẫn còn một người đang len lén xuống giường nhẹ nhàng bước ra cửa.

Sau khi ra được phòng bệnh hắn hiên ngang đi lại phòng hồi sức đặc biệt rồi mở cửa nhẹ đi vào. Lại bên cạnh giường rồi ngồi kể cái cô gái xinh đẹp lưu manh đang nằm đó mà miệng cười liên tục.

_Cám ơn em đã quay lại - một câu nói thật ấm áp mang theo nụ cười hạnh phúc mà anh nói với nó, mặc dù nó đang ngủ.. (thay đổi cách xưng hô nữa kìa).

Bây giờ trong anh luôn dâng lên một cái cảm giác thật lạ, thật khác nhưng nó thật vui vẻ và anh đang rất hạnh phúc. Chỉ cần ngắm nó ngủ thôi cũng làm anh vui, chỉ cần thấy nó mỗi ngày cũng khiến anh vui nhưng quan trọng hơn hết anh rất cần nó và anh biết mình đã rất yêu nó.

Nó ngủ cứ như một thiên thần đang say giấc, những tia nắng len lỏi qua các tấm rèm càng làm nó thêm xinh đẹp. Mặt mày nhợt nhạt, mắt thì tuy có xúu thâm quầng nhưng cũng không giảm bớt nét đẹp lung linh của nó...

Anh nhìn nó, ngắm nó rồi đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ nhàng, sau đó còn nở nụ cười mê người. Chỉ tiếc là nó không thấy được. Sau khi quay người lại, anh tiếp tục ngọt trái cây để sẵn cho nó (^_^).

_Sao hôm nay thằng Huy nó toàn làm chuyện kì quái không ha mậy? - Hạo cùng 3 người kia ngoài phòng bệnh, mở ti hí cửa để nghe lén rồi bàn bạc.

_Sao Tao biết! Chắc nó bị ám đầu - Bảo nói.

_Bảo, ông gan nha dám chửi anh 2 tui bị “ám đầu”. Anh 2 mà nghe là xử ông lun á - Hân dọa Bảo.

_Thôi mà - Thảo lên tiếng ngăn cản chiến tranh của 2 người sắp xảy ra.. “Mà nếu 2 anh chị đó thành đôi thì tốt quá” Thảo thêm vào, mắt sáng long lanh.

_Ừ! Nếu vậy thì quá tốt..hehe *mắt ánh lên tia gian xảo đang muốn bày mưu tính kế* - Hân nói.

(Khúc mấy người ngoài cửa đều nói nhỏ).

Nhiều người đi ngang qua phòng hồi sức đặt biệt của nó đều dừng lại xem thử rồi lại lắc đầu bỏ đi, rất nhiều lượt đi qua đều như vậy. Bỗng phía sau, một cô y tá đi tới, miệng hỏi “Mọi người đang làm gì vậy?” , tay đập vai bọn họ.

.....Rầm...Phịch...Tạch....

Cả bọn té cái rầm, cánh cửa cũng tự động mở ra. Cô y tá vào trong để làm nhiệm vụ của mình. Còn lại 4 người vừa than vừa la, đứng dậy rồi phúi phúi cái mông sau đó định đánh nhanh rút gọn chùn êm về phòng của mình kể bên.

_Đi đâu vậy? - giọng nói không quá lạnh cũng không quá ấm nhưng cũng đủ làm cho cả bọn sợ như muốn rút tim ra ngoài.

_Bọn em chỉ định đi thăm My thôi mà! - Hân nói *cười gian*.

_Vậy sao chưa dõ đã bắt ếch lại còn rên rút chạy về phòng? HẢ? - trừng mắt nhìn 4 người .

_Bọn em bị mộng du, á đúng vậy mộng du - Thảo nói cười cười , mấy người kia cũng hòa theo, rồi 8 mắt liếc nhìn nhau hỏi “Lý do đủ thiết phục chưa? ” *nói nhỏ*.

_Chị y tá! MY khỏe chưa ạ! - tiếng Hạo hỏi làm thay đổi chú ý của hân sang cô y tá.

_Vào trong, vào trong - Hạo nói nhỏ với 3 người kia.

_Cô ấy khỏe rồi, chút nữa sẽ tỉnh - cô y tá nói với hân.

_Cám ơn - hân nói rồi đi dõ phòng bệnh.

_Mấy người.....- hân đang định nói cái gì đó với bọn Hân, Hạo Thảo Bảo thì mí mắt của nó hơi giật rồi mắt từ từ mở ra làm hân và mấy người kia vui mừng ra mặt.

_Bà tỉnh rồi - Hạo nói.

_A! Mừng quá, chị tỉnh rồi huhuu..- Thảo vừa nói vừa ôm cổ nó

_Mấy tỉnh rồi tao mừng sắp chết luôn á - Hân nói rồi còn dụi dụi mắt.

.....

Nó nghe xong thì sắp ngạt thở, mí mắt nhắm tịt lại luôn không nói không rằng. Mấy người ngoài đây thấy vậy thì lo gần chết, kêu nó quá trời mà nó cũng không chịu dậy đành đi gọi bác sĩ. Bác sĩ khám xong ra lắc đầu định mở miệng nói chưa gì thì bị 4 đứa nó chửi một chập rồi đập ổng la ngoài luôn.

“Tôi chỉ muốn nói, kêu cô ấy dậy không được thôi mà, tự nhiên bị chửi bị đánh oan mạng...” đứng ngoài cửa, ông bác sĩ vừa nói vừa lắc đầu nhìn vào bên trong rồi cũng rời khỏi đó.

_Huhu....huhu....hu....My ơi sao mầy vừa về lại ra đi nữa vậy..Mầy đi sớm quá...huhu...- trong phòng 4 người Hân Hạo Thảo Bảo khóc rên inh ỏi, nói gì tùm lum tùm la.

” Rầm ”

4 người ôm đất một đồng sau khi bị nó đá. Nó từ từ mở mắt ra.

_im hết cho tui nghe hông! Hừ - nó hừ lạnh một tiếng.

Cả bọn 4 người bây giờ ôm nhau chỉ biết gật gật đầu.

_Chị my khỏe rồi đó. Đá em đau muốn chết - Thảo xoa xoa cái mông nói nhỏ với 3 người còn lại. Ba người kia cũng không nói gì đồng loạt gật đầu dứt khoát.

_Muốn giết tôi hả? - nó bày ra bộ mặt giận dữ.

_Đâu có đâu - Thảo lại nhõng nhẽo với nó.

Mà sao em còn sống rồi hôm qua còn xuất hiện ở đó - giọng anh Huy vang lên mang theo chút gì đó tò mò và ấm áp (có gì đó khác nhĩ..><)>

_Ừ, đúng rồi đó bà kể mau đi - bọn họ hồi thúc cũng không quan tâm đến gì đấy khác khác lạ ở đây.

_Ừm. Yên lặng nghe tui kể nè - nó hăng giọng nói.

(Theo lời kể của nó)

Hôm đó, tôi rơi xuống vực và rơi xuống dòng suối chảy siết phía dưới. Cũng mai ngay lúc đó, có một ông cụ đi câu cá ngay đó. Thấy tôi bị vậy nên ông kéo tôi lên và đưa tôi về nhà.

Đặc biệt là khi tôi tỉnh lại, trước mắt tôi là một hang động hoang sơ cực kì hoang sơ nhưng nó lại có bàn ghế và cả cái giường tôi đang nằm nữa. Ở đó ánh sáng rất ít chỉ vài tia len lỏi qua các hòn đá để được xuyên vào hang. Bàn, ghế và giường đều được tạo thành bằng đá.

Trong lúc tôi vẫn còn đang mơ hồ thì Cụ từ ngoài theo lối nhỏ của hang động đi vào và Cụ hỏi:

_Con tỉnh rồi à! Dậy ăn chút gì đi! - tiếng Cụ trầm khàn ấm áp.

Tôi nhìn Cụ tóc đã bạc phơ, râu cũng bạc màu, Cụ cũng nhìn tôi ánh mắt ấy thật ấm áp. Lúc đó tôi mới bắt đầu hỏi cụ

_Cụ đã cứu con sao?

_Ừ - cụ nói.

_Nhưng cụ đã lớn tuổi sức yếu thì làm sao cứu con nổi - tôi vẫn không khỏi thắc mắc nên hỏi cụ.

_Hahaa...*cụ cười hiền sau đó nói tiếp* Tuy cụ đã lớn tuổi nhưng cụ vẫn còn đủ sức khoẻ để cứu một cô bé nhỏ nhắn như con.

Tôi không biết nói gì chỉ mỉm cười nhìn Cụ rồi xuống bàn ghế đá kế bên đó ăn cơm cùng cụ.

Sau khi ăn xong, tôi dọn dẹp và trò chuyện cùng Cụ. Cụ mở lời hỏi tôi trước:

_Tại sao con lại rơi từ trên cao xuống, mình mẩy còn trầy xước chảy máu rất nhiều.

_Con bị người ta xô, cố ý muốn giết con

_Mà cụ không còn người thân nào sao? Sao cụ ở nơi hoang sơ như thế này, chỉ có một mình không có ai chăm sóc cụ sao? - tôi bắt đầu chuyển chủ đề hỏi cụ.

_Cụ chỉ sống có một mình thôi, cụ ở đây cũng được nhiều năm rồi nên cũng quen.- cụ nói hiền từ.

_Vậy tôi đang định hỏi thêm thì Cụ như hiểu được tôi muốn hỏi gì nên đã kể tôi nghe:

_Ở đây Cụ ăn cá và cơm. Khi cần tiền mua đồ ăn, Cụ sẽ câu cá bán lấy tiền để mà mua gạo hoặc những thứ khác. Cuộc sống rất an nhàn...- Cụ cười vui vẻ..

Rồi 1 ngày, 2 ngày sau cũng vậy tôi cùng Cụ ăn chung rồi tôi giúp cụ đi câu cá, nấu cơm. Nhưng đến ngày thứ 3 đột nhiên tôi nhớ đến chuyện tôi nghe thấy ở Bar, rồi tôi quay sang hỏi Cụ:

_Cụ ơi, con đã ở đây bao lâu rồi?

_Tính từ ngày ta cứu con đến nay thì cũng đã 22 ngày rồi..- Cụ ngẫm nghĩ rồi trả lời.

_Hả? *tôi há hốc mồm* Nhưng con nhớ con chỉ mới ở đây được 2 ngày thôi mà.

_Thì lúc trước, Cụ cứu con về đây. Con nằm mê man đến 20 ngày sau mới tỉnh dậy cũng chính là 2 hôm trước - Cụ nhìn tôi.

_Con cảm ơn Cụ nhiều vì đã cứu con nhưng con có chuyện gấp phải giải quyết nên con phải đi rồi. Hay Cụ đi với con nha - tôi nói rõ rõ vẻ buồn và không nỡ trên mặt.

_Thôi con cứ đi đi, có gì quay lại thăm Cụ, cụ chỉ thích sống ở đây. Cụ không thể đi nơi khác được xin lỗi đã phụ lòng tốt của con - Cụ nói giọng hơi run run nhìn tôi cười buồn. Tôi biết chắc có lẽ Cụ không nỡ xa tôi vì mấy ngày nay cụ rất vui, tôi cũng vậy cũng rất không nỡ xa cụ.

_Thôi con đi theo Cụ để ra ngoài kia. Nếu không sẽ bị lạc đó, ở đây đường nhỏ hẹp lại tắc trở khó đi, con cẩn thận nghe hông - có lẽ cụ thấy tôi buồn nên hối thúc tôi ra về.

Cụ bắt đầu dẫn đường, tôi đi theo cụ men theo những lối đi hẹp toé, tối đen như mực, dưới chân thì những hòn đá lớn nhỏ ngấp ghềnh khiến chân bị trượt lại khó đi. Tôi đi theo lối cụ dẫn rồi sau gần hơn nửa giờ thì tôi cũng ra khỏi hang.

Lúc này đây trước mắt tôi là những tia sáng lấp lánh mặt trời chiếu vào mắt làm tôi cảm thấy khó chịu chắc có lẽ vì trong hang thiếu ánh sáng nên tôi cũng dần quen nhưng vậy và bây giờ chưa thích ứng kịp. Sau khi được hít một bầu không khí trong lành, nghe tiếng chim chóc hót vang, cảm nhận ánh mặt trời gay gắt và cả tiếng suối chảy tí tách . Tôi mới quay qua cụ, thấy vẻ mặt u sầu của cụ làm tôi cũng buồn theo.

Cầm lòng không được, nước mắt tôi bắt đầu chảy xuống. Cụ thấy vậy nên ôm tôi vào lòng vỗ về như một đứa con nít: _ngoan nín nào...

_Cụ cho con cái này để còn đi xe về chỗ con -Cụ nói rồi dí vào tay tôi một cái gì đó được bao bởi nhiều lớp giấy làm nó to lên. Tôi tò mò mở ra xem thử thì thấy trong đó là một số tiền nói ít cũng không phải nhưng nói nhiều thì càng sai. Vì số tiền đó có thể cụ đã dành dụm cả đời còn với tôi chỉ cần đi làm một tháng là có.

_Cụ cứ giữ lấy đi. Con có rồi mà - tôi nói giọng hơi ghen ngào rồi dúi lại mớ tiền vào tay Cụ.

_Nhưng khi con rơi xuống đây, Cụ đã thấy con không có gì trong người. Con đừng giấu cụ, cứ lấy đi - Cụ nói rồi đưa cho tôi nhưng tôi không lấy.

_Con bán cái này là có tiền thôi Cụ à - tôi lấy cái điện thoại bị thấm nước hư trong túi quần ra rồi nói tiếp “Tuy nó bị hư như bán cũng được rất nhiều tiền, Cụ không cần phải lo”.

Huhu.....rồi tôi ôm cụ khóc to, sau đó tôi quay người nhìn cụ lần cúi rồi rời khỏi đó để Cụ ở đó một mình. Sau đó đi bán điện thoại rồi đi xe về đây nè.

Tôi đi đến nơi mà mấy người đã hẹn và đợi gần 2 ngày muỗi cắn với mệt muốn chết nhưng vẫn ăn đầy đủ. Sau đó thì mọi chuyện xảy ra mọi người thấy.

HẾT

.

Nó kể lại mọi chuyện với mọi người rồi thở phào, mặt buồn buồn chắc nhớ Cụ.

_Hang động ở đâu sao tụi em tìm không thấy - Thảo hỏi.

_Ai đã giết em? - hần hỏi khiến cả nó và mọi người lơ luôn câu hỏi của Thảo mà tập trung nhìn hần mắt ai cũng mở hết cỡ mà nhìn.

“Em đó” 4 người Thảo Hân Hạo Bảo nhìn nhau rồi cười.

_Không.có gì... đâu... đừng....bâbân.....tâmmmm....- nó trả lời mà vẫn không khỏi bàng hoàng khiến câu nói lắp ba lắp bắp.

37. Chương 37

CÓ PHẢI TÌNH CỜ

_Chị à! Em nói cho chị biết nha. Mấy ngày chị ra đi anh Huy đã khóc rất nhiều, uống rượu say sấn, không chịu ăn uống ...à không cái này không chính xác...Anh có ăn nhưng mà ăn đồ nguội á. Cái cách sau đó được vài ngày anh rủ em với chị Hân đi bệnh viện mà trong đó anh bị nặng nhất. Bác sĩ nói anh bị ‘suất

huyết dạ dày' (nếu moon nhớ không nhầm là cái bệnh này..lỡ có sai mọi người nói Moon biết nha)...phải nằm lại mấy hôm đó . Mà đều quan trọng hơn là trong lúc anh say rượu anh cứ nói câu “Hạ My, Anh yêu em”.....v.....v.....- Thảo lại ngồi cạnh nó luyên thuyên kể cho nó nghe những chuyện xảy ra lúc nó không có đây.

Thảo kể xong, cái cảm giác của nó cứ thay đổi liên tục, cảm thấy kì kì và hơi ngại ngùng sao á, mặt cũng đỏ ửng lên, nó đành lấy khăn trùm lại che đi sự kì lạ của mình không cho người khác biết. Im lặng, im lặng, và chỉ có sự im lặng bao trùm lấy căn phòng. Thảo sau khi kể xong thì nhận lấy từ Huy một ánh mắt sắc bén như muốn ăn tươi nuốt sống mình làm cô nín thin thít không dám thở nữa là...

” Tạch ”

Đạt, Minh và Kiều mở cửa bước vào khiến cho không khí cũng bớt phần căng thẳng.

_Tôi tìm mấy người muốn chết thì ra là ở đây - Minh thở hển hển rồi nói.

_Mấy người khoẻ không? - Kiều hỏi.

_Khỏe, chỉ trầy xước một chút thôi - Hân nói không mấy thiện cảm với Kiều.

_Ai nằm đó vậy? - Đạt hỏi nhìn vào cái người đang quăn quắn trên giường bệnh kia. Cũng không đợi bọn hắn trả lời, Đạt đi lại lấy tấm chăn ra và 1..2..3...đứng hình trong mấy phút.

“Đạt” cũng mai nhờ tiếng gọi của Hạo mà Đạt thoát khỏi sự ngỡ ngàng, bất ngờ tột đỉnh đó. Cả 2 người Minh và Kiều cũng thế đóng băng mấy phút.

_Là My thật sao? - Đạt hỏi lại có vẻ nghi ngờ.

_Là tui chứ ai, chẳng lẽ ma.....xàm - nó nói ... Đạt lấy tay bẹo má nó thử, nắm tay nó thử “Ui da...đau..ông bị điên hả? ” - nó la.

_Tay ấm, biết đau -> người thiệt - sau một số suy nghĩ logic , Đạt kết luận bằng một câu...“Bà còn sống, mừng quá...hahaha” Đạt nói rồi nhảy khắp phòng vui vẻ, Minh cũng vậy chỉ riêng Kiều nhìn nó bằng một ánh mắt kì quái rồi cô lại ngồi bên nó hỏi thăm.

Sau một hồi Đạt Minh Kiều cũng ra về. Bọn hắn về phòng, Nó được bình yên nghỉ ngơi một lát. Chẳng hiểu sao, cách cửa lại từ từ mở ra, nó kéo ti hí tấm chăn ra xem, một dáng người quen thuộc.

_ Mẹ - nó thốt lên, nước mắt dần dụa. Dì Hoa (mẹ nó) đi lại bên nó, ôm nó vào lòng âu yếm, nước mắt cũng rơi rồi dì nói:

_Cả tháng nay mẹ gọi con không được, nên hôm qua mẹ đi chuyến xe đêm lên đây tìm con. Mẹ vào trường thì thấy nói con bị té vực, mẹ mới hỏi tụi bạn con đó đang ở đâu thì thấy nói ở đây. Mẹ đi vào đây, hỏi đường một chút thì người ta chỉ mẹ lại đây. Mẹ cứ tưởng con.....con Vẫn bình an mẹ vui quá..- Dì Hoa vừa kể vừa khóc.

_Con chỉ bị thương nhẹ thôi mẹ. Thôi mẹ ngồi ghế đi - nó khóc một lúc lâu rồi lên tiếng.

Ọt...ọt...ọt...

Cái bụng nó réo lên, nó xoa bụng rồi cười cười với mẹ nó. Bà thấy vậy thì xoa đầu con gái rồi đi mua thức ăn cho nó “Đói bụng rồi để mẹ đi mua thức ăn” trước khi đi bà nói.

Mẹ vừa đi thì nó cũng định nằm nghỉ một tí thì “tạch” cánh cửa lại mở. Bộ 5 kia lại quay trở lại bước theo sau còn có một ông bác nhìn cũng bánh bao phong độ nhưng hơi đen một tí. Thảo chạy lại ôm nó riu rít:

_Ba nghe tin em bị bệnh nên đến thăm em rồi em kể hết chuyện cho ba nghe nên ba đòi qua thăm chị đó - Thảo nói với nó rồi quay qua Ba cô “Ba, đây là chị My” *cười tươi*.

_Chào Bác - nó cười tươi dơ tay ra để bắt tay ông. Ông cũng mỉm cười đáp lễ rồi bắt tay nó.

_Chào con, cảm ơn con đã chăm sóc con bác thời gian qua - ông nói trong lòng dâng lên một cảm giác lạ.

_Bác không cần khách sáo - nó cười nói nhưng trong lòng có cảm giác gì đó nôn nao, ầm ập và rất lạ khi nó nhìn vào ánh mắt của ông.

_Sau khi xuất viện ba cho chị qua nhà mình ở nha - Thảo hỏi ba, giọng có chút nũng nịu.

_Ừ, My có thể qua nhà mình mọi lúc - ông xoa đầu con gái.

_Không! My qua ở nhà chị/anh - Hân và Hân cùng nói.

Ồ! - Hạo, Bảo, Thảo nhìn hân chăm chăm như sinh vật lạ lại còn cười nham hiểm.

Mọi người ngồi nói chuyện một lúc rồi ba của Thảo bận công việc nên cũng về sớm. Bộ 5 Hân Hạo Huy Thảo Bảo thì ở lại nói chuyện với nó.

Ông rời đi khỏi phòng nó nhưng trong lòng vẫn dâng lên một niềm vui khó tả. Ông bước đến sân bệnh viện, đi ngang qua khu bếp từ thiện của bệnh viện. Đột nhiên ông thấy một bóng dáng, một gương mặt quen thuộc có lẽ suốt đời ông cũng không quên được. Hơi bất ngờ, miệng ông há hốc và ông quay người lại chạy khắp nơi từng ngõ ngách trong bệnh viện để tìm bóng dáng ấy.

Sau gần 20 phút chạy ngược chạy xuôi trong khắp bệnh viện tìm người, ông vẫn chưa tìm thấy dáng người ấy. Điện thoại ông reo lên báo về công việc nên ông cũng đành rời khỏi đó mang theo sự tiếc nuối trong ánh mắt nhưng có chút vui và hi vọng trên gương mặt, ông đi khỏi bệnh viện.

Trên phòng bệnh của nó, mẹ nó bưng đồ ăn vào đặt tên bàn.

_A! Mẹ/Bác - cả bọn đồng thanh.

_Ừ, tụi con khoẻ không? - Dì Hoa cười hiền , rồi quay qua nói với nó “Con ăn cơm đi”

_Dạ, tụi con khoẻ

_Tụi con bàn bạc chuyện gì mà xôn xao quá vậy? - Dì Hoa hỏi tụi hân rồi lấy cơm cho nó ăn.

_Dì để con dứt cho My - Hân lấy phần cơm từ tay dì Hoa rồi dứt cho nó.

“Ừ” - dì Hoa cười cười nhìn hân.

_Cũng mai nhờ ông nếu không mẹ biết tôi bị thương ở tay là chết chắc - nó nói nhỏ với hân chỉ đủ 2 người nghe.

38. Chương 38

Chương 38 : Tổ tình

Ngày ra viện, sau nhiều suy nghĩ và quyết định lẩn lộn thì nó quyết định sang ở nhờ nhà Thảo. Đồ đạc ở kí túc xá trước kia đều được sắp xếp đầy đủ và đưa về nhà Thảo.

Nó cùng mẹ và Thảo về cùng. Sau vài chục phút, xe dừng trước một ngôi nhà lộng lẫy , to lớn và cũng cực đẹp, không kém gì với nhà hân. Nó cùng mẹ bước vào ngôi nhà. Một cảm giác thân quen vô cùng dâng lên trong 2 người.

_Mẹ với chị lên phòng nghỉ đi - Thảo nói rồi dẫn 2 người lên phòng.

Sau khi về phòng nghỉ ngơi và dọn dẹp sạch sẽ thì Thảo từ phòng bên kia lon ton chạy qua.

_Chị cho em ngủ chung với - Thảo nói.

_Ừ ... mà ba em đâu?

_Ba em bận công việc nên đã đi công tác , chắc mai mới về..- Thảo nói rồi nhảy lên giường. Sau đó cả 3 người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Reng...reng....reng...

Đồng hồ báo thức reo lên inh ỏi, cũng đã 7 giờ rồi. Nó tung chăn dậy nhanh chóng VSCN rồi xuống bếp.

_Mẹ dậy sớm quá, mẹ làm đồ ăn cho con hả? - nó chạy lại bên mẹ hỏi.

_Cho con với Thảo đấy...Ừa, con lấy giúp mẹ cái đồ đánh trứng - Dì Hoa nói.

_Dạ..nhưng cái đồ đánh trứng ở đây vậy mẹ? - nó hỏi vọng lại.

_Cái ngăn tủ số 2 - Dì Hoa vừa làm vừa chỉ nó.

_A,,có thiệt nè mẹ *đưa cái đồ đánh trứng cho mẹ rồi nó nói tiếp* . Sao mẹ biết để đó hay vậy? - nó nghi vấn.

_Mẹ cũng không biết nữa - Dì Hoa dừng tay suy nghĩ rồi chột đầu hơi đau nhói, dì lấy tay xoa đầu. Nó thấy vậy, hoảng hốt chạy lại đỡ Mẹ mình rồi nói

_Mẹ mệt thì đi nghỉ đi để con làm cho.

_Mẹ làm được, không sao đâu con ra ngoài đi.

Sau một lúc, bàn ăn được bài trí thịnh soạn. Nó và Dì Hoa ngồi vào bàn..nhưng ..không thấy Thảo đâu nó quay qua hỏi quản gia nhà Thảo.

_Dì ơi, Thảo đâu sao không xuống ăn vậy dì?

_Thảo mới sáng sớm đã đi đâu rồi. - bác quản gia trả lời

_Dì ngồi xuống ăn với con và mẹ cho vui - nó nói rồi kéo bác quản gia ngồi xuống ăn cùng.

- - - - -

Trong một căn phòng rộng lớn có hai màu trắng và đen...5 con người Hân, Huy, Hạo,Thảo, Bảo đang ngồi cùng nhau bàn bạc chuyện đại sự.

_Ai cũng biết mấy thích My rồi mà cứ bày ra cái mặt lạnh khi nhắc tới - Hạo nói.

_Để bọn em tìm kế giúp anh - Hân nói.

_Nhưng biết làm sao cho My đồng ý, tính tình thì có chút lưu manh nếu không muốn nói là quá lưu manh..- hân lắc đầu.

_Nhưng con gái ai cũng đều rất thích lãng mạn, chị My cũng là con gái chắc không ngoại lệ - Thảo nói.

_Ừ Thảo nói đúng đó - Bảo hứa theo.

.....

.....

.....

Cuộc bàn bạc kéo dài trong vài tiếng. Cuối cùng cũng tìm được phương án thích hợp, ai cũng nở nụ cười vui vẻ.

Reng..reng...

Chuông điện thoại bàn nhà Thảo reo lên. Nó ngồi gần đó nên chạy lại nghe điện thoại.

Alô

_Alô, có phải My không vậy?

_Ừ..tôi đây,có gì không?

_Có người cần gặp cô. Địa điểm là...Xx vào lúc 6 giờ - người đầu dây bên kia nói rồi cúp máy.

_Không biết ai rảnh rồi thế nhỉ, ở nhà ngủ cho rồi - Nó đi lại sofa vừa đi vừa nói.

_Nhưng mà đi cũng đâu có thiệt hại gì đâu. Thôi kệ - sau một hồi suy nghĩ nó lại nói.

oooooooo

6 giờ

Tại một đồi hoa, dưới đất là những cây cỏ nhỏ nhắn xinh xinh, giữa ngọn đồi là một cây cổ thụ to đùng. Đây là nơi mà đợt trước 6 người đã đi dã ngoại.

Sau gốc cây cổ thụ là một người con trai đang cầm một đoá hồng và hộp quà, tâm trạng lo lắng vô cùng

“Ôi giờ, bị gì đây nè. Đi đánh nhau cũng đâu có hồi hộp hay rung đây đâu. Cố gắng bình tĩnh thật bình tĩnh” - hấn cố trấn an bằng những suy nghĩ của mình.

-Bây giờ là mấy giờ rồi? - Hấn hỏi, lo lắng không kém gì hấn.

—6 giờ hơn rồi - Hạo ngồi bên trả lời.

_Sao giờ mà My nó còn chưa đến - Hấn lo lắng hơn nhiều.

_Ừ..có khi nào My không đi. Ông kêu ai gọi điện mà gì kì vậy Hạo - Bảo xen vào.

_im lặng..im lặng, nữ chính đã đến. Hãy yên vị để xem Truyền hình phim hàn quốc trực tiếp - Thảo nhanh nhẩu từ ngoài chạy vào thông báo.

_Ồ, không biết lần này đến có bị ong đánh nữa không? Chẳng biết ai mà lựa chỗ thấy là xui rồi - nó vừa đi lại gốc cổ thụ vừa càu nhàu.

_Áttttt..... Ai rủ mình ra đây mà éo thấy người nào - nó nói, mặt mày tức giận như là bị lừa vậy.

Hấn từ phía gốc cây bước ra, đoá hoa hồng che trước mặt, trên tay còn được cầm thêm hộp quà trái tim màu đỏ chói.

_Huy, anh đợi ai à?- nó hỏi khi thấy được gương mặt anh khi anh để đoá hoa xuống.

_ À.....- lúc này hấn hơi hồi hộp con tim cũng đập nhanh bất thường.

“Phải làm sao,.....phải làm thôi” anh nghĩ rồi hít một hơi thật sâu.

Giữa ngọn đồi rộng mênh mông, bóng người con trai quỳ xuống bên cô gái cầu hôn với đoá hồng gồm 99 hoa và một chiếc nhẫn kim cương chói lóa. Hoa từ đâu trên cành cây cổ thụ rơi xuống chỗ 2 người.

“Ôi thật lãng mạn, nếu như cặp này thành đôi. Thì 2 đứa còn lại cũng thành một cặp luôn nha” - Hấn nói rồi nhìn hấn với nó,sau đó quay sang nhìn Thảo với Bảo cười nham hiểm.

_Em làm.....bạn gái anh nha - hấn nói rồi cười tươi lòng cũng không khỏi hồi hộp.

Nó nước mắt lưng tròng, có vẻ là rất cảm động làm hấn cũng vui phần nào.

“Cái này cho tôi thiệt hả?” - tay nó chỉ vô cái hộp quà đang đựng chiếc nhẫn kim cương và cái điện thoại được đính đá ruby cực đẹp.

“Ừ”

Nó nghe vậy, mắt sáng ngời lấy hộp quà từ trên tay hấn rồi còn nói “Woa! Đẹp quá, đẹp thật đó chưa bao giờ thấy cái điện thoại và chiếc nhẫn đẹp như đây. Cảm ơn nha *cười tươi*”

“Rầm” - đồng loạt 5 người té xỉu.

“Kịch bản bị sai chỗ nào vậy?” - suy nghĩ của mấy ẻm ở đây (có cả anh Minh ở trên cây rải hoa nữa nha.

_mẹ ơi nhẫn đẹp quá - nó hiện giờ đang nằm trên giường lăn qua lăn lại, ngắm chiếc nhẫn kim cương chói lóa.

_ cái điện thoại cũng rất đẹp - miệng cười tùm tùm không ngừng.

_Ai tặng con vậy? - mẹ nó hỏi , miệng cười tươi.

_ À..cái này là của ông Huy tặng con đó.

_Huy hả? Vậy tặng quà cho con rồi có nói cái gì nữa không?

_Ồ...hình như là có *nó tay chống cằm suy nghĩ*

_Nói gì nói mẹ nghe mau đi!

_À ...ờ...hình như cái gì là làm bạn gái gì đó...Hả làm bạn gái *mắt mở to hết cỡ*..còn mẹ nó chỉ nhìn nó rồi cười.

_hahaha....cũng mai con chưa nói đồng ý, ôi mình thông minh quá - nó phá cười lên, dì Hoa chỉ biết nhìn con gái mình lắc đầu

39. Chương 39

Không phải ghen mà là khẳng định chủ quyền. Anh là hoa đã có chủ nghe chưa

_ Dậy chị mau dậy đi. Trễ học giờ - Thảo ngồi kế bên giường cố kéo con heo ham ngủ kia dậy.

_Chị dậy đi

_ BỘ CHỊ KHÔNG MUỐN ĐI HỌC NỮA HẢ - THẢO vịn volume to khổng bố vào tai nó, nó mở chịu mở mắt ra, tay còn dụi dụi mắt hỏi.

_Mấy giờ vậy?

_ 6 giờ 25 phút.

_Còn sớm ngủ tiếp - sau khi dứt lời nó tiếp tục cho người vào chiếc chăn bông mịn màng ấm áp kia tiếp tục ngủ khò.

_Chị dậy ngay ! - Thảo quát kéo chăn ra khỏi người nó.

_Hôm qua em nói chị là đi học rồi mà. Bộ chị muốn bị đuổi học à.

Câu này đúng là có tác dụng ,sau khi nghe được nó cuộn dậy vào vsen thay một bộ đồ mới. Chẳng biết ở đâu mà trong tủ quần áo có quá trời đồ, toàn là hàng hiệu không. Cái nào cũng đẹp làm nó hoa cả mắt, nó vớ lấy đại một cái đầm xòe, cổ tròn cực đáng yêu. Sau khi thay đồ xong, nó mới bước xuống nhà, ăn sáng cùng mẹ với Thảo.

_Đồ của ai mà trong tủ nhiều quá vậy Thảo? - nó vừa đi ra cổng vừa hỏi Thảo.

_Đó là đồ em mua cho em rồi mua cho chị em luôn. Phòng chị đang ở là phòng của chị em đó - Thảo nói.

“Thảo nó thương chị nó thật nhưng mà vậy là mình mặc đồ của người chết à. Mà không phải chị ta chưa mặc mà chết từ nhỏ rồi mà” - đang suy nghĩ vớ vẩn thì bị cái giọng nói ám khí của hấn làm cho thoát khỏi chuyện đó mà tỉnh lại tập trung nhìn vào khung cảnh trước mặt.

“Lên xe không?”

3 chiếc xe BMW bóng loáng, có 3 vị tài xế . Nó thấy vậy thì lên chiếc xe ngay trước mặt.

_Tuân thủ luật giao thông gồm - nó vừa vào xe đã mĩa mai hấn.

_ Tính mạng con người là trên hết - hấn không vừa dốp lại ngay, chắc học được từ nó.

Kết...

Xe dừng trước cổng trường thân quen. Nó hí hửng,bước xuống xe chạy xồng xộc vào trong trường.

“CHÀO MỌI NGƯỜI, MỌI NGƯỜI NHỚ MÌNH KHÔNG?” - nó hét lớn làm mọi người chú ý.

A...Ma.....ma.....

Vừa la vừa hét, ai vừa nhìn thấy nó cũng chạy mất dép. Nó đứng giữa sân bậm môi trợn mắt nhìn bọn họ.

_Mình là người bằng da bằng thịt, có ma nào mà đẹp như mình đâu chứ - nó sờ mặt mình rồi tự sướng.

Còn khi 5 người kia vừa bước vào thì cả trường xôn xao, mừng rỡ. Chắc vì nghỉ học cũng hơi lâu nên fan nhớ. Ai nấy cũng xôn xao, chạy ra bọn họ, lướt ngang qua người nó luôn chứ.

“Ở đây, mình thật là mất giá trị ” - nó suy nghĩ rồi bấu môi.

_ Tránh xa, ai dám lại gần Hạo thì đừng trách tôi không khách sáo - tiếng Hân đe dọa bọn con gái ở đó.

_ TRÁNH RA - Thảo và Bảo quát, khuôn mặt vô cảm.

Xong việc của mình 4 người định bước đi nhưng cảm thấy có gì đó là lạ, thiếu thiếu. Quay người lại, ôi má ơi, cả 4 tròn mắt nhìn người trước mặt mình không biết có phải là Huy thật không.

_Cười kìa

_Nói kìa

_Nhiều lắm kìa

_Nhận quà, cho luôn chữ kí.

_Chụp hình làm kỉ niệm - 4 người đồng thanh làm một điệp khúc.

_Có phải anh 2 tui không vậy? - Hân hỏi

_Chắc không phải..hình như thằng nào á - Hạo nói.

Nói xong cả 4 đi lại phía hân. Eo, lần này muốn chen vào cũng khó, quát cũng vậy. Cả bọn đành ngậm ngùi đứng sau nhìn vậy.

Nó thấy nhưng cứ giả bộ hông biết, lâu lâu lại liếc nhìn một cái sau đó chửi một câu.

“A...bực mình quá chịu hết nổi rồi. Cái thằng cha đó, hôm qua mới tỏ tình với mình hôm nay lại cười nói với người khác. Loại người này mình phải chửi một trận. Ôi mình làm sao đây ta ..thôi kệ lại đó rồi tính ” - suy nghĩ của nó. Sau đó quay lại, hùng hục sát khí bước lại phía hân.

“TRÁNH RA HẾT COI” - quát với volume cực khủng. Nhưng rất có tác dụng, tất cả mấy người kia quay lại thấy nó thì tự xa mà tránh ra , cứ tưởng nó là ma nên sợ vậy. Nó đi lại phía hân đứng kế bên hân sẵn tay nhéo một cái thật mạnh vào hông.

_My, cậu là người hay ma vậy? - một cô bạn hỏi.

_ Là người bằng da bằng thịt - nó cười tươi bảo.

_Ừ...đúng rồi nè....- cô bạn kia vào nhéo má, rồi nắm tay nó thử.

Mấy bạn kia nghe vậy thì chạy dô kế hân đẩy nó ra xa.

_What? Chuyện gì đang xảy ra thế này? - nó bị đẩy ra nên ức chế.

_TRÁNH RA - không tác dụng.

_ANH TA LÀ BẠN TRAI CỦA TÔI - lần này có tác dụng, bọn họ ngơ ra, nó chạy vào đứng kế hân, nắm tay hân.

_Anh ta *nhìn hân* là bạn trai tôi ..ok . Đúng không anh?* quay qua hỏi hân *

Nhìn thấy trong đáy mắt hân có hiện lên hai chữ gian tà nói liền dơ bàn tay đang đeo chiếc nhẫn hôm qua hân tặng lên, nhìn hân cười “Anh qua mắt được tôi sao”.

_Chiếc nhẫn này không phải hôm qua có người tặng em sao? - nó nhỏ với hân giọng ngọt như mật (nói nhỏ mà ai cũng nghe).

_À, đúng rồi My là bạn gái tôi - hấn nói rồi cười...sâu trong ánh mắt có chút vui mừng.

_Nghe chưa, nghe thấy chưa? Sao này cấm ai tặng quà hay theo đuôi bạn trai tôi nghe hông? - nó đứng chống hông, ngược mặt lên trời nói nhìn thấy thiệt chướng mắt.

_Đi đi, còn đứng đây làm gì? - nó trợn tròn mắt nhìn bọn họ. Bọn họ cũng đi trong nỗi buồn cao cả.

_ĐANG GHEN - 4 người kia này giờ mới lên tiếng mà đồng thanh thấy sợ, miệng cười miết mà nhìn mặt gian ớn.

_Hứ..- nó không thèm nói.

_Bộ em đang ghen à - hấn nói...cười gian.

_Ghen hả....ghen ghen ghen cái đầu anh á. CÁI NÀY KHÔNG PHẢI GHEN MÀ LÀ KHẮNG ĐỊNH CHỦ QUYỀN: ANH LÀ HOA ĐÃ CÓ CHỦ . Sao này hoa nên nghe lời chủ nghe hông. Nếu không đời hoa coi như tàn..- nó nói gian còn hơn cả hấn.

Hấn quay lưng lại nhìn 4 người kia. Họ nhìn hấn, hai tay chấp lại thẳm cầu nguyện cho cuộc đời anh được nở hoa, nếu không ông mai bà mối này cũng chết chắc.

“Có khi nào quyết định sai lầm không nhỉ” - suy nghĩ băng quơ của hấn.

_Đi thôi - nó kéo tay hấn đi lên lớp học.

_Nhóm mình 6 người mà có 2 cặp vậy còn lại một cặp khi nào mới thành đôi hả anh? - nó đi với hấn, hỏi hấn cười gian.

_Chắc cũng chuẩn bị tiến tới rồi đó - hấn nói.

“Cái cặp này đúng là kẻ tung người hứng làm người khác khó chịu mà” - suy nghĩ của ai đó, mặt cũng hơi đỏ lên

40. Chương 40

Chương 40: Sự thật bất ngờ.

Ở phòng khách nhà Thảo, 6 người 3 cặp đang ngồi mỗi cặp một ghế. Hấn với Hạo thì xem phim ma trên điện thoại, Thảo với Bảo thì cùng nhau xem hài trên ti vi. Chỉ có cặp đôi nó với hấn là cực kì báo đạo.

“Haha....hihi...haha...” - nó cầm cuốn truyện trên tay vừa đọc vừa cười khí thế. Hấn thì cầm mấy bịch bánh của nó ngồi ăn khí thế.

“Haha.....A..BÁNH TRẮNG TRỘN CỦA TÔI ĐÂU” - NÓ sờ trên bàn rồi nhìn khắp nơi không thấy bánh đâu thì la lớn.

Nó chống hông nhìn 4 người kia hỏi “Bánh của tôi đâu..hả?” , tay thì bẻ rần rắc, mặt thì lưu manh cực làm mấy người kia sợ nguy hiểm dồn tới nên dơ tay chỉ chỉ cái người đang ăn vụng khí thế ở góc ghế kia.

“Hừ.....” sát khí hùng hực tiến lại phía hấn đang ngồi.

_Ơi! Ăn ngon không? - nó vỗ vai anh í cười cười.

_Ờ...ngon. không ngờ bánh trắng trộn ngon vậy. Vậy mà giờ tôi mới biết...haha....Tất cả là nhờ bạn gái yêu quý của tôi à - hấn thản nhiên nói.

_Ngon quá ha - nó gần giọng, lấy tay nhéo hấn một cái rõ đau.

Hấn bị nhéo, quay người lại tính chửi cho người kia một chập. “Ủa em hả?...hihi”, khí thế hùng hực bay mất tiu.

_Ăn bánh ngon lắm hả? - nó nói nhìn hấn cười nhưng không phải nụ cười đơn giản.

“1...2”’3 chạy” - sau khi suy nghĩ xong là chạy mất dép. A thật mất mặt hot boy à (Cái này là chết vì gái).

_ TÊN CHẾT TIỆT KIA, ANH ĐỨNG LẠI CHO TUI, ANH LÀ HOA CÓ CHỦ THÌ PHẢI BIẾT NGHE LỜI CHỦ CHỦ, DẤm Không NGHE LỜI, TUI CHO ĐỜI HOA TÀN LUÔN. ANH BIẾT TÔI NÓI ĐƯỢC LÀ LÀM ĐƯỢC MÀ. ANH TRẢ LẠI BÁNH TRÁNG TRỘN CHO TUI...- nó vừa chạy đuổi theo hấn vừa la lối om sòm.

_Số anh Huy coi như te tua -Thảo nói.

_Như vậy mới trị được ảnh chứ - Hân nói cười tủm tỉm.

_Đứng lại! - vừa mới nói xong lại nghe tiếng nó hét lên.

_Anh đâu có gốc giống em đâu? - hấn vừa chạy vừa trêu nó.

_Hứ, anh mới là đồ gốc đó, anh là con heo ngu nhất - nó quát lên.

_Haha....haha....Trời ơi hoàng tử băng đây sao, lại còn bị chửi như con heo nữa - cả bọn 4 người cười ầm lên trêu hấn.

_IM - hấn quát *cả bọn im bật* Có con heo nào mà đẹp trai như anh đâu chứ - hấn mặt ngược lên trời.

_Ơ....ợ....- cả bọn và nó giả bộ ối “Mắt ối quá” đồng thanh.

_Anh à *nhẹ nhàng* mơ cao quá xuống giùm em đi anh - nó trêu.

_Thôi bớt giỡn đi nà, mẹ có làm bánh tráng trộn cho con nà, đừng có dí Huy nữa. Tụi con lấy đồ ra ăn đi - mẹ nó bước từ bếp ra nói.

_Dạ - nó lễ phép nói với mẹ rồi “Bánh tráng ơi, chị tới đây” - mắt long lanh lóng lanh chạy vào bếp ôm lấy bịch bánh tráng mẹ mới làm ra ngoài. Vừa đi vừa hôn chụt chụt nữa chứ.

“Ơi,My hôn anh nà” - hấn thấy nó hôn mấy bịch bánh thì cũng ganh tỵ.

“Không” - nó phung má nói. Bị từ chối thật phũ phàng.

_Muahajaan...hihihihahaja..- bọn Hân lại được một chập cười hả hê.

“Anh 2 bị chị dâu bơ đẹp” - Hân vừa nói vừa cười.

_ “Ai là chị dâu của cô, ăn nói cho đàng hoàng” - nó chu mỏ cãi lại.

_ Không lấy sao? - hấn hỏi.

_ Hỏi nhiều , ăn đi - nó lấy nguyên cái bánh nhét vào miệng hấn.

Sau khi ăn no nê xong thì cả bọn nằm đó xem ti vi.

_Hay tìm cái gì chơi đi - nó nói.

_Ừ, hay chơi bóng rổ - ý kiến của Hạo

_.....

Rồi quá trời ý kiến khác đều bị lắc đầu.

_Cũng sắp thi học kì rồi mà mình vẫn chưa học được thực hành về hoá học hay mình thí nghiệm nha. Chỉ tui nha - nó mắt long lanh nhìn mọi người.

_Tôi đi lấy đồ - nó đang đứng dậy thì một làn gió thoảng qua. Quay lại. Sao không thấy bóng ai hết vậy. Nó buồn thiu ngồi xuống ghế.

_Sao anh/mày cũng chạy vậy? - 4 người kia đồng thanh hỏi hấn.

_Vậy sao mấy người cũng chạy - hấn không trả lời mà hỏi ngược lại.

_Trốn, vì sợ bị giống anh/mày lần trước - 4 người đồng thanh nhìn hấn.

_Tao cũng vậy.

_Đúng là có chị My thật khác nhìn anh Huy triều tụy dễ sợ - Thảo nói cười híp mắt

_Em nói cái gì hả? - hăm dọa nhìn Thảo.

_Em không sợ đâu, anh đánh em em sẽ nói chị My. Hay em la lên cho chị My bắt anh làm thí nghiệm dưới đó - Thảo trêu sâu vào nỗi đau của hắn. Hắn bị đe dọa, ngậm ngùi ngồi yên.

_Huhu...đi đâu hết rồi - nó vờ khóc bù lu bù loa lên, vậy mà miệng không ngừng nhai bánh, mắt thì dán vào cuốn truyện cười.

_A - đang định ngồi dậy thì sợi dây chuyền trên cổ bị vướng đứt nên nó hơi đau. Nó chạy lại lượm sợi dây chuyền lên rồi nói “A, bị đứt rồi” *cầm sợi dây trên tay mặt buồn hiu*

_Sợi dây chuyền này đâu con có hả? hả? Con nói nhanh đi! - ba Thảo từ ngoài vào đột nhiên lay người đó hỏi liên tục.

_Con chào bác - nó tươi cười, ngây thơ.

_Tôi hỏi con, cái này ở đâu con có ..Nói mau! - ông quát.

_Sao bác la con. Cái này của con mà -nó gắt gỏng, mặt oan ức.

“Chẳng lẽ nó là con gái của mình, có lẽ nào ” -ông suy nghĩ mặt ngẩn ra đi vào bếp.

_Hoa là em...Là em chắc chắn là em. Em còn sống - ông vừa thấy dì Hoa thì ôm dì, hét lên vui sướng

_Ông làm gì vậy? Bỏ tôi ra - dì xô mạnh ông ngã rồi chạy ra ngoài. Ông phải phải đứng dậy chạy ra ngoài.

_Rõ ràng em là Hoa, là vợ anh mà - ông kéo tay bà hét lớn

_A...mẹ...Bác bác buông tay mẹ con ra - nó chạy lại kéo tay ông ra khỏi mẹ mình.

_Con gái con đúng là con gái ta rồi - ông ôm nó vào lòng. Ngơ ngác một lúc, nó cũng chẳng hiểu cái mô tê gì hết, nó đẩy ông ra, quát ông:

_Bác làm cái gì vậy? Buông con ra...ai là con gái bác chứ. Bác đừng ý mình giàu thì muốn làm gì cũng được nhe.

_Có chuyện gì vậy? - 5 người kia từ trên lầu xuống, đồng thanh hỏi.

_Hừ - nó không trả lời chỉ hừ lạnh rồi trừng mắt nhìn ông.

_Ba, có chuyện gì vậy? - Thảo chạy xuống, dìu ông lại ghế.

Sau một lúc suy nghĩ bình tĩnh, hít một hơi khí, uống một ngụm nước và ăn một cái bánh ông thốt ra câu hỏi:

_Sợi dây chuyền đó ở đâu con có? - mắt ông nhìn sợi dây chuyền đang trên tay nó.

_Từ lúc nhỏ nó đang trên cổ con - nó cười, tay nâng niu sợi dây.

_Thảo con cũng có một sợi dây giống vậy phải không? Mau lấy nó ra cho ba - ông quay qua nhìn Thảo. Thảo vội tháo sợi dây trên cổ mình đưa cho ông. Sợi dây bằng bạc kim, mặt dây là hình trái tim được đính kim cương chói lóa, tuy không có gì đẹp nhưng nó chỉ có 2 cái thôi (vì đây là do ông tự thiết kế và tự làm bằng thủ công).

_A! Sao giống của tôi quá vậy? - nó hỏi rồi nhìn dây của mình với một khuôn mặt hết sức ngây thơ.

_Đó là một cặp và chỉ có một cặp này thôi -ông nói.

_Con nhớ rồi, chẳng phải ba từng nói là cái này của con một sợi của chị Ty một sợi. Chẳng lẽ...- Thảo nói.

_Ừ..... bla.....bla..... -sau đó ông kể lại chuyện lúc trước của gia đình cho nó và bà Hoa nghe.

_Nhưng cũng có thể ông nhầm mà - sau khi nghe xong câu chuyện nó phán một câu xanh rờn.

Không thể sai được - ông đập bàn cái rầm, khuôn mặt khiến nó cực sợ. Sau đó, ông lấy lại bình tĩnh, lấy trong ví ra một tấm hình gồm 4 người 2 người lớn và 2 bé gái cực dễ thương đưa bọn nó với bà Hoa xem. Sau khi xem xong, hấn Hạo Bảo Hấn nhìn nó và bà Hoa chăm chăm..“có rất nhiều điểm giống nhau”.

41. Chương 41

Cám ơn mọi người đã ủng hộ, vì lí do mất truyện nên đăng hơi chậm.

Chắc phải vài ngày sau nữa, moon mới đăng nữa

Hạnh phúc rạn nứt

Một tuần rồi cũng nhanh chóng trôi qua, Ông (ba Thảo) cũng thường xuyên ở nhà, có thể nói là rất ít đi ra ngoài. Ông luôn theo bên bà Hoa chăm sóc bà, nhớ những kỉ ức cũ lại cho bà, ông cũng yêu thương chăm sóc nó rất nhiều. Nó cũng dần cảm thấy hạnh phúc, ấm áp rất nhiều. Một gia đình mới xuất hiện, tuy không trọn vẹn và chưa chắc chắn điều gì cả nhưng nó có cảm giác rất hạnh phúc.

Tình cảm của nó và hấn cũng vậy, tiến triển rất tốt, 2 người thường xuyên đi chơi chung mà đặc biệt cực thích đánh lê á nha.

Hôm nay, nó với Thảo đi học về. Vừa vào tới nhà đã thấy 2 người mẹ nó và Ba Thảo đang loay hoay làm gì đó. Sau khi nhìn kỹ,nó thấy thì ra là 2 cái vali to dùng được 2 người từ trên cao vác xuống.

“A! Mẹ đi đâu vậy?” - nó chạy đến ôm bà

“Bác định đưa mẹ con sang Mĩ trị bệnh” - ông nói thay bà.

“Mẹ nhưng mà...” hông được đâu - vẫn chưa nói được về sau thì đã bị bà Hoa chen ngang.

-Không sao đâu con đừng lo.

-Bác nhớ chăm sóc mẹ con đó, không được làm gì mẹ con - nó nghe vậy liền quay qua ông dặn dò.

-Ừ, bác biết rồi. 2 đứa ở nhà tự lo, chăm sóc cho nhau ngen - ông cười.

-Dạ. Con biết rồi. Ba mẹ đi cẩn thận - Thảo nói.

-2 người đi đi - nó nói rồi chạy lên phòng.

Nó đang nằm trên giường lăn qua lăn lại, vẻ mặt có vẻ rất tức tối với cái suy nghĩ “A! Mình sắp bị giành mất mẹ rồi. Tức quá! Tức quá!”. Đang đắm chìm suy nghĩ thì chiếc điện thoại bị nó hung bạo quăng trên giường lúc này vang lên.

-Alô

-Chuẩn bị xuống nhà đi chơi - hấn nói.

-Ừ. Vậy em rủ Thảo luôn - nó nói.

-Một chút Thảo có người rủ đi chơi rồi, em xuống mau đi - hấn nói rồi nhẹ nhàng tắt máy.

Nó tươi cười lau thẳng vào phòng thay đồ với nụ cười trên môi rồi sau đó nó chạy xuống nhà. Bao nhiêu chuyện vừa suy nghĩ đều bị một câu ‘đi chơi’ kia của hấn đá văng đi hết rồi.

-Hi! Anh yêu - nói xong, nó còn tặng hấn một nụ hôn ngọt ngào trên má.

-Hi...my love - hấn cười tươi ngồi trên chiếc xe đạp đôi đáp lời nó.

(Hai người này sến quá nha. Đúng là khi yêu thì lúc nào cũng đẹp).

-Đi đâu chơi vậy? - nó nhảy lên chiếc xe ngồi rồi hỏi.

-Đi đi rồi biết - hấn nói rồi đạp xe đi, nó cũng đạp.

Một lát sau xe dừng trước một khu vui chơi lớn nhất thành phố. Hấn đem cất xe xong thì nắm tay nó vào bên trong như sợ bị lạc.

Một lúc lâu lâu sau nữa, mọi người lại nhìn thấy một cặp đôi xinh như tiên khiến nhiều người ngưỡng mộ mặt mày rạng rỡ, cười nói từ khu vui chơi đi ra ngoài.

Nó và hấn cùng ngồi xuống ghế đá bên cạnh.

-Không ngờ, anh lại chơi giỏi vậy đó nha- nó nhìn hấn.

- em chỉ khen quá chứ anh biết anh còn giỏi hơn thế nữa mà - hấn nói đắt ý.

-Vô sỉ - nó nói thẳng vào mặt hấn

-học từ em thôi.

-Thôi anh đi mua nước - hấn nói rồi bước đi.

-Nhớ mua thêm bánh cho em.

Hấn ra ngoài mua nước. Đang trong khi chờ đợi thì lại nghe tiếng nói dỏ dẹo, ngọt ngào phát ớn vang lên

-Anh Huy - thì ra là tiếng của Kiều.

Cô thấy hấn thì vội vàng vàng băng qua đường, hấn thì dừng dừng chả mấy quan tâm. Bỗng nhiên, ánh mắt mọi người xung quanh nhìn Kiều hoảng hốt, cô thì chỉ biết nhanh chóng qua đường nên cũng chẳng để ý chuyện gì khác.

Sau khi mua nước xong, hấn quay lại để đem nước và bánh vô cho nó thì thấy Kiều đang gần như đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết. Một chiếc xe tải lớn chạy về phía Kiều, hấn liền vội vàng chạy ra kéo cô vào. 2 người ngã nhào lăn trên đất trước sự hoảng hốt và căng thẳng của mọi người.

-Cô có sao không? - hấn đứng dậy rồi đỡ cô dậy.

-Ui da - bỗng cô la lên, lấy tay xoa xoa cái chân của mình.

-Chân tôi bị bong gân rồi.

-Vậy tôi gọi taxi đưa cô về - hấn nói rồi dơ tay bắt taxi thì bị cô ngăn lại.

-Chân tôi đau lắm đi không được - Kiều vẻ mặt đau đớn nói hơi ngáp ngừng -Chẳng lẽ là bạn bè mà không đưa tôi về được sao - cô cố tình nhấn mạnh hai chữ 'bạn bè'

Sau một hồi suy nghĩ, hấn cũng gật đầu đồng ý. Sau đó, anh mới gọi cho nó bảo nó về một mình anh bận công việc.

...

Trong chiếc ghế đá nọ, một cô gái với vẻ mặt xinh như tiên đang bặm môi, trợn mắt cực kì tức giận.

-Mý - nhưng rồi một âm thanh quen thuộc vang lên. Nó vội rút lại cái biểu cảm kia, ngước mắt lên nhìn thử.

-Đạt...Hi....cậu đi đâu vậy? - nó cười.

-Tôi đi chơi, vậy còn cậu, đi một mình hả?

-Tôi đi với Huy, nhưng hấn ta bận việc, bỏ về mất tiu rồi - nó mặt giận dỗi.

-Vậy cậu đi chơi với tôi nha - Đạt vẻ mặt hớn hở ra mặt

-Ừm. Vậy mình đi ăn kem với bánh ngọt trước nha - nó nói mà mắt sáng long lanh như 2 viên pha lê.

-ừ, vậy đi thôi - Đạt nói.

Vậy là 2 người ra khỏi khu vui chơi, rồi đi bộ đến quán kem và bánh ngọt gần đó. Nó thì bỏ luôn cả chiếc xe đạp đôi kia luôn.

Vừa đến nơi, nó đã tung tăng bước vào trong, chọn cho mình cái bàn có vị trí tốt nhất.

-Chị ơi, cho em tất cả mỗi cái một thứ - nó cười với chị phục vụ.

-Ăn hết không? Sao mà cậu gọi nhiều vậy? - khi chị phục vụ đi, Đạt mới hỏi nó.

-Bộ không đủ tiền hả? - nó vẻ mặc ngây thơ hỏi.

-Không phải, chỉ sợ ăn nhiều quá sẽ bị bội thực đó - Đạt giải thích.

-yên tâm! Không vấn đề gì - nó khẳng định.

Chẳng mấy chốc, chị nhân viên phục vụ đã bưng ra đầy đủ cái loại kem mà nó cần chất đầy cả bàn.

-chúc quý khách ăn ngon miệng - chị phục vụ cười nói nhìn nó rồi vào trong.

Hai người bắt đầu hì hục ăn mà chẳng nói gì thêm. Chỉ một lát sau, kem trên bàn được tiêu hao một nửa, nhìn mặt hai người lại khiến người ta cười. Do quá tập trung vào chuyên môn ăn nên hai người đều bị dính kem ở mặt tùm lùm.

Nó ngẩng đầu lên nhìn Đạt cười khoái chí, cười đến phải ôm bụng vì đau nữa đó. Đạt cũng người không khách khí với nó.

-Cười cái gì hả? - sau một hồi cười hả hê nó mới quay qua hỏi Đạt

-Vậy cậu cười tôi cái gì - Đạt cũng ngưng cười nhìn nó.

-Thì là cái này nè - nó lấy tay quẹt kem lên mặt Đạt.

Vậy là một trận chiến kem giữa 2 người xảy ra. Những tiếng cười giòn lại cứ vang lên khiến cho một người nào đó không khỏi buồn.

Hắn sau khi đưa Kiều về tới nhà thì đã vội vàng chạy đến khu vui chơi tìm nó nhưng không thấy nó đâu, anh nghĩ có lẽ nó đã về nên sang quán kem và bánh ngọt này mua thức ăn về chuộc lỗi. Nhưng vừa vào thì anh lại nhìn thấy cảnh 2 người họ cười nói vui vẻ, khiến tim anh hơi nhói.

Có lẽ khi yêu người ta thường ngu ngốc và ghen tuông mù quáng. Luôn muốn người kia chỉ là của mình và riêng mình. Nhưng đôi khi đó chưa chắc là điều tốt.

Và rồi hắn rời khỏi đó.

Từ 2 ngày trước đến nay, nó và hắn chưa từng nói một câu nào với nhau mà nói chính xác là nó nói với hắn mà hắn không trả lời hoặc lơ hết đi. Có vẻ là đang chiến tranh lạnh mà thật sự là rất lạnh không khí lúc nào cạnh hai người cũng ngọt ngọt, nhiệt độ xuống thấp trầm trọng.

Hôm nay đi học về, Bảo lại đưa ra ý kiến là cả nhóm qua nhà Thảo chơi. Nhưng hắn lại từ chối rất phũ phàng, thế là Thảo, Hân, Hạo , Bảo ép hắn nhất định phải đến , vậy là không thể từ chối.

chiều tại nhà Thảo

Tất cả 6 người đều đang ngồi đầy đủ ở phòng khách nhà Thảo. 4 người Hạo Hân Bảo Thảo chẳng biết thì thăm to nhỏ gì nhưng giờ ai cũng bỏ lại một câu rồi đi vào bếp.

“Tôi đi làm đồ ăn, 2 người ở đó nha”...hihi

Một khoảng không im lặng giữa 2 người. Im lặng, im lặng và khó chịu. Nó ghét thế này nên liền lên tiếng phá vỡ không khí ngọt ngọt.

-Tại sao, anh không nói chuyện với em - nó hít một hơi thật sâu và nói.

-Không có gì - hắn nói nhưng không nhìn vào mắt nó.

-Anh nhìn thẳng vào mắt em - nó đưa tay ra để mặt hắn gần mặt nó, mắt 2 người nhìn nhau.

-Anh nói lí do tại sao? - hấn né tránh ánh mắt và câu hỏi của nó. Còn nó thì cố để hấn nhìn thẳng vào nó. Hai người càng ngày càng gần nhau, gần đến nỗi có thể nghe những hơi thở, những nhịp đập của nhau.

-Là em với Đạt là thế nào?

-Ý anh là sao? - nó như cười hỏi lại hấn.

-Là.....

-Anh không nói gì sao? Ý anh là em bắt cá 2 tay - nó 3 tay để lên trán nói.

-Không...ý anh không phải vậy. Ý anh...ý anh...là....- hấn muốn nói nhưng nhất thời không biết phải nói gì.

-Vậy thì đúng rồi còn gì - nó nói.

-Nhưng thật sự là vậy chẳng phải sao? Hôm đó chính mắt anh đã thấy 2 người....- hấn nói đến đây thì không muốn nói nữa.

-Sự thật trong tình cảm không thể nhìn bằng mắt được đâu mà là nhìn bằng trái tim - nó khẽ cười buồn.

-Sự thật trước mặt làm sao có thể không tin.

Nghe xong câu nói của hấn, nó chẳng cười mà cũng chẳng khóc, nhàn nhạt ngồi xuống ghế, hai chân bắt chéo nhau về mặt khó đoán.

-Vậy còn anh. Anh thì sao? - nó cười khẩy, nụ cười xót xa.

-Ý em là gì? - hấn nghe nhưng không hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu nói của nó.

-Kiểu đó - nó kẻ sát tai anh, từng chữ được rít qua kẽ răng. Anh chợt hơi khác lạ và nghĩ “Chẳng lẽ em hiểu lầm anh”

-Hôm đó, tôi ở đó anh đưa nó về. Vậy chẳng lẽ tôi không được đi với người khác. Anh thà chọn đưa cái con nhỏ đó về nhà còn người yêu thì mặc à. Người yêu và đứa bạn, anh chọn bạn thì mất người yêu

-Nhưng em phải nghe anh nói, thật ra anh.....

Nó ngắt ngang lời hấn rồi nói

-Cái gì nhìn thấy bằng mắt cũng điều đúng - nó như nhắc lại những lời khi nãy anh nói cũng có ý này.

-Tôi chấp nhận một người đàn ông nghèo, không có tiền hoặc cả không có kiến thức nhưng các làm người cách sống phải tốt và phải tin tưởng người mình yêu. Tại sao một lời nói, một cái nhìn anh đã đánh giá người khác. Bây giờ nhìn thấy nghe thấy chưa chắc là thật. Anh không hiểu sao?

-Nếu đã vậy thì anh xin lỗi. Mình chia tay - hấn nói không biết thế nào nhưng có vẻ rất lạ. Ắn giấu trong đó còn có một lí do.

“Rầm, lách, cách.....” Những tiếng rơi đĩa, muống, ly vang lên.

-Anh đang nói mớ cái quái gì vậy? - Hấn bỏ luôn cái mớ bánh trên tay, chạy lại hấn, lắc người hấn

-Đúng rồi, 2 người bị gì vậy? Rõ ràng hôm trước còn ân ân ái ái mà hôm nay.....Thôi chuyện này, khó quá bỏ qua đi nha - Mấy người còn lại cũng nói chen vào.

-..... - hấn chỉ im lặng, vẻ mặt không biến sắc.

-Nếu anh muốn vậy thì em đồng ý. Nếu không tin nhau thì khó mà sống cùng...Có duyên không nợ sẽ không đến được với nhau, số mình đã là vậy - giọng nó có chút gì đó khác biệt, nó cười nhẹ nhưng quay qua nơi khác, cái mũi hơi cay, đôi mắt đã nhòa nước.

-Xin lỗi - một câu nói phức tạp hấn đứng dậy rồi bước ra ngoài mang theo bao tâm tư khó nói.

-Thôi bà đừng buồn nữa, không có người này thì có người khác - Bảo vũ vai khuyen nó mà cứ như đang đốt lửa.

-A - anh ấy đã được nhận một cái nhéo yêu thương..

-Mày đừng buồn, chắc do hôm nay trời nắng nên thần kinh anh không ổn định - Hân nói.

-Chắc anh nói đùa chị đừng giận nha.

-Yêu thiệt là khổ, lúc vui lúc buồn có gì đâu phải khóc. Chỉ là chia tay thôi mà - Bảo nói ra vẻ thương cảm.

-Ai nói tôi buồn, không có người này thì có người khác. Không có hân ta tôi sống vẫn tốt...hức - nó cố ra oai chút mà vẫn không thiếu những tiếng hức. Nói rồi liền lủi thủi đi lên phòng.

-Không cần anh, không cần anh. Tôi không yêu anh nữa - nó đi lên phòng mà miệng cứ lẩm bầm mà mỗi lần lẩm bầm như vậy nước mắt nó lại rơi vài giọt.

Nhìn theo bóng nó lên lầu, mọi người thoáng có một điều bất an vô cùng. Một chút xót xa cho nó.

42. Chương 42

[Yêu phải nhỏ lưu manh]

Nguy hiểm

...

Sau vườn hoa, nó đang ngồi đó nhìn mặt buồn hiu. Từng cánh hoa được nó hái xuống rải khắp sân vườn.

“Đi”

“Không đi nà”

“Đi”

“Không đi”

“.....”

Nó vừa ngắt hoa vừa nói. Đi rồi không. Thật ra nó đang muốn đi tìm hân nhưng cứ suy nghĩ đắn đo mãi cuối cùng chọn cách xuống ngắt cánh hoa để quyết định.

Nhưng đã hái hoa gần hết cả vườn mà vẫn chưa thể nào quyết định được. Nó nghĩ “mình thật ngu ngốc khi nói như vậy” nhưng rồi lại nghĩ do hân sai. Cuối cùng là chẳng có quyết định nào cả.

Bỗng đang buồn thì nghe tiếng bước chân rất nhẹ đang đi tới mình.

“Chị” - Thảo nói.

“...”

“Có phải chị muốn đi tìm anh Huy không?” - Thảo lại tiếp tục.

“...”

“Đừng để lí trí đánh mất tình cảm, hãy sống thật với con tim” - Thảo vỗ vai nó nói, có vẻ rất đúng.

“Vậy em sẽ đi cùng chị chứ” - nó quay qua hỏi Thảo. Thảo chỉ gật đầu cười nhẹ rồi 2 người cùng nhau ra khỏi nhà đến nơi mà Thảo nói “quán bar Devil Black”.

Hai người nói với quản gia rồi bắt taxi đi đến đó.

Xe dừng lại, hai người bước xuống xe đi vào bên trong. Khuôn mặt hơi nhợt nhạt, sắc mặt kém vẻ cùng.

Len theo lối nó đi vào bên trong, nhìn ngó khắp nơi mà chẳng thấy ai. Đi vào sâu hơn một chút, nó lại tiếp tục tìm. Tìm mãi nhìn mãi, cuối cùng nó cũng thấy hân. Nó đang định bước đến gần hân thì không nó nghĩ “Có lẽ nó đã nhìn nhầm người”. Đây là một chút hi vọng về con người mà nó yêu. Nó không muốn hân là cái loại người hư hỏng như người nó đang thấy lúc này.

Nó cố lấy lại dũng khí rồi tiếp tục bước lại phía đó. Một bước, hai bước, ba bước.....sao nó thấy thời gian như ngừng lại, rất chậm. Càng vào sâu hơn, nó càng thấy rõ. Nó ngó quanh khắp nơi, cuối cùng nó dừng lại.

Tay nó dụi mắt, nó thấy hần đang ôm một cô gái rất quen và nhiều rất nhiều những cô gái khác bao quanh. Nó bước lại gần đó những bước chân ngày càng nhanh, những bước chân của giận dữ, oán hận, hờn ghen.

“Bóp”

Một bàn tay 5 ngón được in trên mặt hần. Nó tức giận tát hần một cái thì sao chứ, hần không có cảm giác gì vẫn ngồi đó tiếp tục uống rượu với mấy con kia.

“Bóp”

Lần này là nó tát cô gái đang ngồi trong lòng hần. Nhỏ đó ôm mặt kêu đau, rồi quay mặt lên nhìn đó khinh bỉ.

-Cô lấy quyền gì mà đánh tôi - nhỏ đó ngênh mặt.

-Quyền gì hả? Tao thích đó - nó lấy chai bia.

“Bốp” -chai bia được nó đập bể.

“Tôi nghĩ tôi nên rạch mặt các người thì hơn, để không thể đi dụ dỗ người khác” - nó để cái chai bị nó đập bể gần mặt con ả kia, cả bọn đó thấy sắc mặt nó hiện giờ thì nghĩ nó sẽ làm thiệt nên cũng đi hết.

Lúc này Thảo chỉ đứng ở một nơi gần đó nhìn nó chứ cũng không có ý xông vào. Sau khi mấy người kia đi, nó lại ghé ngồi gần hần. Tay cầm chai rượu con một nửa là loại rượu mạnh, nó nốc một hơi định uống hết cả chai nhưng hần đã ngăn nó lại.

-Cô muốn chết à - nghe có vẻ rất xa lạ nhưng vẫn còn cái gì đó gọi là quan tâm.

-Ừ, tôi muốn chết đó - nói nói.

-Anh muốn chia tay thật sao? Thật sự sao? - nó cười buồn.

-Thật.

-Anh có thể.....- nói đến đây chẳng hiểu tại sao nó không thể nói về sau nữa “quay lại với em”

-Mà thôi...*nó xua tay*..Tôi chúc bạn hạnh phúc - một câu nói rất xa lạ.

-Từ nay, hai chúng ta sẽ là người xa lạ - nó nói.

-Nếu có duyên sẽ gặp lại “người xa lạ” - nó nói rồi rời khỏi đó. Một giọt nước mắt khế rơi. Thảo thấy vậy liền đuổi theo nó.

-Người xa lạ - hần lặp lại câu nói của nó, sống mũi hơi cay. Hần lại tiếp tục uống rượu.

.....

-Hành động đi - một âm thanh ác quỷ nói qua nói điện thoại.

-Kỳ này em sẽ cho 2 đứa nó chết - trong bóng đêm, 2 cô gái nói chuyện với nhau.

-Ừ..- một nụ cười ma quái xuất hiện.

Nó rời khỏi đó, chạy thật nhanh đến một nơi vắng người yên tĩnh. Khi nó vừa ngồi xuống thì Thảo cũng đến. Hai người cùng ngồi xuống, ngược mắt lên nhìn trăng mà nói.

-Cuộc sống là vậy đó. Có lúc vui sẽ có lúc buồn - nó nói như mang một tâm sự gì đó.

-Nhưng chưa chắc sự thật đó là gì?

Rồi sau đó chỉ là sự im lặng, nó và Thảo đều có những suy nghĩ riêng.

“Bụp, bụp”

Nó và Thảo hai mắt nhắm lại, hình như họ bị đánh lén. Đứng phía sau là mấy tên cao to bặm trợn.

Trong một căn phòng hoang vắng, u ám và lạnh lẽo. Bỗng đầu nó cảm thấy nhức nhối khó chịu vô cùng. Nó dần mở mắt, Nó đang nằm dưới nền gạch lạnh lẽo, 2 tay và chân đều bị trói chặt.

Nó cố ngồi dậy nhìn xung quanh, rồi nó thấy Thảo.

“Thảo, dậy đi... mau lên” - nó cố gọi Thảo dậy.

-Ui da....Đầu em đau quá - Thảo rên rỉ rồi hai chị em ngồi xích lại gần nhau.

Xung quanh đây chỉ có 4 bức tường, cửa thì bị khoá chặt dù chỉ một ít ánh sáng lọt cũng không. Những hình ảnh kinh dị, ma quái, máu me bắn tung toé đầy trên các bức tường khiến cho tâm trạng nó hỗn loạn, run sợ. Dưới nền lạnh lẽo thì lại không có chút bụi hay bất kì một tinh thể lạ nào khác.

-Số chị thích hợp bị bắt cóc nhỉ? - nó cười hì hì.

-Chẳng hiểu cái thằng nào bắt cóc giỏi giang dễ sợ, dưới sàn quét sạch không còn một hạt bụi nào luôn chẳng giống chỗ lúc trước chị bị bắt dơ thấy ghê - nó lại nói, ngón tay cố quẹt quẹt dưới nền.

-Chị thử suy nghĩ coi ai bắt cóc mình đi - Thảo nói.

-Ừ...để chị suy nghĩ chút - nó nói rồi, mặt trầm tư, đầu ngẩng lên trầm suy nghĩ.

-Chị nghĩ là con nhỏ Linh vì lần trước chị té vực cũng do nó xô đấy. Mà chị chẳng gây thù chuốc oán gì với nó mà nó cứ gây sự hoài à - nó nói.

-Lần trước cũng do nó hả? - Thảo mắt to tròn, ngạc nhiên nhìn nó.

-Ừ.

-Mà thôi chị thấy bị bắt cóc như vậy cũng tốt. Không phải suy nghĩ đến mấy cái chuyện buồn kia - mắt nó khê buồn.

-Trời, sao chị nói vậy? - Thảo nói.

Nó cười hì hì chẳng nói gì nữa.

-Thôi ngủ tiếp đi - nó nói với Thảo rồi dựa người vào tường, mắt nhắm lại cũng không biết nó đã ngủ chưa.

-Đang lúc gặp nguy hiểm tính mạng như đây mà chị còn vô tư được nữa - Thảo nhìn nó, chẳng hiểu sao nhỏ lại có cảm giác mình sắp gặp nguy hiểm “nhưng chị như vậy cũng tốt” - nhỏ lại nhìn nó rồi nghĩ.

Nói thật, Thảo cũng không biết được bây giờ là buổi sáng hay buổi tối nữa vì trong đây dù sáng hay tối đều chỉ có một màu đen, tối tăm như mực. Nhưng thật ra bây giờ chính xác là buổi sáng

Ở trường.

Trong khu viên sau trường, có 2 người con trai và một cô gái đang ngồi trên thảm cỏ.

-Gọi được chưa? - Bảo hỏi.

-Chưa.

Tiếng điện thoại cứ reo tít..tít làm tụi hần và Hân sốt ruột vô cùng. Từ xa, hần đi lại chỗ bọn họ.

-Tất cả là tại anh hết á. Nếu không phải tại anh thì My đâu có mất tích, nếu không phải do anh Thảo sao cũng không thấy đâu - Hân giận dữ lại trước mặt hần quát khi thấy hần vừa tới

-Tại sao anh đòi chia tay với con My, nói thật nếu không đừng trách em không nể tình anh em - Hân nói giọng lạnh lùng, tức giận.

-Anh có lí do riêng.

-Lí do gì chứ, anh không biết giờ nó mất tích rồi sao? Tại anh đó.

-My mất tích sao? - hần hơi lo lắng.

-...

Không ai nói gì nữa, mỗi người tìm một góc riêng cho mình. Mỗi người cầm một cái điện thoại và vẫn nghe những tiếng tút tút vang lên.

43. Chương 43

NGUY HIỂM (TT)

.....

Sau một giấc ngủ dài thức dậy, theo thói quen nó sẽ vươn vai một cái. Nó vừa định dơ tay lên thì cái tay kêu la đau đớn. Nó quay qua thì chỉ thấy Thảo đang tròn mắt nhìn mình.

-A! Thì ra là bị bắt cóc thật. Vậy mà lúc này cứ tưởng mình nằm mơ - nó bỗng hét lên

-Chị thật là...

-Em xích lại đây, mình tháo dây cho nhau

Nghe nó nói Thảo cũng nhích lại gần nó. Hai lưng dựa vào nhau, hai tay bị trói ngược phía sau bắt đầu những động tác mở dây thành thạo.

-Sao mà chậm quá, bây giờ còn chưa ra - 10 phút sau, nó mệt mỏi lên tiếng, lắc lắc cái cổ cho đỡ mỏi.

-Chị ráng đi - Thảo cũng sốt ruột nhưng cố an ủi nó.

-Hừ

Rồi qua hơn 10 phút nữa, sợi dây cũng đang dần được tháo ra thì..“kẹt...kẹt..” tiếng cửa gỗ ngoài đó kêu lên báo cho hai người biết sắp có người đến. Nó và Thảo vội làm hiện tượng giả như họ vẫn còn đang bị trói.

“Thình thịch...Thình thịch...”

Chẳng hiểu sao lúc này con tim nó đột ngột đập mạnh. Nó cũng chẳng biết mình đang lo lắng hồi hộp chuyện gì nữa nhưng sao cảm giác thật khó chịu.

“Lộp...cộp....lộp..cộp...” - tiếng bước chân đi càng gần phía bọn nó.

Cánh cửa được mở, những ánh sáng bên ngoài chiếu vào khiến nó chớp mắt vài cái. Có lẽ ở trong bóng tối lâu nên quá nhanh tiếp xúc với ánh sáng khiến nó và cả Thảo chưa quen.

Một lúc sau, nó và Thảo mới ngược lên nhìn người đang đi vào. Nó lại đột nhiên cười lớn “hahahaahahah” chẳng biết là vì điều gì nhưng nụ cười ấy là mang một sự khinh bỉ rõ rệt.

-Cô cười cái gì? - giọng nói quen thuộc dịu dàng đã không còn thay vào đó là một giọng nói tràn đầy sát khí.

-Kiều. Còn đây chẳng phải là Linh sao? Còn con nhỏ này chính là đứa đã dụ dỗ anh Huy trong bar - Thảo nhìn từng người khinh bỉ nhưng cũng hơi ngạc nhiên

-Kế hoạch tốt thật đấy - nó đột ngột lên tiếng.

-Sao cô biết? - Linh hỏi.

-Cô hỏi thừa. Với chỉ số thông minh cao gấp mấy người các cô thì chuyện nhỏ này sau tôi không biết được - nó nói cười tươi vừa thể hiện sự tự tin lại còn chế giễu được bọn họ.

Sau vài giây suy nghĩ trong đầu câu nói của nó. Linh tức giận trừng mắt dơ tay định tát nó nhưng Kiều đã ngăn lại.

-Đừng tức giận. *quay qua cô gái kia* Thơ em muốn nói gì thì nói đi - đưa mắt liếc nhìn Thảo.

Cô gái được gọi là Thơ đi tới gần nhỏ Thảo, tay cô ta nâng cằm Thảo lên.

-Chẳng có gì đặc biệt, tại sao anh ta lại yêu cô - khuôn mặt hơi bất mãn rồi thả tay ra.

-Yêu là yêu thôi. Với lại cô mới không có gì đặc biệt - nó bẽ môi nhìn Thơ khinh bỉ.

-Hai người nói gì vậy? - Thảo không hiểu gì nên hỏi.

-Để chị kể em nghe một câu chuyện - nó lên tiếng trước chặn cho nhỏ Thơ khỏi nói.

-Chị kể đi.

-Vào một hôm trời âm u mây đen, sương bay mù mịt. Sau một khu viên trường có một đôi nam nữ, nam đẹp hơn nữ.

Nó vừa kể đến lúc này thì Thơ hơi chột dạ, Thảo thì nản với cái cách kể chuyện lòng vòng, vớ vẩn này của chị mình. Nó thì vẫn hăng say kể.

-.....Bạn nữ đó cầm tay bạn nam và nói một câu cực nổi da gà....-Anh làm bạn trai em nha.

Người con trai đó trả lời lạnh nhạt “Không” quá tàn nhẫn. Rồi người con gái nói : “Nhưng em yêu anh”

Người con trai lại trả lời: “Tôi không yêu cô”

“Vậy có phải người anh yêu là T không?” - cô gái đó lại hỏi.

Người con trai không trả lời chỉ lẳng lặng quay lưng bước đi.

Vậy là cô gái đã hiểu câu trả lời, nước mắt chảy dài xuống hai gò má (cái khúc này là chị ấy tự bịa thêm cho hấp dẫn à). Đôi mắt hồ ly chợt phát sáng, trong đáy mắt chứa một sự thù hận hết lớn: “Nếu tôi không có anh thì nó cũng đừng hòng có được”

Vậy là nó chấm hết câu chuyện của mình. Thảo thì vẫn ngơ ngơ ngác ngác chưa hiểu được, Thơ thì khuôn mặt đỏ bừng do quá giận dữ. Đưa tay tát vào mặt nó không thương tiếc

.....nhưng

Nó là ai chứ? Nó lách người sang một chút, cái tát của cô ta bị hụt, do lực quá mạnh nên người cũng không đứng vững được. Sau một lúc nhờ 2 người kia đỡ thì cô mới đứng được đằng hoàng, nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống nói:

-Cô nói vậy là có ý gì?

-Ý gì nhỉ? Tôi có ý gì đâu - nét mặt nó thay đổi liên tục hết bất ngờ rồi chẳng liên quan.

-Hay là có người có tật giật mình nhỉ? Bị từ chối như vậy mà còn không biết nhục, nghĩ sao đi làm hồ ly tinh.. - nó không biết sống cứ chọc ả.

Còn Thơ nghe nó nói bóng nói gió nhưng cô cũng biết là nó đang nói mình , đang hào hứng là mặt chưỡi mình là hồ ly nhưng cũng cố gắng đè nén cảm xúc của mình lại nếu không chẳng phải cô tự nhận mình là vậy sao.

-Được rồi, tôi sẽ cho cô ăn đòn dài dài để xem cô còn sức để nói nữa không...- cô ta hừ lạnh rồi liếc sang nhìn Thảo.

-Được rồi, đi về - tiếng của ả Linh nói.

3 nhỏ bước ra cửa, nó nghe tiếng bước chân đã xa nên cũng thoải mái.

“Cũng mai là Thảo không sao? Nếu không mình biết nói sao với mẹ và bác chứ...haizz” nó nghĩ rồi nhìn sang Thảo với ánh mắt có lỗi.

-Nhưng mà hôm nay không đánh, còn nói ăn đòn dài dài nghĩa là sao chẳng lẽ là muốn giữ mình ở đây luôn à. Cầu mong có người đến cứu chúng ta. Mong lần này,Long nó sẽ đến đúng lúc....huhu...hixhix - nó buồn hiu.

-Chị đừng lo chắc chắn anh Huy và mọi người sẽ tìm thấy mình nhanh thôi - Thảo nói an ủi nó nhưng hình như là phản tác dụng khi lại nhắc đến tên hắn. Nó buồn bã quay mặt vào tường, Thảo biết mình lỡ lời nên im lặng là tốt nhất.

.....

Trước quán bar Devil black, hấn, Hân, Hạo và Bảo mỗi người mỗi xe đứng trước quán bar. Vẻ mặt lo lắng hiện rõ, mồ hôi nhễ nhãi trên gương mặt. Họ đã đi tìm nó lâu lắm rồi, từ sáng đã tìm tới tối.

-Thấy không? - vừa tháo nón bảo hiểm, Hân liền hỏi.

-Không - đồng loạt trả lời.

-Vậy My và Thảo đã đi đâu, bị bắt cóc à - một suy nghĩ hiện lên trong đầu Hân khiến cô không kìm được buột miệng nói ra.

-Cũng có thể

-Nếu trong thành phố không có, chắc lại giống lần trước ở những nơi lân cận. Thôi chúng ta cứ tiếp tục đi tìm khi nào gặp thì thôi - Bảo lo lắng nói.

-Ừ. Đi - Hân, Hạo nói rồi Hân để xe ở đó qua đi cùng xe với Hạo.

Hắn này giờ chỉ như người vô hình, lẳng lặng lắng nghe chứ không nói lời nào. Hắn cảm thấy chính do mình đã gây ra sự việc ngày hôm nay nên lúc nào cũng cảm thấy có lỗi. Tất cả rồi đi, hắn cũng từ từ chạy đi.

44. Chương 44

YÊU PHẢI NHỎ LƯU MANH.

Đã qua một đêm mệt mỏi, cũng đã gần 4 giờ sáng, bọn họ đã lái xe tìm suốt đêm mà vẫn chưa có manh mối gì. Mí mắt như nặng trĩu, cứ liên tục sụp xuống làm cho bọn họ ai cũng cố gắng nhướn mắt mà tìm. Đôi mắt cũng dần thành gấu trúc.

Bây giờ quá mệt mỏi nên bọn họ dừng việc tìm kiếm lái xe trở về nhà nghỉ ngơi để tìm cách khác.

Bên phòng, hấn khẽ nhấp một ngụm rượu đôi mắt không thể nào giấu được sự đau khổ. Cánh cửa phòng được ai đó nhẹ nhàng mở ra, dưới ánh đèn mờ ảo, bóng một người con gái tóc dài bước vào, cô khẽ vỗ vai hấn.

-Anh 2, anh đừng buồn không phải do anh đâu - Hân khuyên nhủ.

-Là do anh - hấn lại uống thêm một ngụm rượu.

-Anh đừng uống, nghỉ ngơi để có sức khỏe tìm lại My và nói cho nó biết tất cả - Hân giật lại chai rượu, nói như khuyên nhủ

-Nếu anh không làm được, anh không đáng để nó yêu. Mà nếu nó chấp nhận em cũng không chấp nhận - thấy hấn không nói cô lại tiếp tục, rồi mang theo chai rượu rời khỏi phòng hấn.

Hắn ngồi, vẻ mặt không chút sức sống, nhưng hiện lên sự đau khổ. Tâm trí lại hiện lên những hình ảnh về nó. Anh suy đi nghĩ lại rồi nghe lời Hân leo lên giường ngủ. Nằm một lát nhưng vẫn không ngủ được, anh đành lấy những viên thuốc ngủ bên giường để không chế.

.....

Bên trong một căn phòng mang một sự ấm áp là một người con trai khắp người được che bởi một sự lạnh lùng vốn phải dành cho những sát thủ. Bảo lo lắng, suy nghĩ, những ngón tay cứ liên tục lướt trên bàn phím làm một công việc gì đó.

-Thảo à, em đang ở đâu. Em có sao không. Cầu mong cho em sẽ không sao - những ngón tay được ngừng lại, Bảo cất giọng mang sự lo lắng khó giấu.

Nó và Thảo lại được ngủ thêm một giấc sâu. Dù mặt trời đã lên cao, tiếng gà cũng không còn gáy, hai người mới bắt đầu cọ cây để ngồi dậy. Nó và Thảo ôm nhau ngủ ngon lành liền ngồi dậy, ngáp liền mấy cái rồi lấy tay xoa xoa cái đầu.

Chợt vừa tỉnh chưa lâu thì những tiếng “lộp cộp” bước lại càng gần bên tai nó. Nó và Thảo nghe thấy thì liền tự lấy dây buộc chân tay mình lại nhưng mỗi lỏng lẻo rất dễ mở. Hít một ngụm khí lạnh, nó giả cười một cái rồi chờ đợi một điều gì đó sắp xảy ra.

Cánh cửa gỗ được mở, ánh sáng chiếu vào bên trong. Vẫn là những người đó, 3 ả bước vào trên tay nhỏ Linh còn cầm một cây roi da có gai thoát nhìn đã sợ. Chẳng hiểu sao đang lúc nguy hiểm thế này mà cái bụng nó còn có thể kêu réo biểu tình nói rằng “Mình đang đói”. Mà nó không biểu tình cũng không được vì chủ nhân của nó đã từ hôm qua đến nay chỉ được ăn có một hộp cơm thì làm sao không thể nói. Cả Thảo cũng giống nó.

Mấy ả kia, vừa nghe thấy tiếng kêu ồm ộp của cái bụng bọn nó thì cười ầm lên không biết là có ý chọc quê bọn nó hay là ý gì khác nữa. Sau khi cười hả hê thì bọn ả mới chịu im. Linh giao roi gai trên tay cho Thơ đứng kế bên rồi tiến lại gần nó.

- Thấy nơi này ổn chứ - cô ta nở một nụ cười tà mị, giọng điệu khinh miệt, chán ghét.

-Ổnhơn.....nơi.....trước nhiều - câu trả lời chậm chạp của nó như khiến ả tức giận nhưng không Linh không tức giận ngược lại còn cười rất sảng khoái.

-Rồi cô sẽ biết nơi này ổn đến mức nào - từng chữ được Linh rít qua kẽ răng nhưng cũng chẳng khiến sắc mặt nó biến đổi. Ở nó chỉ có vẻ thờ ơ như chẳng quan tâm đến sống chết của bản thân mình nhưng trong tận sâu đáy mắt là sự lo lắng, nó thật sự đang lo lắng cho đứa em bên cạnh mình.

-Cô hại tôi một lần không đủ, hại hai lần khiến tôi chỉ còn nửa cái mạng bây giờ lại muốn gì đây - nó chẳng bằng khoảng hồi lâu.

-Muốn cô chết mới thôi - cô ta nói.

-Đúng là độc nhất là mặt người dạ thú - nó cố gắng chửi xuyên xỏ Linh một câu mới chịu.

-Khoan! Thảo em muốn hỏi gì thì hỏi một lượt luôn đi - nó quay qua Thảo nói mặc kệ Linh đang lên lửa giận muốn nói thêm gì đó.

Thảo hơi tròn mắt một chút rồi cũng trở lại bình thường.

-Tôi có thù gì với cô - Thảo nhìn Thơ hỏi.

-Tình địch - 2 chữ được buông ra khiến cho Thảo không khỏi ngơ ngác.

-Tình địch - Thảo lặp lại câu nói của ả.

-Thằng Bảo đó - nó chen vào giải thích.

Thảo lại trầm tư một lúc rồi gương mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, ánh mắt lại có gì đó vui mừng. Ngay cả trong lòng cũng cảm thấy thoải mái.

-Vậy Kiều tại sao cô lại tính kế hại chị em tôi? - Thảo chuyển ánh mắt sang Kiều.

-Haizzz..... Thì cũng muốn làm hồ ly chính đuôi muốn phá hoại tình cảm người khác, muốn người khác chết - nó nhảy vào khi Kiều mở miệng mà chưa kịp nói.

-Cô thông minh đó - Kiều cười khẩy, nó nhìn thấy thì như chỉ muốn tát ả mấy cái.

-Tôi cũng biết mà, không cần cô khen thừa - cái này là bệnh nè, trong lúc nguy hiểm vẫn có thể tự tin.

-Cô..cô..- Kiều tức nói không nên lời.

-Cô gì con. Á chết! Con già vậy mà cô trẻ vậy mà có cháu rồi ngại ghê - nó cười khí thế.

Sắc mặt trên người ả thay đổi, tối sầm lại nhưng nhanh chóng đè nén.

-Nếu có thể thì cứ giết cho xong, nếu như tôi thoát khỏi đây tôi nhất định giết cô đầu tiên - nó nhìn Thơ, sắc mặt lộ rõ sát khí.

-Lí do - cô ta hỏi lại.

-động vật không hiểu tiếng người được - nó châm chọc

-Đáng theo lí, người cô nên hận là Linh hoặc chị Kiều mới đúng chứ - Thơ không quan tâm sự châm chọc lại hỏi tiếp.

-Cô muốn biết thật sao? - nó bài bộ mặt không muốn nói.

-Ừ

-Thật ra là vì....a.....loại rắn rết độc vô cùng nên ta không thể nào để bên cạnh nó, còn Linh ta cũng có thể xem là đối thủ nhưng ta chắc nếu có chiến, ta chết cũng sẽ kéo theo ả. Còn Kiều nếu lỡ ta chết coi như ta trả nợ một mạng cho cô, không có duyên làm bạn thì không cưỡng cầu - nó nói một hơi.

Sắc mặt ả mỗi người một vẻ, Kiều thì hơi ngạc nhiên trong ánh mắt hơi xuất hiện một chút ái náy, Linh thì căm ghét. Chỉ còn lại Thơ, cô ta gương mặt tối sầm, bàn tay này giờ cũng bị bóp chặt, do đã nhiều lần nhìn nó, bây giờ lại chửi thêm một câu thì bao sự nhịn nhục đều bị tuôn ra thành một sự trừng phạt.

Thơ dơ tay nhặt cây roi da đầy gai dưới chân cũng nhanh chóng lại gần phía Thảo hơn, sắc mặt ả lúc này như quỷ dữ. Nó liền hơi biến sắc, lo lắng nhìn về phía Thảo có vẻ nhỏ hơn luồng cuống vì chưa biết phải phản ứng gì.

Thơ nhanh chóng dơ cây roi vút mạnh xuống người đối diện, một vệt máu văng ra bắn vào tường nhưng người bị đánh kia không phải Thảo mà là nó. Lúc ấy nó đã không chần chừ, nhanh chóng tháo những nốt dây tạm bợ trên người chạy lại đỡ cho Thảo. Một đường áo đã bị rách giữa lưng, vết thương hở sâu khiến máu chảy nhiều, khuôn mặt nó cũng bất giác tái đi. Vết thương giờ thật đáng sợ.

-Bỉ ổi - Thảo bị hoảng hồn, sau đó mới trấn tĩnh được một chút, lên tiếng chửi ả trước mặt.

-Ha..ha....ha

Thơ cười sáng khoái, nó thì nhăn mặt đau đớn lúc này thật sự nó đang muốn chửi con ả đó một trận. Chỉ liếc nhìn với một ánh mắt khinh bỉ. Hai người bên cạnh cô ta cũng thoáng ngạc nhiên, không ngờ ra tay nặng vậy.

Qua những suy nghĩ mơ hồ,vẫn chưa kịp trấn an bản thân thì roi tiếp theo được ả vung lên có ý muốn lấy mạng nó mà. Nó thầm nghĩ ngại rồi dơ tay nắm lại sợi roi da đầy gai trước. Đôi bàn tay bị gai đâm đầy máu cũng chảy, sợi roi kia vẫn đang găm sâu vào da thịt nó. Nó cố gắng nén đau đớn vào trong, dùng sức để giật roi về phía mình.

Nhưng không như những gì nó nghĩ, tay nó lại cảm giác bất lực không chút sức, cả toàn thân nó đều như vậy. Thơ thấy vậy thì cười khẩy,rút cây roi về làm tay nó lại thêm một vết thương khá sâu máu lại tuôn ra. Sắc mặt nó trở thành trắng bệch không còn chút máu

-Không có cảm giác chứ gì?

-...

-Không có là đúng rồi, vì roi gai có độc mà - một câu nói của ả nói ra làm Thảo sững sốt, hoảng hốt vô cùng, nhỏ chỉ biết ôm nó, nước mắt cũng ứa ra.

-Nếu trong nửa tháng mà không có thuốc giải thì da thịt cô sẽ từ từ thối rửa và chết - chữ ‘chết’ đặc biệt được ả nhấn mạnh.

Nó không nói gì trong cơn đau đớn, nở một nụ cười tuyệt đẹp. Tuy nhiên mồ hôi lạnh đã nhễ khắp khuôn mặt khả ái của nó. Thảo lại càng siết chặt vòng tay ôm nó hơn.

Ba người kia đứng đó cũng không còn chỗ cho mình nói nên cũng lui ra ngoài. 2 hộp cơm cùng với mấy chai nước được mấy ả ưu ái đưa cho rồi từ từ biến mất trước ánh mắt chán ghét của tụi nó.

-Aaaaaa. -nó la trong đau đớn khiến tay Thảo nói lỏng ra một chút, sắc mặt lo lắng hỏi nó:

-Chị có sao không?

-Không đau - nói gượng cười mà nói, trong khi cả người ướt đầm máu và mồ hôi lạnh, cả người cũng lạnh đến như run rẩy.

Thảo cắn răng, một tiếng khóc thút thít phát ra nhưng cũng khiến lòng nó chợt nhói lên. Thảo lấy cái áo khoác dày đang trên người mình phủ lên cho nó.

-Chị đừng sợ, có em ở đây - Thảo ôm nó nhẹ nhàng nói.

Đột nhiên lúc này lại khiến nó bật ra một tiếng cười thoải mái vô ưu vô lo. Làm cho lòng Thảo cũng trở nên thoải mái. Cơ thể yếu ớt nhanh chóng được hồi phục nhờ chiếc áo khoác kia của Thảo nhưng vẫn còn xanh xao lắm.

-Chị đói bụng - nó nói nhỏ nhưng trong giọng nói mang chút nhõng nhẽo như đứa con gái đang nhõng nhẽo với người yêu, khiến Thảo không kiềm chế được cười một lúc lâu.

“Cười là tốt rồi” nó suy nghĩ, miệng cố gượng cười trong khi vết thương vẫn đang đau nhói.

Thảo đỡ nó dựa vào tường rồi lấy hộp cơm kế bên, từ từ mở ra, nhẹ nhàng đút từng muỗng cho nó, mỗi lần đút, nhỏ còn làm như người chị cả đang đút cho em.

-Ngoan nào, nín đi, mum mum ngoan nà

Nghe câu nói này, nó cười đến sắc đỏ mặt, ho khan liên tục. Nhưng cũng cố gắng không ho ra cơm vì đang hiểu tình trạng hiện tại, cơm quý như vàng. Mỗi người mỗi ngày chỉ có một hộp cơm là hiểu rồi nhé!

- Khụ.....khụ.....ui da - do quá kích động nên vết thương lại đau.

Thảo không nói gì, mắt nhìn vào tay áo của mình....“Soạt”....Thảo xé tay áo dài một mảnh buộc lại vết thương đầy máu trên tay cho nó. Nước mắt lưng tròng nó cảm động đến muốn khóc, ôm chầm lấy nhỏ rồi mệt mỏi lại ngủ trên vai nhỏ.

45. Chương 45

~~Chương 45~~

Hôm nay, tất cả bọn hấn lại đi tìm thêm một lần nữa. Sau khi trời chiều, bọn họ vẫn về đến nhà, sắc mặt vẫn khó hiểu, lo lắng và vô số cảm xúc xen lẫn. Bước vào trong phòng khách nhà hấn, cả bọn thả người lên ghế, tay đặt lên trán.

Hấn cũng vậy, trên môi lại xuất hiện một nụ cười đau đớn, chua xót.

-Tất cả là tại tao - hấn nói rồi thở dài.

-Không phải do mày đâu - Bảo nói.

-Chắc là cô ấy hận tao lắm - hấn nói.

-Nếu My biết được sự thật sẽ không buồn hay hận mày đâu - Hạo cũng khuyên giải.

-Nếu không tìm có ở thành phố ở những nơi lân cận thì ở đâu? - Hân lên tiếng.

-..... - chỉ im lặng.

-2 hôm rồi chúng ta vẫn chưa tìm được, trong bang chúng ta rất nhiều người cùng tìm kiếm mà vẫn chưa tìm được vậy phải làm sao? - Hân lo lắng

-Hay chúng ta gọi Long giúp đỡ - nói rồi Bảo lấy điện thoại gọi cho Long.

-Em suy nghĩ kỹ rồi chúng ta sẽ chia ra 2 hướng, em và Hạo sẽ tìm cách định vị qua thiết bị nơi hai người kia đang ở. Con hai người, đầu tiên phải điều tra xác định ai là người có thể động thủ với họ rồi từ đó tìm manh mối. OK,quyết định vậy đi! -Hân nói ra toàn bộ ý kiến của mình.

-Ừ - đồng thanh rồi sau đó họ chia nhau cùng làm. Hân và Hạo nhanh chóng cầm máy tính trên tay gõ liên tục, tiếng gõ “lách cách” không ngừng nghỉ ngược lại tốc độ ngày càng nhanh mang theo bao dự cảm không lành của người gõ.

Bảo và hân cũng rời khỏi nhà, điều đầu tiên hai người suy nghĩ đó là ai có ý muốn hại nó và Thảo, sau đó là tìm kiếm thông tin. Cứ thế mà đi mà hỏi, điều tra , ngay cả tất cả người trong trường hân cũng điều tra.

Đôi mắt chớp chớp rồi mở ra, con ngươi đen lách nhìn vào gương mặt của Thảo. Bây giờ lại thêm một ngày trôi qua, nó nghĩ nếu có thể chắc bọn hân đã không thể tìm được. Nó thở dài rồi nhìn lại tư thế hiện giờ của mình ‘chắc có lẽ đã ngủ trên người Thảo suốt đêm ’ , nó cố gắng ngồi dậy thật nhẹ thật im để Thảo không tỉnh giấc.

Cả cơ thể nó lại đau lên từng hồi nhưng nó không dám than sợ Thảo lo lắng, nó cắn lấy môi đến tuôn ra máu để làm bớt sự đau đớn rồi từ từ mở cái áo khoác, khoác lên người Thảo người vẫn rất lạnh. Nó lại dựa vào tường, ánh mắt và khuôn mặt không khỏi sự băng khoảng.

‘nếu vài ngày nữa không ai tới cứu có lẽ tôi sẽ không còn một chút sức nào nữa. Nếu đã vậy, tôi sẽ ra tay trước để cứu nó vậy *nhìn qua Thảo*’ - một kế hoạch được nó sắp đặt, nó đang muốn làm gì?

Giây phút này, Thảo cũng đột ngột mở mắt. Đôi mắt xoe tròn lại thấy nó đang nhìn mình, Thảo hơi nghiêng nhìn lại nó, đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng lại thoáng nở nụ cười. Lúc này nó mới giật mình biết được Thảo đã thức liền quay đầu lại dựa vào tường và hỏi:

-Ngủ ngon không?

-Chị có còn đau không? - Thảo không trả lời hỏi lại nó.

-Không đau

-Sao chị không mặc mà lại khoác cho em - Thảo nhìn cái áo trên người mình rồi lại lấy khoác cho nó.

-Em lạnh

-Sao hôm nay chị hơi kỳ quái á - Thảo hơi nghiêng đầu nhìn nó nghi hoặc.

-Chị đang suy nghĩ một số chuyện ấy mà - nó trả lời nhưng tay thì xoa xoa cái đầu.

Thảo cũng im lặng nhìn nó chẳng nói thêm gì nữa, lấy chai nước uống một ngụm, tay chống cằm nhìn sắc mặt nó liên tục biến đổi. Một lúc sau, nó lại lên tiếng.

-Chị muốn em hợp tác với chị để thoát khỏi đây -nó nhìn Thảo chắc chắn.

-Nhưng mình sẽ làm gì? - Thảo hỏi nó, trong ánh mắt đầy niềm tin về nó.

-Xích lại chị nói nhỏ cho nghe

-aabczz...@@@\$\$##..... Là vậy đó em hiểu chưa? - nó cười.

-Vâng! Kế hay đó chị - nhỏ còn cười tươi hơn nó.

Ánh nắng mặt trời chói chang chói vào những ngọn cỏ xanh vàng trên một mảnh đất rộng rãi mênh mông đầy cát bụi. Xa xa, là một chiếc Audi sáng bóng đang chạy đến. Chiếc xe lao nhanh đến cửa một nơi rất tối tăm. 3 cô gái mặc quần jeans, áo thun mang kính đen bước đến, hai tên mặc áo đen đứng trước cửa cuối đầu kính cẩn mở cửa cho bọn họ.

Đi theo lối nhỏ, ngoe phải rồi quẹo trái, những ánh đèn thấp thóm chỉ chút nhưng cũng đủ lộ lối đi. Theo từng đường quanh lối quẹo đều có người canh giữ. Đi một lúc càng thấy rối thấy mờ vì quá nhiều đường nhưng đối với Linh thì như chẳng gì xa lạ. Cô bước nhanh, từng bước vững vàng vào bên trong.

Tiếng cửa được hai tên canh gác mở ra, ba người bước vào trong. Vừa vào đã thấy ngay, nó và Thảo vừa mới chớp chớp, hai tay đưa lên dụi mắt như vừa tỉnh ngủ bởi tiếng động lạ, khuôn mặt vẫn còn đang rất ngơ ngác phải nói là rất ngu.

-Khụ...khụ. - Linh ho khan để nó với Thảo tỉnh hẳn.

-Tôi có gì không? À mà quên, hỏi câu vô lí quá. Tôi hành hạ tù nhân chứ còn gì nữa - nó cười khinh bỉ

-Cô yên tâm đi hôm nay ngày tốt nên tụi tôi không có hành hạ cô nữa đâu vì tôi biết cô chẳng còn sức để mà hứng chịu tiếp

-Ôi! *nước mắt lưng tròng như cảm động lắm vậy* Tại sao? Tại sao trên đời này lại còn sống sót một con hồ ly tốt như chó vậy?

Nghe nó nói câu này, 3 người vừa tỏ thái độ hài lòng, lịch sự máu trong người lại sôi lên không kiềm chế được muốn bay lại xé cả người nó ra. Suy nghĩ là làm họ đi lại định đánh nó nhưng Thảo kịp thời ngăn cản. Cổ tay Linh đang bị Thảo nắm chặt chỉ thiếu chút nữa thôi như là nó sẽ lìa khỏi tay.

-Vậy là tôi nói sai rồi, đầu óc tôi đúng là bã đậu - nó lại giả vờ giả vịt.

Thảo cũng bỏ tay mình ra, ả xoa xoa tay mặt nhăn nhó nhưng nghe nó nói vậy khuôn mặt nhanh chóng dễ nhìn hơn nhưng cũng nhanh chóng không còn cười được nữa bởi câu tiếp theo của nó.

-Có phải mấy bạn nói tôi nói mấy bạn với chó là quá sai không? Vì chó còn trung thành và tốt hơn các bạn chẳng - nó giả ngây ngô nói tiếp.

-Hừ...không nói chuyện với cái tên bã đậu như cô nữa - Linh hầm hừ tức giận.

“Bốp bốp bốp”

Linh đột ngột vỗ tay, ở ngoài liền bước vào một người. Trên tay là nhiều món ăn và đầy đủ nước uống. Hắn ta đem lại để trước mặt hai người rồi lui ra ngoài.

Nó và Thảo cũng mở ra xem. Đôi mắt hai người xoe tròn kinh ngạc.

-Sao nhiều đồ ăn quá vậy? Có độc chắc - nó và Thảo nói.

-Không có độc đâu - Thơ nói, tuy ngoài mặt cười nhưng nó nhìn được sự thật trong lời nói của cô.

Nói rồi bọn họ cũng ra ngoài, về nhà. Trong đây, hai đứa nhìn nhau.

-Sau giống cho ăn để ra đi không đói giống phim cổ trang quá vậy?” - nó nói.

-Giống thiệt í. Quá trời đồ ăn luôn - Thảo cười tủm tỉm.

-Thôi ăn đi để lấy sức

20 phút sau nhìn lại, trong các hộp nhựa đã không chút gì mà nói đúng hơn là chỉ còn xương. Hai người kia thì ngồi một bên để uống nước. Nó thấy cơ thể đã ổn định và bớt đau nhứt nhiều nên quay qua nhìn Thảo chớp mắt.

Hai người đứng dậy, nhẹ nhàng ra cánh cửa ngoài kia.

“Cốc...cốc...cốc”

-có ai ngoài đó không?

“Rầm” , cánh cửa bị mở ra một cách thô bạo.

-Hừ có gì không? - một tên vẻ mặt dữ tợn trừng mắt nhìn bọn nó.

-Hai anh, có rảnh không vào em nhờ chút - nó làm giọng dịu dàng.

-Có gì thì nói đi - vẻ mặt không vui.

-Đừng giận, đừng giận! 2 anh vào rồi biết.

‘Haha.. đúng là tiểu nhân mà ra vẻ. Các người khó mà qua ải một mỹ nhân như ta’ - trong lúc hai tên kia bước vào, nó còn tranh thủ tự sướng trong suy nghĩ một chút. Thảo kể bên nheo nó một cái mới làm nó bình thường, miệng cũng hết cười.

-Bụp..Bụp

Hai thân hình to lớn ngã xuống nền đất.

-Em lấy đi - nó nói với Thảo.

-Dạ

Một lát sau, cánh cửa được đóng lại, nó và Thảo khoác trên mình một bộ đồ đen, nón lưỡi trai được che gần nửa khuôn mặt. Nhìn tụi nó bây giờ không biết có ai sẽ nhận ra là nam hay nữ không. Nhìn rất men nha. Tụi nó theo lối đi đi mãi rồi đến một nơi chia ra 4 lối, nhìn đến nhìn lui nó cũng chẳng biết phải đi lối nào.

-Chị lối nào bây giờ?

-Thôi mình đi đại đi!

Nói rồi nó và Thảo đi thẳng. Đi đi đi mãi, rồi lại gặp một nhóm người canh gác, nó và Thảo dùng chiêu ‘đánh lạc hướng’ để thuận lợi ra ngoài.

Sau khi ra được cái nhà giam kia, nó và Thảo nhanh chân chạy về phía một bụi cây lớn nấp vào.

-Nấp cẩn thận, nếu bây giờ mà đi thì bọn kia sẽ thấy không có cách thoát thân - nó quay qua Thảo nói nhỏ.

Những người trong căn nhà hoang đáng sợ đó vẫn chưa hề biết gì về chuyện nó và Thảo đã trốn thoát rồi đến khi- Hai tên lúc này bị bọn nó đánh ngất đi ta ngoài và liên tục hét lớn

-Bỏ trốn rồi, 2 người kia bỏ trốn rồi - vừa nói hai người vừa chạy ra đây hét âm ỉ.

Những tên khác nghe vậy thì chạy ra ngoài theo bọn hần. Một tên trong đó vẫn bình tĩnh lấy điện thoại gọi điện cho Linh thông báo về việc vừa xảy ra, sau đó lại quay sang nhìn hai tên kia.

-Đi tìm đi - tên gọi điện thoại hô lên, bọn kia vừa nghe vậy thì cuống quýt lên đi tìm.

-Em hãy im lặng bọn chúng có vẻ đang muốn triệt đường sống của chúng ta. Em mau tìm cách thoát khỏi đây nhanh

-Nhưng còn chị....

-Chị không sao, em ra được thì gọi điện kêumấy người kia...tới - chứ chị cũng.....

-Dạ, vậy em đi. Chị nhớ cẩn thận đó nghe - nói rồi Thảo nhẹ nhàng rời khỏi đó rồi từ từ biến mất trước mặt nó. Nó thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Thảo đi khỏi

‘Vậy là đã ổn’

Hé lá ra, nó lại thấy bọn người áo đen đang xem đang đi lại phía này. Lúc này nó mới lo lắng, cố gắng im lặng để không bị bắt.

1. ... 2 Chỉ cần một bước nữa thôi cái mạng nhỏ nó sẽ mất.

-Người đâu - tiếng một người con gái hét lên tức giận người đó ai khác ngoài Linh và 2 người kia chứ.

Người áo đen lật đật quay lưng chạy lại phía đó. Nó thì thở phào lại một phen hết hồn.

-Thưa cô chủ, chạy mất rồi - tên đó nói với Linh.

-Đúng là đồ vô dụng, đi tìm nhanh cho tôi, không được thì biết hậu quả rồi đó - Linh quát, tên đó nhanh chóng đi mất.

Linh lấy cái điện thoại gọi cho ai đó.

-Alô. Ba hả?

-...

-Ba tôi đây nhanh lên đi - nói rồi Linh cúp máy không đợi bên kia trả lời.

-...-

“Sột...soạt”

Một con mèo nhỏ chạy qua những chiếc lá khô gây nên những tiếng động lạ. Mà điều đáng nói là trùng hợp phát ra ở nơi nó đang nấp. Ánh mắt nghi ngờ của tất cả mười mấy người ở đây đều nhìn về phía nó, rồi từng bước chân đều đặn cứ dồn về phía nó.

Nó bị bắt và lôi ra ngoài không thương tiếc. Trên người vẫn đang đau nhưng cố tỏ ra không chịu thiệt, miệng cười tươi.

-Thảo đâu? - Thơ hỏi, ánh mắt đầy sát khí.

-Đi rồi - thờ ơ trả lời.

“Bốp”

Bất ngờ một bàn tay được in trên mặt nó mà người ra tay là Thơ.

Nó cười rồi đập mấy thằng đang giữ mình, lao lại Thơ cầu xé mặt ả đến máu chảy đầm đìa.

-Buông tao ra, buông ra.....- ả la đến chảy nước mắt.

-Tao ngu mà buông, tao giết mày, con quỷ cái - nó còn nhớ chuyện 2 roi kia mà trả thù sẵn trả thù cho em mình luôn.

Nó cứ ngắt, néo, càu, xé đến khi mấy người áo đen chạy lên kéo nó xuống mới ngừng lại... mặc dù tay và người đang rất đau nhưng chẳng hiểu sao lúc đánh Thơ nó thấy sức lực tràn trề trong người, đánh xong lại càng thoải mái hơn.

‘Dám ăn hiếp bà hử? Hahaah’ - nó quẹt quẹt cái mũi.

Sau khi Thơ bị càu mặt, Linh và hai tên kia liền dìu ả qua khu nhà trước mắt để băng bó.

Sau khi Linh đi xa, Kiều nói

-Bọn người đi ăn trước đi

Như thấy bọn đó nghi ngờ, Kiều thêm:

-Không tin tôi sao?

Vừa dứt lời đã không còn ai ở đây. Kiều dìu nó tìm một chỗ ngồi và trò chuyện. Nhìn hành động và cử chỉ của cô, nó thấy chẳng giống đang đối đầu với một tình địch.

-Cô muốn gì? - nó nhìn Kiều

-Đúng là lúc trước, tôi đã từng nghĩ chỉ cần cô chết anh ấy sẽ yêu tôi và tôi muốn giết cô nhưng bây giờ tôi không còn suy nghĩ đó, tôi nghĩ mình đã sai vì khi tôi nghe cô nói sẽ không muốn giết tôi và thấy anh ấy vì tìm kiếm cô mà triệu tập đến không thể nào tệ hơn nữa - Kiều nói một lèo rồi nhìn nó, cầm tay nó nói tiếp.

-Xin lỗi cậu, chúng ta sẽ là bạn.

-Ừ - nó vui vẻ nhận lời.

-Vậy cậu đi đi, nếu không đi bọn chúng quay lại cậu không còn đường sống đâu - Kiều đẩy nó đi.

-Nhưng tớ có điều thắc mắc. Tại sao cậu với Linh và Thơ cùng một đội? - nó quay lại hỏi, mắt nhìn thẳng vào Kiều.

-Hôm đó, Linh đến tìm tôi và nói chuyện.....

Rồi cô ta kêu tôi hợp tác. Chỉ cần góp tiền là được. Lúc đầu tôi cũng không đồng ý nhưng ba cô ta dùng thế lực xã hội đen ép ba tôi rồi ba tôi đã đồng ý chi ra một số tiền. Sau đó, cô ta dần khuyên tôi và tôi nghe theo vì.....

Mà thôi, cậu đi đi.

-Vậy bà đi với tôi - nó nói.

-Tôi không sao, yên tâm đi đi - Kiều nói rồi đẩy nó đi. Nó cũng vì vậy mà bước đi.

Truyện này vài chap nữa sẽ kết thúc.

Sau đó moon sẽ tập trung viết truyện Tình Yêu và Thù Hận.

Truyện này cũng đang được moon viết đấy nha, mọi người đọc ủng hộ.

Cám ơn các đọc giả nhiều

2 ngày nữa có chap mới nha.

46. Chương 46

Nó rời khỏi đó trong tâm trạng cũng rất thoải mái nhưng hình như ông trời không giúp nó, lúc này những tên kia lại quay trở lại. Thấy nó rời đi liền đi nhanh lại bao vây nó, không lối thoát.

Nó đứng lại, suy nghĩ trong đầu còn chưa kịp phản ứng. Nếu như lúc trước, nó sẽ có thể thoát thân dễ dàng nhưng bây giờ trên người vẫn còn mang vết thương. Bọn người kia thì lúc nào cũng có súng, bỗng nó nhoen miệng cười gian.

-Nếu muốn đánh thì phải đánh tay đôi chứ sao lại cầm súng vậy chứ . Nếu đồn ra ngoài thì *lắc đầu* thật mất mặt - nó nói.

-Được rồi, chúng tôi sẽ không dùng súng - tên thủ lĩnh nói rồi quất tay cho cả bọn cất súng rồi ... trận đánh bắt đầu.

“Bốp.....bìnhbụp.....v.....v ”

Nó đã hạ gục hơn một nửa, nó đột ngột dừng hành động lại.

“Bằng...pằng...pằng...pằng”

4 phát súng được nó nhanh chóng bắn ra, 4 tên còn lại chết không kịp nhắm mắt. Nó quay qua nhìn Kiều còn đang run sợ, chắc có lẽ chưa bao giờ nhìn thấy.

-Đi thôi - nó kéo tay Kiều cùng đi, Kiều cũng đi theo nó như một cái máy.

-Họ chết rồi - sau một lúc bình tĩnh, Kiều mới nói, giọng nói vẫn còn run sợ.

-Nếu không giết họ, tôi sẽ chết. Đúng là giết người là trái pháp luật nhưng họ là sát thủ đã giết rất nhiều người, chết không đáng tiếc. Nhưng dù sao tôi chỉ phòng vệ, súng này là ăn cắp trong người họ chứ tôi không có trăn trử vũ khí trái phép - nó vừa kéo Kiều vừa giải thích.

“Két.....két”

Tiếng phanh của cả đoàn xe, lúc này nó cũng không kịp trốn nữa. Đành phải đứng đó chờ chết. Nhìn kỹ thì cũng phải ba bốn chục người đang đi đến. Ông Hùng (ba Linh) phẩy tay kêu bọn nó bao vây lại. Chỉ vài giây, một vòng tròn lớn được hình thành ngoài nó và Kiều không có một khe hở.

-Kiều qua đây - khuôn mặt ông ta tỏa ra sát khí. Kiều hơi lo lắng.

-Qua bên đó sẽ ai toàn cho cô. Súng đạn không có mất - nó nói rất nhỏ chỉ đủ hai người nghe.

Kiều cũng ra ngoài.

Ông ta bước vào vòng tròn đó nhìn nó còn cười lớn nữa. Lúc này, nó cảm thấy khó chịu sao ấy. Nhưng nó cũng mặc kệ ông ta, nhìn 4 bên 8 hướng không còn một lối thoát với biết bao nhiêu cây súng đang chĩa về phía mình mà cảm thấy nhứt óc.

“Chẳng lẽ lúc chết mà cũng không được yên nữa hả trời” - nó nhíu mày suy nghĩ.

-Chú ơi, cháu đâu có dắt tội với chú đâu mà chú muốn giết cháu chứ - vừa nói nó còn làm ra bộ dạng tội nghiệp, diễn xuất thần nhập quỷ, nước mắt long lanh.

-Tại cô dắt tội với con gái cưng của tôi - ông ta nói.

“Ta cũng biết rồi chỉ là muốn dùng chiêu, lạc mềm buộc chặt để xem thế nào thôi mà.. haiz...Kỳ này ta chết chắc” - suy nghĩ buồn bã.

“Phịch...phịch”

Hai tên đứng ở mé ngoài vòng tròn bị bắn chết. Một đội quân 4 người hùng hực khí thế tiến vào, nhưng trong sắc mắt ai nấy cũng triệu tập đặc biệt là hấn. Nó khễ thở dài mấy cái rồi quay mặt đi. Vừa định chạy trốn thì nó lại cảm thấy một vật rất sắc bén đang kề vào cổ mình. Ngược lên thì thấy ông Hùng đang kề dao vào cổ mình nó mới hiểu.

Phía trước 4 người kia đang rất hoảng hốt nhìn nó. Nó cũng quét mắt về phía , ánh mắt như cười như không như chẳng quan tâm khiến ai đó đau lòng. Rồi mắt nó dừng trước hấn như là một người xa lạ.

-Thật trùng hợp khi gặp được bạn lần nữa ở đây. Đây là lần thứ 2 rồi *nhìn hấn, cười*. Chắc là sau này không còn cơ hội. Bảo chăm sóc Thảo giùm tôi nhớ chăm sóc tốt đó nếu không tôi không tha thứ cho cậu đâu. Hấn, Bảo hạnh phúc nhé.

“Không phải lời trần trối đó chứ” - suy nghĩ của bọn hấn nhưng rồi 3 người kia lại nhìn qua hấn, ánh mắt đầy nghi ngờ “Gặp 2 lần thôi sao? Không phải chứ”

-Thả người ra - hấn lạnh lùng lên tiếng.

-Không.

-Bác ơi Linh bị gì bên kia kìa - Kiêu chạy lại nói, thở hồng hộc.

-Hả? - ông lo lắng rơi cả dao, tay cũng buông lỏng ra. Cơ hội này quá tốt nên nó đã xoay đánh ông ta và làm như ông ta đã làm với nó nhưng ông ta được nó cho quỳ dưới đất, súng kề trên đầu, mắt hướng về nơi xa như đang chờ ai đó.

-Các người tránh ra nếu không, tao bắn - nó quát, mắt quét về những tên vao vây nó.

-Lui đi - ông ta cũng nói, bọn kia mới đi ra.

- Cũng Có lúc trùm ma tuý lại sợ chết...haha...- nó nói rồi cười.

Ông ta dùng sức dung tay một cái nó đau đớn không còn sức để giữ ông ta. Thật ra khi tay phải bị thương của nó, chạm vào cổ ông ta đã cảm nhận có sự khác thường. Nó ôm tay đau đớn ngồi bệch trên đất.

Những nơi bị trúng bây giờ cũng chuyển thành màu tím đậm , đầy máu nhìn thôi bọn hấn chạy lại bên cạnh cũng đã biết nó trúng độc rồi.

-Cát súng! Nhanh đi - nó nhìn bọn hấn đầy vẻ nghiêm túc. Bọn hấn cũng chưa hiểu cái gì nhưng cũng cất hết đi. Tiếng bước chân dồn dập về phía này, ông Hùng cũng không hiểu được câu nói của nó là gì nhưng lại mang theo một điềm xấu.

Ông ta đứng quay mặt nhìn nó nên không thể thấy được ngoài kia ai đang đi vào.

-TẤT CẢ BỎ SÚNG XUỐNG - đoàn cảnh sát đi vào, nói trên loa.

Đây là kế hoạch mà nó đã bàn với Thảo, để Thảo ra ngoài gọi cho bọn hấn trước rồi đi tìm cảnh sát.

Ông ta quay lại, quơ luôn cả súng bắn bọn họ nhưng có một điều nghịch lí, họ không thể bắn lại được vì còn nhiều người ở đây mà chỉ có thể né. Nhân lúc bọn hắn lơ là, ông ta dùng tốc độ chớp nhoáng chạy lại rồi kéo nó ra một nơi, còn tặng thêm một cây súng đang đặt trên đầu nó.

...Giật mình!

Hiện giờ tất cả chỉ biết như thế thôi. Không ngờ tên trùm ma túy lại to gan như vậy.

-Nếu qua đây thì tao bắn nát óc nó

Lúc này nó thực sự rất muốn chửi tục, chửi ông ta một chập. Ông ta cứ vậy mà dẫn nó đi, bọn đàn em của ông ta đều bị đưa về đồn trước rồi. Mấy người cảnh sát và bọn hắn cũng chỉ biết đi theo sau và giữ cự li hợp lí.

“Pằng”

Ông ta bắn về phía bọn hắn, do không kịp tránh nên hắn đã bị bắn trúng cánh tay. Cảnh sát và Hân, Bảo, Hạo lại lo lắng cho hắn chạy lại cầm máu nên không để ý đến nó. Ông Hùng lại kéo nó đi xồng xộc không cho quay đầu lại nhìn.

-Ui da! Đau quá - nó la lên.

Lúc này nghe tiếng la của nó, hắn mới đứng dậy chạy theo nó.

Bên nó thì cố gắng thoát khỏi ông ta, cuối cùng chẳng còn đủ suy nghĩ mà chỉ có thể làm liều. Đạp mạnh một cái vào chân ta, ông ta đau đớn tát nó một cái rõ đau, cả người từ từ ngã xuống đất và vào tận đá lớn, máu chảy rất nhiều.

Trong lúc mơ hồ, nó mơ thấy một gia đình 4 người hạnh phúc, gồm hai đứa con nít chừng 4, 5 tuổi rồi bố mẹ, mơ thấy hai cô bé xinh xắn vui đùa và một vụ tai nạn kinh hoàng của hai chiếc xe tông nhau, một chiếc bị nổ tung, chiếc còn lại va vào đá rồi chao đảo rơi xuống hồ. Người phụ nữ và đứa bé trong xe té xuống lại và phải tận đá máu tuôn ra và họ trôi đi.

Nhưng trước khi nhìn thấy những hình ảnh đó nó vẫn thấy ông Hùng chĩa súng vào người nó, tay còn chuẩn bị bóp cò. Sau đó nó còn nghe tiếng “pằng” mất nhắm chặt lại không thể mở ra được “chẳng lẽ nó đã chết” -đó là ý thức cuối cùng trước khi nó bất tỉnh.

“Pằng” -lại một tiếng súng nữa,tay cầm súng của ông ta bị bắn. Công an chạy lại và khống chế ông ta giải về đồn.

Còn hắn, người đầy máu me đang dè trên người nó. Khi vừa nhìn thấy ông ta rút súng,hắn đã chạy và chạy đến bên nó để che cho nó và rồi hắn bị bắn. Vết thương ở giữa lưng rất sâu, sâu đến máu chảy không ngừng. Nhưng hắn không thấy đau chỉ thấy xót xa cho nó, gương mặt hồng hào ngày nào nay chỉ là một màu trắng bệch. Bàn tay đầy máu, tím tái vì độc. Hắn cầm lòng khôngặng,hai giọt nước mắt trong suốt như pha lê rơi vào khuôn mặt nó rồi cũng ngắt đi.

Còi xe cấp cứu vang lên, nó và hắn cũng được đưa vào bệnh viện. Phòng phẫu thuật và cấp cứu được đóng lại. Chỉ còn lại Hân,Bảo,Thảo, Hạo ở ngoài.

Thảo sắc mặt nhợt nhạt, có vẻ rất đau lòng vì nó đã hi sinh nhiều vì mình. Mặc dù không nguy hiểm tính mạng nhưng Thảo vẫn thấy khó chịu, nước mắt đầm đìa trên mặt rồi từ từ ngắt đi. Bảo cũng đỡ Thảo về một phòng bệnh mà chăm sóc cho nhỏ.

Gần 6 tiếng, ca phẫu thuật để lấy đầu đạn ra của hắn được hoàn thành. Bác sĩ y tá điều bước ra ngoài, hắn được chuyển qua phòng hồi sức đặc biệt.

-Bác sĩ, anh tôi sao rồi - Hân lo lắng hỏi

-Ca phẫu thuật thành công nhưng do viên đạn trúng vào nơi quá nguy hiểm nên cơ hội tỉnh lại chỉ có thể 50% - bác sĩ nói rồi rời khỏi đó.

Cùng lúc này, bác sĩ bên nó cũng ra và thông báo.

-Bệnh nhân do bị trúng độc nên cơ thể rất yếu, đầu lại bị va chạm vào đá nên mất máu rất nhiều. Tuy nhiên vài ngày nữa sẽ tỉnh. Độc trong người sẽ được điều trị cho đến hết.

-Bác sĩ, vậy độc đó có nguy hiểm gì không vậy? - Hạo hỏi.

-Do mới trúng một, hai ngày nên chưa nặng lắm, có thể chữa khỏi - bác sĩ nói rồi rời khỏi đó.

Lúc bác sĩ vừa rời đi, hai người lại nghe tiếng bước chân dồn dập đến đây. Quay đầu nhìn lại mới biết là ba Thảo và mẹ nó đi tới.

-Mẹ và Thảo sao rồi con? - ông lo lắng hỏi.

-Ồn rồi bác - Hân lễ phép nói.

-Ừ, vậy bác cũng bớt lo. Vậy còn anh con?

-Dạ, anh con vẫn chưa tỉnh.

-Vậy bác gái sao rồi ạ - ý Hân là hỏi về dự bệnh tình đây mà.

-Bác nhớ lại hết rồi - mẹ nó nói.

-Vậy kết quả là... - Hạo nói.

-Đúng vậy - vừa nói bà vừa gật đầu.

-Vậy thì tốt quá. Cuối cùng cũng có được một niềm vui. Thôi mình vào thăm Thảo trước đi bác - Hân nói rồi đi lại phòng Thảo.

Trong phòng, Thảo vừa mới tỉnh và được Bảo đút cháo, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

-Con gái - bà Hoa chạy lại ôm thảo rừng rừng nước mắt.

-Ồ...ơ...trong khi đó Thảo vẫn còn ngơ ngác.

-Mẹ ruột con đó, mẹ và chị con còn sống - ông nói với Thảo.

-Vậy chị Mỹ là chị ruột của con - ánh mắt của Thảo xúc động vô cùng.

...

Một lát sau, tất cả liền qua phòng nó xem thử, nhìn vết thương trên tay và lưng nó khiến mẹ và cha nó xót xa vô cùng, đôi mắt cũng dần đỏ lên vì khóc.

Thấy con mình như vậy, ông quyết định gọi bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ và bác sĩ điều trị giỏi nhất về trị cho vết thương không bị sẹo.

Sau khi thăm nó xong, mọi người lại qua phòng xem hân. Lúc này, ba má hân cũng vừa hay tin nên về và đến thẳng bệnh viện xem hân thế nào.

Chắc cũng không ngoại lệ, bên đây cũng là một màn khóc sụt sùi cho hân.

Chuẩn bị kết thúc rồi nhé!

47. Chương 47

3 ngày sau, trong một căn phòng chỉ toàn mùi thuốc khử trùng khó chịu, nó dần thức dậy. Chẳng thấy ai trong phòng nhưng sao ở cạnh giường lại có một cái ghi âm. Nó lấy ra nghe thử

Âm thanh của máy ghi âm phát ra từng đoạn đối thoại rõ ràng, rành mạch của ngày ấy. Ngày mà nó mất tích, bọn hắn mới hỏi ý nhau sau khu viên trường.

[Hồi tưởng lại đoạn đó nà]

-Khi nghe Hân nói vậy, hắn thoáng giật mình và cảm thấy có lỗi. Nhưng một lúc lâu hắn cũng không trả lời, không phải là hắn không muốn trả lời mà là không biết phải trả lời thế nào. Rồi Hân, Hạo, Bảo tưởng chừng như hắn không nói gì nữa thì hắn lên tiếng.

-Thật ra không như tụi mày nghĩ đâu. Gần đây tao thường nghe tin, mấy tụi đàn em bàn tán nghe một băng đảng xã hội đen nào đó lớn lắm định ám hại My mà nguyên nhân tất cả ở tao nên tao chia tay chỉ là muốn My bình an...nhưng...nào ngờ...

-Vậy chuyện mày với Kiều? - Bảo hỏi.

-Chẳng có gì cả

—

Trở lại hiện tại

-Vì vậy mà người dám đòi chia tay bà đây, ta nhất định phải trị người - nó tay vuốt cằm nói.

Tạch

Cửa phòng mở, ba và mẹ nó vào, hai người mang quá trời đồ ăn luôn.

-Ba, mẹ. Con nhớ hai người quá!

-Con nhớ lại rồi hả? - ba nó hỏi.

-Thì con vẫn ở với ba mẹ mà. Ba mẹ nói gì vậy? - nó nói.

Nghe xong câu này, hai ông bà cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai mắt nhìn nhau rồi đồng thanh gọi “bác sĩ”

Nó nhìn hai người “tại sao lại gọi bác sĩ” mấy dấu chấm lửng đang trong suy nghĩ nó. “Nghĩ mình bị điên á”.

-Bác sĩ sao rồi? - bác sĩ khám xong, ông liền hỏi.

-Mọi thứ đều ổn nhưng mà nếu như ông, bà kể vậy. Chắc con bé đã bị mất đi khoảng kí ức vừa qua, chỉ nhớ lại được khoảng kí ức lúc trước thôi - bác sĩ nói.

-À! Cảm ơn bác sĩ.

Ông lại ôm nó âu yếm, xoa đầu nó xót xa.

“Mình có cần giả điên luôn hông ta. Mà thôi mất trí nhớ được rồi. Để ta trừng trị hắn mới được” - nó cười sung sướng.

-Vậy mình về nha ba - nó mắt long lanh.

-Ừ. Nhưng giờ con qua thăm Huy nha.

-Dạ...hihi

Vậy là nó thay một bộ đồ mới rồi đi cùng ba mẹ qua phòng bệnh của hắn. Vừa mở cửa bước vào, khuôn mặt trắng bệch không chút sức sống của hắn nhanh chóng lọt vào mắt nó, khiến sống mũi đột nhiên cay cay.

-Ba ơi! Anh ta bị gì vậy? - nó cuối đầu hỏi ba mình.

-Ba nghe em con nói. Bị bắn 2 phát, hôm đó do đỡ cho con đó - ông nhìn hắn nói.

-Hôm đó là hôm nào? -nó vẫn giả vờ mất trí “anh đỡ cho tôi sao?”- đôi mắt nhìn hắn liền đầy tình cảm.

-À! Không có gì - ông nói rồi dẫn nó lại hắn.

-Ơi! Dậy đi! Nếu không dậy tôi nghỉ chơi với cậu đấy - nghe thì như không quen biết nhưng câu nói này chứa một tình cảm rất thật.

Những ngón tay bắt đầu cử động, môi hơi mấp mấp như muốn nói gì đó.

-Ba ơi! Cử động rồi - nó hô lên, tay chỉ tay hấn.

-Bác sĩ ơi! - vừa gọi xong, bác sĩ đã có mặt ở đây và khám cho hấn.

-Một lát nữa cậu ấy sẽ tỉnh lại - bác sĩ mừng rỡ nói.

-Ông ra ngoài đi! - ba nó nói.

“Giọng nói của mình thật thần kì vừa gọi là tỉnh liền” - suy nghĩ của nó.

-Bà gọi cho ba mẹ Huy nhanh đi. Cho mấy đứa kia luôn - ba nó quay qua nói với vợ.

-Ừ - nói rồi bà ra ngoài gọi điện.

Ba nó cũng ra ngoài, giờ trong căn phòng chỉ còn nó và hấn đang nằm đó.

-Cái tên thối tha nhà người, dám gạt bà đây à ...hừ, Bà đây sẽ cho người biết mặt. Yêu cái quái như người thì cuộc đời này quá uổng phí - vừa nói vừa động tay động chân, quơ tay múa chân tùm lum có vẻ hơi kích động.

-Đợi người dậy biết chừng nào. Bồn tiểu thư ta đây ngủ giấc đã - vừa nói vừa ngáp. Một lát sau, nó đã an giấc ở trên ghế sofa kế bên.

Hấn vẫn đang nằm, khuôn mặt đã xanh xao rất nhiều, mí mắt hơi giật giật, những ngón tay cũng đang cử động.

-My...My - tiếng gọi lúc hôn mê.

Đôi mắt mở ra, hấn ngồi bật dậy, vết thương lại bị động nên khiến hấn hơi nhói. Nhưng rồi ánh mắt lại dừng lại nơi nó, đôi môi khẽ nở nụ cười. Hấn xuống giường rồi đi lại gần nó.

Nhìn khuôn mặt hơi xanh xao mà lòng hấn cũng đau xót, đưa bàn tay sờ và gương mặt nó nhưng vừa đụng vào hấn lại rút lại vì vết thương trên tay lại đau đớn. Hấn ôm cánh tay bị thương đau đớn đứng nhìn nó, cũng chẳng la hét gì cả.

Cũng lúc này nó chợt giật mình tỉnh dậy, đôi mắt tròn xoe chớp chớp rồi nhìn ngang nhìn dọc. Sau đó là nhìn chăm vào hấn vẫn với vẻ mặt không quen biết nhưng sâu trong lòng là một nỗi đau khó tả, nhìn thấy vết thương hấn đau nó cũng đau.

-Em... Em tỉnh rồi à - hấn ngập ngừng hỏi nó.

-Ừ - nó gật đầu như lẽ thường.

-Anh tên Huy phải không? Sao nay lớn dữ vậy? - vẫn không quên đang giả mặt trí.

-Hả? - hấn như chết đứng, chẳng hiểu nó đang nói gì.

-Em bị sao vậy?

-Có bị gì đâu

-Em không nhớ chuyện gì xảy ra sao?

-Hông - nó phồng má trả lời.

“Nhớ hết chứ sao không. Chỉ là không biết anh đã đỡ đạn cho tui thôi”

-Ồ , - hấn gãi gãi đầu.

Cạch...

Cánh cửa được mở, Bảo, Hạo, Thảo, Hân, ba mẹ hấn và nó đều có mặt, mọi người bước vào.

-Thảo ơi. Lâu quá rồi không gặp chị nhớ em quá - nó chạy lại ôm chầm lấy Thảo.

-Mất trí thật rồi sao? Nhớ lại chuyện cũ sao mà mất chuyện mới hay vậy? - Thảo nhìn nó nghi hoặc, vì lúc này ba mẹ nó đã kể cho mọi người nghe hết rồi.

-Hả? Em nói gì vậy? - nó mắt ngây thơ nhìn mọi người.

- Không có gì - Thảo cười trừ

-Hân lâu rồi không gặp! Khỏe không? - nó quay qua hỏi Hân.

-Ồ, lâu rồi không gặp. Tôi vẫn khỏe - Hân trả lời mà mặt cứng đờ như cây cơ.

-Mà vết thương chị sao rồi, khỏe hẳn chưa? - Thảo lo lắng, đi lại xem xét người nó.

-Rồi mà.

Vậy là suốt buổi, nó được hỏi thăm liên tục, còn cái người bị bệnh thì nằm trên giường im lặng chẳng nói năng gì, gương mặt lộ rõ vẻ suy tư.

—
4ngày sau

Hôm nay là ngày hân xuất viện về nhà. Nó đang ngồi trên ghế xem ti vi thì Thảo từ trên lầu chạy xuống, ríu la ríu rít.

-Hôm nay anh Huy xuất viện, chị đi đón anh nha.

-khụ...khụ. - nó ho sặc sụa.

-Chị đi nha!

-Thôi.

-Sao mà phủ phàn quá vậy?

-Hừ.

-Vậy em đi trước đây - Thảo nói rồi đi ra ngoài. “Nhìn chị mấy ngày nay, đâu có giống mất trí đâu”

Ở trong nhà, mặt nó buồn hiu nhìn tội sao á.

-Sao mỗi lần bị bắt là mình mất điện thoại vậy ta? Lần này phi tan luôn không thấy xác nữa.. hix...- nó tự đọc thoại.

...

Thời gian trôi dần, chiếc đồng hồ trên tường đã điểm 5 giờ chiều. Ngôi nhà vẫn đông đúc người chạy vào chạy ra nhưng bóng dáng mẹ ba và Thảo vẫn chưa thấy đâu.

Nó đứng trước cổng, ngóng đông ngóng tây mà vẫn chưa ai về.

-Đi hồi sáng giờ mà chưa ai chịu về là sao? - nói rồi nó quay gót vào trong. Vừa đặt mông ngồi xuống ghế thì tiếng bước chân dồn dập chạy vào, nhanh như một luồng gió đứng trước mặt nó.

-My, nói nghe này! - Hân và Thảo đứng trước mặt nó, Hân hỏi.

-Ừ, nói đi- vừa nói xong thì bị kéo tèn tèn như rôbốt không kháng cự được.

-Nè, vào thay đồ đi! - Hân nói rồi đưa bộ đồ cho nó. Nó còn chưa hiểu gì định lên tiếng, mà mới “ơ” có một tiếng là bị bạo lực đẩy đồ thay đồ rồi.

Một lúc sau, nó bước ra với bộ đầm xòe hai dây màu xanh da trời dễ thương, cổ hình vuông, một cái nơ xinh xinh ở thắt eo, đầm dài ngang gối. Thảo và Hân nhìn nó cười hài lòng.

-Đi thôi -Hân nói rồi lại dơ tay kéo nó đi.

-Stop! Con Hân kia mầy làm cái gì vậy? - nó đặt tay lại hét toáng lên

-À! Hihi. Bạn hiền, tao với Thảo chỉ định dẫn mày đi ăn thôi mà - cười nham hiểm.

-Phảo không Thảo? - thấy nó chưa tin,Hân quay qua Thảo hỏi.

-Dạ - Thảo gật đầu lia lịa.

-Ừ! Vậy thì đi! - nó suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng đi theo 2 người.

Một lúc sau, chiếc taxi màu vàng nhạt dừng trước một ngôi biệt thự cực kì lớn. Nó ngó mắt vào nhìn xem, “Sao mà nơi này hơi quen quen” Nhìn chăm chú mãi. Hân thấy vậy liền trả tiền taxi rồi kéo nó xuống xe, dẫn nó vào trong.

-Trời ơi, cái gì mà bong bóng tùm lum vậy? Nói dẫn đi ăn mà dô đây là sao trời - nó càu nhàu, mắt liếc nhìn Hân và Thảo.

-Vào đi! - Hân nói mà mắt không dám nhìn nó.

Nó cũng đi sau Hân vào trong, mắt thì nhìn tới nhìn lui thêm một lần nữa. Bộ đàm thì dịu dàng mà nhìn đáng đi của nó, chẳng có một tí nữ tính nào.

-Con gái - ở một bàn tiệc nhỏ, ba gọi nó. Nó đi lại đó rồi ngồi xuống cạnh ba má mình.

Bên cạnh là Hân và Thảo, bên đối diện gồm hân, Hạo, Bảo và ba má của bọn hân. Nhìn mọi người nói chuyện rất vui vẻ, ngay cả hân về mặt nhợt nhạt của người bệnh thường ngày cũng biến mất.

-Con chào bác, chào cô - cười tươi, cúi đầu lễ phép.

-Ba mẹ! Có chuyện gì vậy? - quay qua hỏi nhỏ ba nó.

-Gia đình Huy tổ chức lễ ăn mừng Huy khoẻ hân và... lễ đính hôn của 6 đứa.

-Ặc...khụ...khụ - miệng cười gượng, còn nét mặt chẳng có chút sắc màu tươi tắn gì hết.

-Ba đùa hả? - nó hỏi,mắt ngây thơ.

-Không! Con và Huy sẽ đính hôn - ông khẳng định.

-Con chỉ mới biết Huy thôi mà

-Lúc nhỏ chẳng phải hai đứa đã thích nhau rồi sao?

-Nhưng mà... -“hân đòi chia tay con rồi mà” nhưng câu này nó nào dám nói ra chứ, nếu không chuyện gạt ba má sẽ bị phát hiện mất.

-Thôi không nhưng mà gì hết, cứ vậy đi - ba nó cương quyết.

-Hân Hạo và Thảo Bảo, bọn nó cũng đồng ý rồi con cũng đừng có ngại - mẹ Bảo nói, cười tươi.

“Ôi, thằng Bảo ‘e rể’ tương lai mình đúng là đánh nhanh rút gọn nhỉ,, mới đó mà đồng ý rồi cơ. Quá khâm phục” - nó nhìn Bảo với ánh mắt báỉ phục.

-Em rể đúng là tài giỏi nha - nó nở nụ cười gian cực kì nói với Bảo.

Bảo mặt gượng ngừng, không trả lời nó.

-A! Ba mẹ ơi con đi đây lát nha - hai tay đặt trên bàn, miệng cười nói,cái chân thì đạp mạnh một phát cho ai đó ngồi đối diện. Nói xong, nó nhìn hân, nụ cười gượng trở thành méo xệch trên khuôn mặt khiến nó rất thoải mái. Hân thì đau muốn chết mà không dám kêu la một tiếng, nhìn theo bóng nó đi hân cũng xin phép ra ngoài.

Đang đứng nhìn ngắm bầu trời đầy sao thì một cánh tay đặt trên vai nó. Nó cũng chẳng thém quay đầu cũng biết được đó là ai.

-Em không bị mất trí đúng không? - hân hỏi.

-Ừ

-Em đã biết vì sao anh đòi chia tay rồi phải không?

-Ừ. Hôm đó tôi thấy một cái máy ghi âm trên đầu giường nên mở ra nghe thử và biết.

-Vậy tại sao em không chịu tha thứ cho anh?

-Tại anh. Tại sao anh không tin tưởng tôi, chỉ vì một chuyện như vậy mà anh chấp nhận từ bỏ. Nếu như tôi sẽ chọn một người khác thì anh sẽ mất đi một thứ chẳng phải quan trọng lắm sao

-nhưng nếu em chết anh còn mất một thứ quan trọng hơn nhiều, mãi mãi không tìm lại được - hấn nói, trong giọng nói không có một chút của giả dối mà tất cả là sự chân thành.

-Anh chấp nhận để người anh yêu,yêu người khác sao? - nó quay mặt lại nhìn hấn.

-Anh chấp nhận, miễn là người đó vui vẻ

-Đồ ngốc - nó mắng yêu hấn.

-Nếu như em không vui vẻ?

-Thì anh sẽ lấy em về từ tay người đó

Nói rồi, hấn kéo nó lại gần mình, hai mắt trợn tròn nhìn nhau, môi kề môi. Nó lại hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, người vẫn còn cứng đờ, mắt vẫn mở tròn.

-Đừng có nhìn lên nữa, quay chỗ khác đi - Thảo ríu rít nói, kéo mấy người kia quay mặt đi.

-Thôi mình đi- nói rồi cả bọn nhè nhẹ đi vào.

-AA -cả bọn la toáng lên, một con chuột vừa chạy qua nên sợ, Thảo thì ôm Bảo, Hấn thì ôm Hạo.

Lúc này hấn mới chợt giật mình buông nó ra, nó nhìn bọn họ đang có tật giật mình đi nhìn lên người khác kia mà mặt đỏ ửng lên, một phần do giận còn một phần là xấu hổ, cúi đầu. Hấn thấy vậy liền ôm nó vào lòng.

-Đồng ý rồi đó nha - hấn nói không lớn không nhỏ nhưng cũng đủ 6 người nghe thấy, hôn nhẹ lên trán nó.

Nó thì xấu hổ không biết nói gì chẳng cúi đầu gật nhẹ.

-Giữa ban ngày đấy nha - 4 người kia đồng thanh nhìn hấn vẻ mặt khinh khỉnh.

Hấn chẳng nói gì chỉ nhìn lại bọn người đó như chuyện đương nhiên. Nó lúc này mới ngước mặt lên, vẻ mặt xấu hổ lúc này như đã bay theo mây theo gió, cười tươi nói:

-Coi lại mình đi!

4 người cũng chẳng hiểu nó đang nói gì nhưng cũng ngoan ngoãn tự nhìn lại mình. Thảo nhìn lại thì chẳng phải thấy mình đang ôm Bảo hay sao? Bảo cũng ôm mình. Hấn cũng vậy.

Hai người lúc này mới thấy xấu hổ liền cúi mặt xuống, hai má trở nên đỏ bừng, nhìn rất đáng yêu.

-Mấy con sao không đi ăn đi - 8 phụ huynh ở trong nhà đợi lâu quá nên ra ngoài xem thử.

Nào ngờ nhìn thấy một cảnh tình cảm như thế này. Họ quay mặt nhìn nhau, cười nham hiểm.

-Đã vậy rồi mà còn... haha - ba nó và hấn cười.

-Ba - hai người đồng thanh.

Vậy là một buổi tiệc kết thúc vui vẻ, hạnh phúc rồi sẽ đến với những người biết yêu thương chân thành.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-nho-luu-manh>